

Τό Θαῦμα ΤΟΥ ΑΗ-ΒΑΣΙΛΗ

Λυρικό πρωτοχρονιάτικο διήγημα

Μια ιστορία θα σ' ας πω, παιδιά μου, αληθινή: Κάποιας παλιάς Πρωτοχρονιάς ήταν παραμονή κι' όταν τελείωσε η δουλειά στο εργοστάσιό μας, να εὐχηθούμε πήγαμε τὸν προϊστάμενό μας. Κι' εκεί, μὲς' στὸ γραφεῖο του, μιλώντας φιλικὰ, μὰς ρώτησε, τί θέλαμε τὸ βράδυ νὰ διαλέξουμε, νὰ πᾶμε νὰ γλεντήσουμε, μαζὶ του, φυσικὰ, ἢ νάκανε ἕνα μπακαρά στὸ σπίτι του, νὰ παίξουμε; Ἦταν καλὸ τὸ ἀφεντικό. Καρδιά μαλαματένια γιὰ μᾶς, τοὺς ὑπαλλήλους του, ἐφρόντιζε πολὺ μὰς εἰδειχνε πιά γιὰ ὅλους μας τὴν ἀγάπη κι' ἐννοία σὰν νάμαστε ὅχι ὑπάλληλοι, μὰ φίλοι του καλοὶ. Κι' ἐμεῖς... ἐμεῖς κοττάσαμε πὼς γάταν νὰ μπορέσουμε γιὰ χάρι τέτοιου ἀφεντικού καὶ στὴ φωτιά νὰ πέσουμε!... — Νὰ παίξουμε, τοῦ εἶπαμε, τὴν τύχη μᾶς νὰ δοῦμε...

— Τότε, δὲν ξέρω τὸ γιατί μᾶς ἐτραβούσε τὸ χαρτί — ὅταν τοῦ τηλεφώνησαν, θυμάμαι, ἀπὸ τὸ σπίτι πὼς ἡ μικρούλα ἡ κόρη του — ἐννῆα χρονῶν — ἡ Κίττυ πὺν ἦταν μέρες ἄρρωστη, εἶχε χειροτερέψει κι' ὁ πυρετὸς τὴν ἔκαιγε. Ἐπρεπε νὰ ἐπιστρέψῃ στὸ σπίτι τὸ ταχύτερο. Πολὺ στενοχωρήθηκε. Μὰ μιά καὶ τέτοιο ἀπρόοπτο ἐμπόδιο εὐρέθηκε, συγγνώμην μᾶς ἐξήγησε καὶ εἶπε: «Ἡ συντροφιά μας γι' ἀπὸψε ἀναβάλλεται, παιδιά μου. Ἡ βραδυνὰ μας ποὺ θὰ περνοῦσεν ἀσφαλῶς ὥραϊα καὶ καλὰ, θάταν — καὶ τὸ πιστεύετε — δυσάρεστη γιὰ μένα... Ἐμεῖς τοῦ εὐχηθήκαμε τὰ χρόνια τὰ πολλὰ, περαστικά γιὰ τὸ παιδί... καὶ τὰ συνηθισμένα! *

«Ἐφυγε γιὰ τὸ σπίτι του μὲ τὴν ψυχὴ του μαύρη, κι' ἐνῶ περίμενε χαρὲς, ἦταν γραμμένο νάβῃ τὸ κοριτσάκι του ἄρρωστο στὸν πυρετὸ νὰ καίῃ μὲ παραμυλιὰ καὶ δίπλα, τὴ γυναῖκα του τὴν ἄμοιρη νὰ κλαίῃ καὶ μιά βοήθεια ἀπ' τὸ Θεὸ μονάχα νὰ ζητᾷ... Ἦταν στὸ σπίτι δύο γιατροὶ. Κι' ἐκείνοι σὰν χαμένοι, ἐδέλεπαν τὸν πυρετὸ στὰ ὕψη νὰ ἐπιμένῃ καὶ ἦταν ἀνίσχυροι νὰ σώσουν τὸ παιδί... Ὁ πυρετὸς ἀνέβαινε... Σὲ λίγο, δηλαδή, δὲν ἦταν διόλου ἀπίθανο νὰ ἔσκαζε ἀπ' τὴ θέρη, ἐκεῖ, μπρὸς στὸν πατέρα του, στὴ μάνα του τὴν ἑομὴ. Κάποια στιγμή κατάρθωσε καὶ μισοθυσιμένο, μίλησε τὸ καὶμένο: — Μαμά μου, εἶναι ἀληθινὸ... πὼς τὴν παραμονή, ὁ «Αἰ-Βασίλης» ἔρχεται πᾶνω στὰ κεραμίδια ἀπὸ ἕνα τόπο ἄγνωστο, μιά χώρα μακρινή καὶ ρίχνει σ' ὅλα τὰ παιδιά τὰ ὥραϊα του παιχνίδια; — Ἀλήθεια εἶναι... — Καὶ σ' ἐμᾶς δὲν ἔρχεται; Πῶς ὄχι; Ἐρχεται... πάντα ἔρχεται, μὰ ἐσὺ δὲν τὸ θυμάσαι... Ἀφίνει τὰ παιχνίδια του μὲς' τοῦ τζακιῦ τὴν κώχη, μὰ πάντα νύχτα ἔρχεται τὴν ὥρα πὺν κοιμάσαι... — Πῶς ἔρχεται, μαμάκα μου; *

καὶ πᾶνε πιά νὰ κοιμηθῶν, μ' ἔλκυθον πὺν τὸ σέρνονν δυὸ-τρία ἐλάφια ὁμορφα, ἔρχεται, κατεβαίνει ἀθόρυβα στὸ σπίτι μας ἀπὸ τὴν πόρτα μπαίνει καὶ βγάζει ἀπ' τὸ καλάθι του τὰ δῶρα τὰ καλὰ, μιά κούκλα, ἕναν φασουλή κι' ἄλλα πολλὰ... πολλὰ... Κοιμήσου τώρα, μὴ μιλάς...

— ἀπὸψε νὰ κόν δῶ κι' ἐγὼ καὶ νὰ βοθῶ κοτὰ του... Νὰ ἰδῶ τὴν ἄσπρη γούνα του γύρω στὸ φῶρέμά του καὶ νάχη στ' ἄσπρα του μαλλιά τὸ κόκκινο καπέλλο... Ἐτσι δὲν γίνεταί, μαμά;

— Ἀπάνω στὸ κρεβάτι μου νὰ μοῦ ἀφῇ τὰ δῶρα!... Καὶ δὲν μιλά, μαμάκα μου;

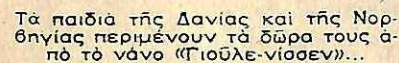
— Ὡ νὰ μποροῦσα νὰ τὸν δῶ, θὰ μ' ἔκανε καλὰ... — Κοιμήσου, ναί... — Μαμάκα μου...

Τὸ κοριτσάκι τὸ ἄρρωστο, ἔγειρε τὸ κεφάλι καὶ μ' ἀνοίχτα τὰ μάτια του, χωρὶς νὰ κοιμηθῇ περίμενε... Ἡ ἐννοία του φαίνεταν μεγάλη καὶ ἀργοκινούσε διαρκῶς τὰ δυὸ χλωμά του χεῖλη. Τάχα, σὰν καὶ νάβηλε νὰ πῇ στὸν «Αἰ-Βασίλη»!

Ζάφρον, στὰ μισοσκότεινα τοῦ δωματίου, ἐκεῖ ἀνοίγει ἡ πόρτα ἡσυχα... καὶ κάποιος μέσα μπαίνει. Μιά γενειάδα μακρὰ τὸν στολίζει, λευκὴ καὶ κάποια μέρητα κόκκινη, στοὺς ὤμους του ριγμένη. Τὸ εἶδε στ' ἀληθινὰ, μὰ ὅχι θεῖκή. Ὁ «Αἰ-Βασίλης» ἦταν!... Ὁ ἴδιος!... Καὶ στὴν πλάτη μιά καλάθα δόκλῃρη ἔσηκωσε, γεμάτη, μὲ φασουλήδες παρδαλοὺς, μὲ κούκλες καὶ μὲ τόπια... Δὲς κι' εἶχε μάθει τοῦ σπιτιοῦ, καλὰ, τὰ κατατόπια, ἐξύγωσε ἀμίλητος, στὸ παιδικὸ κρεβάτι καὶ ἀδειάζει τὸ καλάθι του πὺν ἔσηκωσε στὴν πλάτη. Ὑστερὰ, πᾶει στὸ ἄρρωστο, χωρὶς νὰ πῇ μιλιὰ, μ' ἕνα γλυκὸ χαμόγελο στὰ μάτια τὸ κοττάει καὶ τοῦ χαϊδεύει ἀπαλὰ, μὲ ἀγάπη, τὰ μαλλιά καὶ ὅπως ἦρθε ἀμίλητος, φεύγει σιγὰ καὶ πᾶει... — Φεύγει, μαμά!... ἐφώνησε τὸ ἄρρωστο παιδί καὶ δειχνε τὸ παράθυρο μὲ τὸ μικρὸ του χέρι, σὰν νάβηλε νὰ πηγαινε στὸ τζάκι γιὰ νὰ ἰδῇ τὸν «Αἰ-Βασίλη» πούφηνε νὰ πᾶ σ' ἄλλα μέρη... Καὶ ἡ μητέρα ἔσηκωσε, μ' ὅλη τὴν ταραχὴ της, τὸ ἄρρωστο παιδί της, κοτὰ στὸ τζάκι τὸφερε καλὰ κουκουλωμένο καὶ ἐκεῖνο τὸ κακόμοιρο ἐκνέταζε δειλὰ, τὸν «Αἰ-Βασίλη» πούφηνε μὲ βῆμα μετρομένο... Τὴν ἄλλη μέρα, τὸ πρωὶ, ἦταν σχεδὸν καλὰ!... *

Πὼς τὰ θυμάμαι ὅλ' αὐτὰ; Νὰ μὴν πολυλογῶ, δὲν τὴν θυμάμαι φίλοι μου, ἀπλῶς ἤμουν ἐγὼ! — Πέρασαν χρόνια μπόλικά, πὼς τάχα νὰ θυμάμαι; μὰ κάποιος τότε ἀπὸ μᾶς, κάποιος εἶχε σκεφτῇ σὰν ἔφυγε τὸ ἀφεντικό, στὸ σπίτι του νὰ πᾶμε γιὰ τὸ ἄρρωστο κοριτσάκι του νὰ πληροφορηθῶμε... Ἀπ' ἐξῶ ἀπ' τὸ παράθυρο ἔνιχε νὰ βοθῶμε, κι' ἔτσι, τ' ἀκούσαμε ὅλ' αὐτὰ πὺν ἔλεγε ἡ μικρή. Χωρὶς καιρὸ νὰ χάσουμε, στὸ σπίτι ἀντικρὺ, ὑπῆρχε κάποιον μαγαζὶ πὺν πούλαγε παιχνίδια καὶ ὅ,τι χρειαζόταγε... Ἐ!... τοὺς μισθοὺς μας δώσαμε καὶ ὅπως ὅλοι τὸ εἶδατε, τὸ κοριτσάκι σώσαμε!... Χονοτὴ καρδιά τὸ ἀφεντικό. Γιατί, παρακαλῶ; Ἀξίζει πάντα ὁ καλὸς νὰ βοῇ κάποιο καλὸ!...

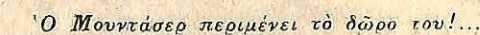
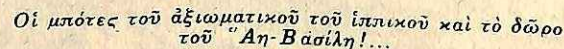
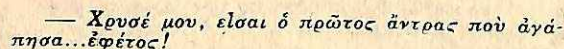
ΔΗΜΗΤΡΙΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Ὁ «Παπποῦς Παγωνιάς» κι' ὁ
«Σάντα Κλάους»

Ἄν ὥστόσο τὰ παιδιὰ τῆς Δα-
ας δὲν εἶναι φρόνιμα, ἀντὶ νὰ πά-
ρουν δῶρα, κινδυνεύουν νὰ φῶνε ξυ-

πο πάνω ὡς κατὼ μὲ πολὺτιμες γούνες.
Ἐκτὸς ἀπ' αὐτὰ τοῦ ἔστειλε καὶ πολ-
λὰ τεράστια χαλιά καθὼς κι' ἓνα σακ-
κουλάκι γεμᾶτο πολὺτιμους λίθους!

Ἔξ ἄλλου, ὁ Μπάουερ κι' ἡ Λουίζα Σάφτερ, ἔκαναν τακτικά σ' ὑποτροφία, καὶ παντρεύθηκαν στὶς 14 Ἰουλίου. Ἀμέσως μετὰ τὸ γάμο τους ὁ Μπάουερ ἔφυγε γιὰ τὸ Ἄντλινγκτον, Ἄρμπορ, γιὰ δουλειές του.

Κι' έτσι συμπληρώθηκαν οι συμφορές, που χτύπησαν τους εκείνους που είχαν λάβει μέρος στο «καταραμένο πάρτυ...».

Δεν μπορούσε να εξηγήσει το λόγο της επιθετικότητας. Ο άνθρωπος εκείνος τον είχε αππειλήσει μ' ένα πιστόλι, τον είχε ναγκάσει να μπει στ' αυτόκινητο και τον είχε πάει στον έρημο δρόμο. Έκει, τον είχε ακρωτηριάσει, αφού τούδεσε τα

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η ΤΑΝ παραμονή της Πρωτοχρονιάς κι' ο μάρμπα-Νάσος ο ρολογας είχε μείνει άργα, δουλεύοντας στο εργαστήρι του. Δίπλα του μία λαμπίτσα με άμπαζο έρρινε το φως πάνω στα εργαλεία του.

Κουρασμένος πιά ο μάρμπα-Νάσος παράτησε τη δουλειά του και βυθίστηκε σε μεγάλη συλλογή. Άσπρη άκουγε το τίκ-τακ των κρεμασμένων ρολογιών του.

Για πρώτη φορά στη ζωή του εκείνο το βράδυ συλλογιζόταν πόσο γρήγορα περνούσε ο καιρός...

—Πάει κι' άλλος ένας χρόνος!... Σε λίγο θα περάσει κι' αυτός για πάντα!... ψιθύρισε, καρφώνοντας το βλέμμα του στους δείκτες ενός μεγάλου ρολογιού του τοίχου.

Το ρολόι αυτό είχε ζωγραφισμένο στην πρόσοψή του ένα σύμπλεγμα: Καποιο βοσκό, που έδινε σε μία βοσκοπούλα ένα λουλούδι.

Η άλλη γερική αυτή εικόνα ξαναζωντανεύει στο νου του γέρο-ρολογα κόσμου ξεχασμένου...

Ξαφνικά το μάτι του έπεσε σ' ένα άλλο ρολόι πάνω στο τραπέζι του. Ήταν λυμένος όλος ο μηχανισμός του, δίπλα στον σκελετό, πάνω σ' ένα άσπρο χαρτί, ήταν απλωμένες οι βίδες κι' οι ρόδες του. Τα άλλα ελατήρια του βρίσκονταν μέσα σ' ένα ποτήρι με οινόπνευμα.

—Το ρολόι της Μαγδαληνής!... ψιθύρισε αναστενάζοντας, ο μάρμπα Νάσος.

—Αλήθεια, πώς είχε γεράσει πιά και η Μαγδαληνή του... Τα χρόνια την είχαν αφανίσει. Όπως είχαν ξεκαθαλώσει και το ρολόι της, που δεν έπαυε πιά κανένα διορθώμα...

Για το κατήρι της Μαγδαληνής ο μάρμπα-Νάσος είχε καταντήσει τώρα σ' αυτό το καλή: Ένα ανθρωπινό κορμάκι. Ένας μισάνθρωπος, που ζούσε έρημος κι' αποτραπημένος από την κοινωνία.

Ένας αγριάνθρωπος που, όταν θάφτανε κι' η δική του ώρα, θα σφαλούσε τα μάτια ξεχασμένου απ' όλους, μέσα στο εργαστήρι του, στο βάθος του δρόμου, όπου βρίσκονταν το σπίτι του.

Η σκέψη του γέρου ρολογιά γύριζε όλοένα στο παλιό... Ξαναζούσε περασμένες ευτυχισμένες ή αμέενες ημέρες... Πόσο είχε αγαπήσει τη Μαγδαληνή του! Πόσο τη χρειαζόταν!

Την είχε αγαπήσει τρελά, απ' τον καιρό, που έλά, απ' τον καιρό, που έλά, απ' τον καιρό, που έλά, απ' τον καιρό, που έλά...

Την είχε αγαπήσει τρελά, απ' τον καιρό, που έλά, απ' τον καιρό, που έλά, απ' τον καιρό, που έλά, απ' τον καιρό, που έλά...

Την είχε αγαπήσει τρελά, απ' τον καιρό, που έλά, απ' τον καιρό, που έλά, απ' τον καιρό, που έλά, απ' τον καιρό, που έλά...

Την είχε αγαπήσει τρελά, απ' τον καιρό, που έλά, απ' τον καιρό, που έλά, απ' τον καιρό, που έλά, απ' τον καιρό, που έλά...

Την είχε αγαπήσει τρελά, απ' τον καιρό, που έλά, απ' τον καιρό, που έλά, απ' τον καιρό, που έλά, απ' τον καιρό, που έλά...

Την είχε αγαπήσει τρελά, απ' τον καιρό, που έλά, απ' τον καιρό, που έλά, απ' τον καιρό, που έλά, απ' τον καιρό, που έλά...

Την είχε αγαπήσει τρελά, απ' τον καιρό, που έλά, απ' τον καιρό, που έλά, απ' τον καιρό, που έλά, απ' τον καιρό, που έλά...

Την είχε αγαπήσει τρελά, απ' τον καιρό, που έλά, απ' τον καιρό, που έλά, απ' τον καιρό, που έλά, απ' τον καιρό, που έλά...

Την είχε αγαπήσει τρελά, απ' τον καιρό, που έλά, απ' τον καιρό, που έλά, απ' τον καιρό, που έλά, απ' τον καιρό, που έλά...

Την είχε αγαπήσει τρελά, απ' τον καιρό, που έλά, απ' τον καιρό, που έλά, απ' τον καιρό, που έλά, απ' τον καιρό, που έλά...

Την είχε αγαπήσει τρελά, απ' τον καιρό, που έλά, απ' τον καιρό, που έλά, απ' τον καιρό, που έλά, απ' τον καιρό, που έλά...

Την είχε αγαπήσει τρελά, απ' τον καιρό, που έλά, απ' τον καιρό, που έλά, απ' τον καιρό, που έλά, απ' τον καιρό, που έλά...

Την είχε αγαπήσει τρελά, απ' τον καιρό, που έλά, απ' τον καιρό, που έλά, απ' τον καιρό, που έλά, απ' τον καιρό, που έλά...

Την είχε αγαπήσει τρελά, απ' τον καιρό, που έλά, απ' τον καιρό, που έλά, απ' τον καιρό, που έλά, απ' τον καιρό, που έλά...

Την είχε αγαπήσει τρελά, απ' τον καιρό, που έλά, απ' τον καιρό, που έλά, απ' τον καιρό, που έλά, απ' τον καιρό, που έλά...

Την είχε αγαπήσει τρελά, απ' τον καιρό, που έλά, απ' τον καιρό, που έλά, απ' τον καιρό, που έλά, απ' τον καιρό, που έλά...

Την είχε αγαπήσει τρελά, απ' τον καιρό, που έλά, απ' τον καιρό, που έλά, απ' τον καιρό, που έλά, απ' τον καιρό, που έλά...

Την είχε αγαπήσει τρελά, απ' τον καιρό, που έλά, απ' τον καιρό, που έλά, απ' τον καιρό, που έλά, απ' τον καιρό, που έλά...

Την είχε αγαπήσει τρελά, απ' τον καιρό, που έλά, απ' τον καιρό, που έλά, απ' τον καιρό, που έλά, απ' τον καιρό, που έλά...

Την είχε αγαπήσει τρελά, απ' τον καιρό, που έλά, απ' τον καιρό, που έλά, απ' τον καιρό, που έλά, απ' τον καιρό, που έλά...

Την είχε αγαπήσει τρελά, απ' τον καιρό, που έλά, απ' τον καιρό, που έλά, απ' τον καιρό, που έλά, απ' τον καιρό, που έλά...

Την είχε αγαπήσει τρελά, απ' τον καιρό, που έλά, απ' τον καιρό, που έλά, απ' τον καιρό, που έλά, απ' τον καιρό, που έλά...

Την είχε αγαπήσει τρελά, απ' τον καιρό, που έλά, απ' τον καιρό, που έλά, απ' τον καιρό, που έλά, απ' τον καιρό, που έλά...

Την είχε αγαπήσει τρελά, απ' τον καιρό, που έλά, απ' τον καιρό, που έλά, απ' τον καιρό, που έλά, απ' τον καιρό, που έλά...

Την είχε αγαπήσει τρελά, απ' τον καιρό, που έλά, απ' τον καιρό, που έλά, απ' τον καιρό, που έλά, απ' τον καιρό, που έλά...

Την είχε αγαπήσει τρελά, απ' τον καιρό, που έλά, απ' τον καιρό, που έλά, απ' τον καιρό, που έλά, απ' τον καιρό, που έλά...

Την είχε αγαπήσει τρελά, απ' τον καιρό, που έλά, απ' τον καιρό, που έλά, απ' τον καιρό, που έλά, απ' τον καιρό, που έλά...

ΤΟ ΡΟΛΟΪ ΤΗΣ ΜΑΓΔΑΛΗΝΗΣ

—Όχι, δεν άκούω τίποτα! ξανάει η Μαγδαληνή. Θάρρης στο σπίτι μου να κάνουμε Πρωτοχρονιά μαζί... Τό τζάκι είναι άναμμένο. Έχουμε ψημένα κάστανα κι' άσπρο κρασί.

—Ο μάρμπα-Νάσος άναήκωσε το κεφάλι του. Την κύτταζε κατάματα και της είπε:

—Άκουσε, Μαγδαληνή, κάτι θέλω να σε ρωτήσω. Άλλοτε, πριν από χρόνια, ξέρεις... όταν ήμασταν άκομιν νέοι κι' οι δύο μας... σε είχα αγαπήσει. Ναι, σε είχα αγαπήσει τρελλά... Μα έσύ; Τι έννοιωθες έσύ τότε για μένα;

—Η Μαγδαληνή, όταν άκουσε τα λόγια του, του είπε γελώντας:

—Καθμένη, Νάσο!... Τι κάθεται και με ρωτάς τώρα!... Θυμάμαι ένώ;

—Για πές μου άκομιν, έξακολουθούσε ο γέρο-ρολογας, για πές μου, άν σου τώχα όμολογήσει τότε πως σ' αγαπούσα, τί θα μούλεγε; Θ' άναπακοκρινόσουν στον έρωτά μου;

—Θάρρη πώς ναι, άπάντησε εκείνη κυτάζοντάς τον άπρημένα.

Για μία στιγμή βυθίστηκεν κι' οι δύο σε σιωπή. Άναπολούσαν τα περασμένα.

Άξαφνα το βλέμμα της Μαγδαληνής έπεσε πάνω στο ξεκαθαλωμένο ρολόι της. Και νοιώθοντας την άνάγκη να πει κάτι, για να δώσει τη μελαγχολία, που τους βάριαν, τον ρώτησε:

—Τι λές, λοιπόν; Το είδες; Διορθώνεται;...

—Το ρολόι σου, φίλη μου Μαγδαληνή, είπε ο γέρο-ρολογας τρέμοντας, μοιάζει με σένα και με μένα. Είναι κι' αυτό γέροκο, παλιό, ξεγραμμένο σαν κι' έμάς... Θα μπορούσε ίσως άκόμιν να δου-

λέψη, με προσοχή, άδύνατα. Μα ποιο τό όφελος; Είναι άχρηστο πιά... Γιατί ποτέ πιά δεν θα σιμάνη πίν ώρα της άνάτης... Ποτέ πιά...'

Η μεσόκοπη Μαγδαληνή έσκυψε τότε το κεφάλι κι' άρχισε να κλαίει σιωπηλά.

Ο μάρμπα-Νάσος την κύτταζε δίχως να μιλά.

Και μέσ' στη βαθείά εκείνη σιωπή δεν άκούγονταν παρά τ' άναφυλλιά της Μαγδαληνής και το ρυθμικό τίκ-τάκ των ρολογιών...

Άξαφνα όμως ο γέρο-ρολογας της είπε με πνιγμένη φωνή: —Μαγδαληνή, έλα, πάμε κοντά στο τζάκι... Δεν είπες πως ήρθες να με πάρης μαζί σου και πως είναι παραμονή Πρωτοχρονιάς;...

Έξω ή νύχτα ήταν παγωμένη. Μα στο σπίτι της Μαγδαληνής βασιλευσε μία γλυκειά θαλπωρή. Κι' εκεί κοντά στο τζάκι γιόρτασαν μαζί τον καινούργιο χρόνο...

ΠΙΕΡ ΛΕΠΕΡΙ

Μία παρτίδα χαρτιά με την αυτοκράτειρα

Η σύζυγος του Γάλλου στρατηγού Λάν ήταν μία νέα και χαριτωμένη γυναίκα. Έξ αιτίας όμως της ταπεινής καταγωγής της, ένώ είχε ένα σωρό προτερήματα, δεν είχε δόλου... άνα-της. Όταν ο Ναπολέων έγινε αυτοκράτορας και δέχθηκε στην Αύλη του όλες τις γυναίκες των τιτλούχων του Κράτους του, ο Λάν προσπάθησε να κληθεί στην Αύλη του να δειχθεί στις παλές της συνήθειες. Έτσι ή στρατηκίνα λεπτούς οργάνω-τάς να ντύνεται με γούστο και ν' άποκτήσει λεπτούς τρό-πους, που θα ζήλευε και μία άληθινή άριστοκράτισσα. Όταν όμως άνοιξε το στόμα, οι θαυμαστές της άπογοητεύτηκαν.

Μία μέρα λοιπόν, που έπαιζε χαρτιά με την αυτοκράτειρα, έ-ωποφίνα και με τη μητέρα του Ναπολέοντα, έκανε διαρκώς μία στιγμή άρπαξε τα χαρτιά, που είχε μπροστά της και πετών-τας τα με θυμό, φώναξε:

—Άς τα να πάν στο διάβολο! Θα χάσω όλα τα λεφτά μου! Η στρατηκίνα κατάλαβε άμέσως τη γκάφα της και, θέλον-τας να την διορθώσει, βιάστηκε να προσθέσει:

—Έκανα λάθος... Άς μη πάν στο διάβολο... Συνεχίστε το παιχνίδι. Μα όπωσδήποτε θα τα χάσω όλα!

ΓΙΑ ΕΝΑ ΠΙΑΤΟ

κι' ένα φλυτζάνι!..

Η Έλβετία άπέκτησε ένα σπουδαίο μουσείο

Χάρης σ' ένα παλιό πιάτο κι' ένα μισοκατεστραμμένο φλυτζά-νι, ή 'Ελβετία έχει σήμερα ένα από τα πλουσιώτερα αρχαιολο-γικά μουσεία του κόσμου.

Πρόκειται για το Μουσείο Ρίμπεργκ, που τα έγκαίνια του έγιναν πριν λίγους μήνες στη Ζυρίχη και που στεγάζεται στη θαυμάσια έπαυλη Βέζεν-τουκ, εκεί όπου πριν από ένα περίπου αιώνα κατοικούσε ο μεγάλος μουσουργός Βάγκνερ.

Άς δούμε, όμως, πώς το πιάτο και το φλυτζάνι έγιναν άφορμή της δημιουργίας αυτού του σπουδαίου μουσείου.

Μία ήμερα, έντελως τυχαία, ο Γερμανός βαρώνος Φόν Ντέρ Χέυντ, άλλοτε μεγάλος τραπε-ζίτης, συνάντησε σε μία κθε-σι παλιν άσιατικών έργων τέ-χνης τον δόκτορα 'Ιπτεν, που είναι άσθενής στα άρχαιολο-γικά ζητήματα και όργανωτής της έκθέσεως αυτής στη Ζυ-ρίχη.

Ο βαρώνος Φόν Ντέρ Χέυντ ήταν στην εποχή του ένας από τους πλουσιώτερους ανθρώπους της Γερμανίας. Στα προπολε-μικά χρόνια είχε κάνει τον γύ-ρο του κόσμου άρκετές φορές και από τα διάφορα ταξίδια του, είχε φέρει στην πατρίδα του μία καταπληκτική συλλογή έργων άρχαίας τέχνης μεγίστης άξιας. Άκόμιν και τα περιήμα μουσεία του Λονδίνου και του Λούβρου θεωρούσαν ως πρα-γματικό άπόκτημα τη συλλογή του βαρώνου Χέυντ.

Μετά τη λήξη όμως του πο-λέμου, τα πράγματα ήρθαν πολ-ύ άσχημα για τον Γερμανό βαρώνο. Άναγκάστηκε να έγ-καταλείψει τη Γερμανία, χωρίς να μπόρεσε να πάρει μαζί του την πολύτιμη συλλογή του. Την έκρυψε όμως σε μία από τις έ-παύλεις του που βρίσκεται στο άνατολικό Βερολίνο, κάτω από το ρωσικό έλεγχο.

Όταν λοιπόν ο βαρώνος Χέυντ συνάντησε τον δόκτορα 'Ιπτεν, που τον γνώριζε από πολλά χρόνια, του είπε:

—Θα μπορούσα να σας χα-ρίσω μία σπουδαία συλλογή άποκτημένη για την πόλη της Ζυρίχης. Με τον όρο όμως να τοποθετηθεί σ' ένα αντίστοιχο μου-σείο, μέσα στην πόλη.

—Η πρότασή σας, βαρώ-νε, είναι πολύ ένδιαφέρουσα και νομίζω ότι κάτι θα γίνη... του άπάντησε ο δόκτωρ 'Ιπτεν. Έκείνο που θα σας παρακα-λέσω είναι να μου δώσετε λί-γη πίστωση χρόνου, ώστε να συζητήσω το πράγμα με τους άμοδιούς, είπε ο δόκτωρ 'Ιπ-τεν στον Γερμανό.

Ο Χέυντ άποχαίρετο το φίλο του γεμάτος έλπίδες. Γι-ατί ήξερε ότι θα κατώρθωνε να άποσπάσει από τα χέρια των Ρώσων, με τον ένα ή τον

άλλο τρόπο, την περίφημη συλ-λογή του, για την οποία είχε γυρίσει όλο τον κόσμο και εί-χε ξοδέψει όλόκληρη περιουσία.

Πραγματικά, ύστερ' από λί-γες ήμέρες και κατόπιν συμ-φωνίας με τους κατοίκους της Ζυρίχης, των οποίων ζητήθηκε ή γνώμη με δημοψήφισμα, άγο-ράστηκε για τον πίο πάνω σκοπό ή έπαυλη Βέζεντουκ. Έ-τσι έκπληρώθηκε ο βασικός ό-ρος της δωρεάς του Γερμανού βαρώνου.

Έπρεπε όμως να μεταφερθή και ή συλλογή. Το πράγμα αυτό ήταν άρκετά δύσκολο. Γιατί έπρεπε να πεισθούν οι Ρώσοι, οι όποιοι είχαν κατα-σχεί κάθε περιουσιακό στοιχείο του Γερμανού τραπεζίτη. Η έλβετική έπιτροπή, που είχε συσταθή, άνησυχούσε ύπερβο-ρικά γιατί ήξερε πως θα συ-ναντούσε άνυπεράβλητες δυσκο-λίες στις σχετικές διαπραγμα-τεύσεις με τους Ρώσους.

Τί θα συνέβαινε άν οι σο-βιετικοί άντιπρόσωποι ζητού-σαν να καοτήσουν την μερίδα του λέντος, προκειμένου να έ-πιτρέψουν ένα μέρος μόνο της σπουδαίας άρχαιολογικής συλ-λογής του Γερμανού βαρώνου;

Κάποιος τότε έροισε μία ι-δέα που δ.καία μπορεί να χα-ρακτηρισθ' ως μεγαλόφυής.

Πήγε σ' ένα τραγάριο της Ζυρίχης, ο όποιος είχε προσ-φέρει άσυλο στον Λένιν κατά την διάρκεια της εξορίας του στην πόλη αυτή και του είπε:

—Άν θέλεις ή πόλη μας ν' άποκτήσει ένα άπό τα κα-λύτερα μουσεία τέχνης του κό-σμου, μπορείς να μάς βοηθή-σης άποτελεσματικά...

Ευχαρίστας, άπάντησε έ-κείνος, αλλά το βλέπω κάπως περίεργο πως εγώ ένας άση-μαντος πολίτης θα μπορούσα να προσφέρω στην πατρίδα μου μία τόσο μεγάλη υπηρεσία!...

—Μην άνησυχείς! Δεν θα σου ζητήσουμε κάτι το άπρα-γματικό. Το μόνο που θέ-λουμε είναι να μάς χαρίσης δυό-τρία από τα σκεύη, που χρησιμοποιούσε ο Λένιν...

Ο ύποδηματοπώλης δέχτηκε την πρότασή με προθυμία. Έ-δωσε άμέσως στον άπεσταλέ-μενο της έπιτροπής ένα πιάτο, ένα κύπελλο και ένα κουτάλι από λευκοσίδηρο, παλιό κοινό και άρκετά μεταχειρισμένα.

Αυτά τα χρησιμοποιούσε ο Λένιν, όταν έμενε στη Ζυρίχη, για να παίρνει το πρωινό του.

Οι Έλβετοι είχαν τώρα ένα «άτομ» στα χέρια τους. Οι Ρώ-σοι έδειξαν άέσως «κατανόη-ση», γιατί ήθελαν με κάθε τρό-πο ν' άποκτήσουν τα πράγμα-τα αυτά που δείχνουν το «πρω-τα ύστατο πνεύμα» που είχε ο ίδρυτής της σύγχρονης Ρω-σίας.

Η Έλβετική λοιπόν έπιτρο-πή κατά τη συνάντησή με τους Ρώσους υπέβαλε την αίτησή για την παραχώρησή στο μουσείο της συλλογής του βαρώνου Φόν Χέυντ και συγχρόνως πα-ράγγειλε και τα πιατικά του Λένιν. Σε διάστημα λίγων λε-λέων, ή συμφωνία είχε κλείσει!

Η Έλβετική άποστολή είχε το δικαίωμα να πάει άμέσως στην έπαυλη του βαρώνου, ποι-όπως άναφέρουμε πιο πάνω, βρι-σκόταν στο Άνατολικό Βερο-λίνο και να πάρη ό,τι ένιωζε.

Ένώ λοιπόν οι Έλβετοι με-τέφεραν στην πατρίδα τους τους πολυτίμους θησαυρούς της συλλογής των, οι Ρώσοι με όλες τις τιμές μετέφεραν στη Μόσχα τα πιατικά του Λένιν.

ΔΕΛΦΟΙ ΔΕΛΗ, Τηλ. 55-314.

ΔΕΛΦΟΙ ΔΕΛΗ, Τηλ. 55-314.

ΔΕΛΦΟΙ ΔΕΛΗ, Τηλ. 55-314.

ΔΕΛΦΟΙ ΔΕΛΗ, Τηλ. 55-314.

ΔΕΛΦΟΙ ΔΕΛΗ, Τηλ. 55-314.

ΔΕΛΦΟΙ ΔΕΛΗ, Τηλ. 55-314.

ΔΕΛΦΟΙ ΔΕΛΗ, Τηλ. 55-314.

ΔΕΛΦΟΙ ΔΕΛΗ, Τηλ. 55-314.

ΔΕΛΦΟΙ ΔΕΛΗ, Τηλ. 55-314.

ΔΕΛΦΟΙ ΔΕΛΗ, Τηλ. 55-314.

ΔΕΛΦΟΙ ΔΕΛΗ, Τηλ. 55-314.

ΔΕΛΦΟΙ ΔΕΛΗ, Τηλ. 55-314.

Το δώρο της Νικολέττας

Μία κουβέντα, που πέταξε ή γυναίκα μου πάνω στην άκατά-σχετη λογοδιάρροια της, μου έδωσε μία σωτήρια έμπνευση.

—Έχω την έντύπωσή πως τα δόντια της Νικολέττας εί-ναι ψεύτικα, μου είπε.

Η Νικολέττα είναι πρώτη έ-ξαδέλφη της γυναίκας μου, το πολύ-πολύ τριανταπεντάρα και περίφημη διατηρημένη.

Ξαφνίστηκε, λοιπόν, άκού-γοντας αυτή την κουτσουμπολή ύποψια.

—Πώς σου κατέθηκε πάλι αυτή ή ιδέα; τη ρώτησα.

—Μα δεν την είδες πως γε-λάει; άρχισε να με κανονα-χάει. Φροντίζει να γελάει σφι-χτά. Δηλαδή να μην άνοιγη πολ-ύ το στόμα της. Κι' αυτό ά σφαλώς το κάνει για να μη φα-νούν τα ψεύτικα δόντια της, που, όπως πήρε το μάτι μου, είναι και κακοφτιαγμένα. Ποιος ξε-ρει σε ποιόν σκίτζη πήγε ή έ-ξηθενταβελονισσα και της τά-φτιαξε!

Δεν έπέμεινα περισσότερο στη συζήτηση. Άλλωστε, γιατί να έπιμείνω; Μου είχε κατέβει πιά ή σωτήρια έμπνευση που σάς έλεγα.

Παραμονή λοιπόν του Άγίου Νικολάου, πέρασα σαν καλός και τυπικός εξαδέλφος από το μαγαζί που εργαζεται ή Νικο-λέττα για να της πω τα χρό-νια πολλά.

Ευχαριστηθήκε και χάρηκε ή καμήνη που δεν την ξεχάσα. Και συγκινήθηκε μέχρι δακρύων, όταν έδωλα από την τσέπη μου ένα κομψό πακετάκι και της είπα:

—Ναι, ξέρω. Η μάλλον τώ-

—Ναι, ξέρω. Η μάλλον τώ-

—Ναι, ξέρω. Η μάλλον τώ-

—Ναι, ξέρω. Η μάλλον τώ-

—Ναι, ξέρω. Η μάλλον τώ-

—Ναι, ξέρω. Η μάλλον τώ-

—Ναι, ξέρω. Η μάλλον τώ-

—Ναι, ξέρω. Η μάλλον τώ-

—Ναι, ξέρω. Η μάλλον τώ-

—Ναι, ξέρω. Η μάλλον τώ-

—Ναι, ξέρω. Η μάλλον τώ-

—Ναι, ξέρω. Η μάλλον τώ-

—Ναι, ξέρω. Η μάλλον τώ-

—Ναι, ξέρω. Η μάλλον τώ-

—Ναι, ξέρω. Η μάλλον τώ-

—Ναι, ξέρω. Η μάλλον τώ-

—Ναι, ξέρω. Η μάλλον τώ-

—Ναι, ξέρω. Η μάλλον τώ-

—Ναι, ξέρω. Η μάλλον τώ-

—Ναι, ξέρω. Η μάλλον τώ-

—Ναι, ξέρω. Η μάλλον τώ-

—Ναι, ξέρω. Η μάλλον τώ-

—Ναι, ξέρω. Η μάλλον τώ-

—Ναι, ξέρω. Η μάλλον τώ-

—Θα μου επιτρέψης να σου προσφέρω κι' ένα μικρό δώρο.

—Μα δεν ήταν άναγκη να ξεδοιμή; μουμούρισε βουρ-κωμένη σχεδόν από συγκίνηση.

—Ω! χαρά στο έξοδο! δια-μαρτυρήθηκε. Είναι ένα πρα-κτικό δωράκι. Δεν ξέρω μόνο αν θα σου άρέσει. Η μάλλον, αν θα σ' έξυπηρετήσει...

Γεμάτη άνυπομονησία, έβλεπε τον σπάγγο, άνοιξε το κουτάκι και τράβηξε δυο κομψότερες μα-σέλες.

—Τί σαχλό άστείο είν' αύ-τό; μουμούρισε, χλωμιάζοντας από το κακό της.

—Δεν είναι καθόλου άστείο, την διαβεβαίωνα. Άπλάς σέ-φθηκε ότι οι μασέλες θα σ' εύ-χαριστούσαν περισσότερο από κάθε άλλο δώρο.

—Και πώς το σκέφθηκες δη-λαδή;

—Μά... έπειδή έμαθα πως οι μασέλες που φοράς είναι κακοφτιαγμένες.

—Και ποιός σου είπε έσένα ότι φοράς μασέλες και μάλι-στα κακοφτιαγμένες;

—Η προσφιλής μου σύζυγος και αγαπητή σου εξαδέλφη.

—Μπά! Όστε αυτά κάθεται και λέει είς βάρος μου ή Τα-σία; στρίγκλισε έξω φρενών.

Καμώθηκε τον στενωχωρημέ-νο και προσπάθησα δθην να της δώσω εξηγήσεις:

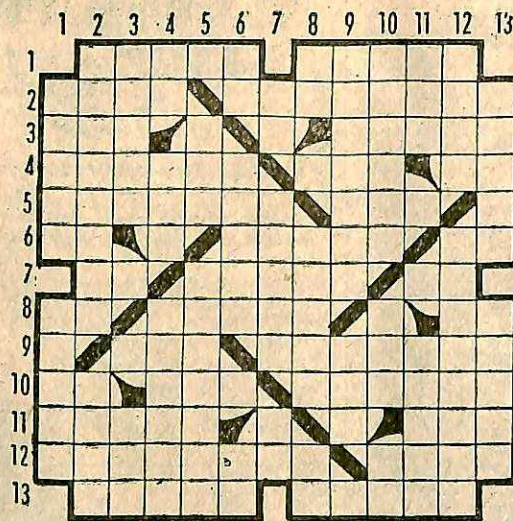
ρα το έμαθα. Πάντως, θα εξα-
κριβώσω ποιός απ' όλους τους
καλούς συγγενείς μου ασχολή-
θηκε πρώτος με τα δόντια μου.
— Όπως νομίζεις, ψιθύρισα
τάχα συντηρημένο κι' έτοι-
μάστηκα να φύγω.
— Εί! που πάς; μου φώ-
ναξε.
— Με χοιριάζεις τίποτ' άλ-
λο;
— Πάρε από δω το βρωμο-
δώρο σου.
— Αρπάξα στον αέρα το κου-
τί με τις μασσέλες, που τις
πήγα κατ' ευθείαν σ' ένα φίλο
μου οδοντογιατρό από τον οποίο
τις είχα δανειστή.
Κι' ύστερα γύρισα ήσυχα-
ήσυχα σπιτάκι μου περιμένον-
τας να φουντώσει ή φωτιά που
άναψα.
Παρ' έλπίδα, το ίδιο βράδυ
πέρασε ήρεμο. Άλλα από την
άλλη μέρα έξοπασε το πανη-
γύρι. Ούτε κατάλαβα για πότε
μπερδεύτηκε αδελφία, ξα-
δελφία, μανάδες, πατεράδες,
θείαδες, μπαμπάδες, κουινιά-
δοι, μπατζανάκηδες, συμπεθε-
ροι, κουμπάροι και παρακού-
μπάροι.
Προσπαθώντας ή φουκαριά-
ρα ή Νικολέττα να βρ' την ά-
κρη της φοβερης συκοφαντίας,
τους ανακάτεψε όλους κι' ο έ-
νας τάρριχνε στον άλλο, κι' α-
νέναντοι συγγενείς έσπεραν
τον αναβαλλόμενο στους «κα-
τιόντες».
Φυσικά, στριμωχτήκαμε ανα-
γκαστικά κι' ή γυναίκα μου κι'
εγώ σ' αυτό το πρωτοφανές γαί-
τανάκι. «Εγώ παράστανα άλ-
λοτε τον διαλλακτικό κι' άλλοτε
τον ψόφιο κορφο». Άλλα ή γυ-
ναίκα μου ξεσπάθωσε και ρί-
χτηκε άσυγκράτητη στον έξο-
νωτικό άγώνα.
Άκόνησε τις γλωσσίστα της
κι' άρχισε τις ήρωϊκές προελά-
σεις. «Ετσι τα πράματα υπερ-
δευτήκανε χειρότερα. Και το
άποτέλεσμα ήρθε όπως ακρι-
βώς το φανταζόμουν».
Μέσα σ' έξι μέρες γίναμε
μαλλιά κουβάρια με όλους
τους αγαπητούς μας συγγενείς
και κόψαμε με απαλάπνατες ά-
κόμα και την καλημέρα.
Θά μου ήπτε τώρα τί όφε-
λήθηκα εγώ απ' αυτή την ά-
ναμπουμπούλα. Σ' άς πληροφο-
ρώ λοιπόν ότι κάτι όφελήθηκα,
που δεν είναι μάλιστα καθόλου
άσημαντο. Δηλαδή όφελήθηκα
τό αντίτιμο των δώρων που, κα-
θώς έχονταν υπόχρεωμένοι να χα-
λά ήμουν υποχρεωμένος να χα-
ρίσω στη Χρηστίνα, στο Σπύ-
ρο, στη Βασίλκη, στο Μανώ-
λη, στο Γιάννη, στη Φωφό και
σ' άλλους ξερατζόντας του
σούου.
Και του χρόνου, λοιπόν!...
Γ. ΓΙΑΝ.—

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ
ΤΟ ΓΝΩΣΤΟ ΣΑΣ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ
"ΞΕΝΑΚΗ"
(ΗΠΟΚΡΑΤΟΥΣ Ι ΝΕΟΝ ΜΕΓΑΡΩΝ)
ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΣ ΣΑΣ ΑΝΑΓΕΛΕΙ
ΤΗΝ ΕΠΑΝΑΛΗΨΗ ΤΩΝ
ΕΡΓΑΣΙΩΝ ΤΟΥ

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Σταυρόλεξο με εύχη

Έξη από τις λέξεις του σταυρολέξου αυτού σχη-
ματίζουν μια εύχη του «Θησαυρού» προς τους άνα-
γνώστες του.

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

- 1) Κόρη του Δαυίδ. — Συνθέτης περιφημών όπε-
ρετών.
- 2) Άρνητικός σύνδεσμος. — Άρχαία θεσσαλική
φυλή, με γενάρχη τον έγγονο του Ήρακλέους.
- 3) Στρατιωτικό σώμα. — Τέτοια πρόσωπα δεν
προδίδουν ύγεια.

Σωλογοιχίες έρωτήσεις

- 1) Έχουν καμπούρα όλες οι γκαμήλες;
- 2) Τι κάνει ο βάρχακος το δέρμα που αλλάζει
κάθε τόσο;
- 3) Είναι αλήθεια πως τα άρσενικά κουνούπια
δεν τσιμπάνε;

Έρωτήσεις

- 1) Άν ένας κομητής συγκρουσθή με τη Γη, θά
έκραγ;
- 2) Ποιό είναι το άρχαιότερο γραμματόσημο του
κόσμου;
- 3) Όταν ή Γαλλική Έπανάσταση καθήργνησε
την Κυριακή, δεν είχαν πιά ήμερα άναπαύσεως οι
Γάλλοι;

Τα τραπουλόχαρτα

Σ' έ μι' συνήθισμένη τραπούλα προσθέτετε κάμ-
ποσα χαρτιά από μι' άλλη τρα-
πούλα. Όταν έπειτα ξεφυλά-
σετε όλα μαζί ανά δύο, σ' άς α-
πομένει ένα. Όταν τα ξεφυλά-
σετε ανά τρία, απομένουν δύο.
Άνά τέσσερα, απομένουν τρία.
Άνά πέντε, δεν απομένει κανέ-
να. Πόσα χαρτιά πήρατε απ' την
άλλη τραπούλα;

Και λίγη γεωμετρία

Ένα σχήμα όρθογώνιο, με
μήκος 15 εκατοστομέτρων, έχει
εμβαδόν κατά 36 τετραγωνικά
εκατοστόμετρα μεγαλύτερο από
το έμβαδόν ενός τετραγώνου με
το ίδιο πλάτος. Πόσο είναι το
πλάτος αυτού του σχήματος;
Το πρόβλημα έχει δύο λύσεις.

Ποιά από τις τρεις;

Καθεμιά από τις κατωτέρω
έρωτήσεις συνοδεύουν τρεις ά-
παντήσεις από τις όποιες φυσι-
κά μόνο ή μι' είναι σωστή.
Μπορείτε να βρήτε ποιά;

- 1) Πότε πρωτοχρησιμοποή-
θηκε το όξυζενέ για τον άπο-
χρωματισμό των μαλλιών;
— Τόν 17ον — Τόν 19ον —
Τόν 20ον αιώνα.
- 2) Γιατί ο φάρος έχει αυτήτην όνομασία;
— Πήρε το όνομα εκείνου που τον έπενόησε —
Πήρε το όνομα ενός βασιλέως — Πήρε το όνομα
ένος μέλους.
- 3) Τι σημαίνει ή λέξις φακίρης;
— Άναίσθητος — Φτωχός — Έκείνος που έλπιζει.
- 4) Τι έκανε διάσημο τόν Έδμόντο Γιέννερ;
— Η έφεύρεσις του ήλεκτρικού τράμ — Η έπι-
νόησις της μεθόδου των δακτυλικών αποτυπωμάτων

- 4) Δοχείον ύδατος. — Άθλητικός άθηναικός
σύλλογος (άρχαϊκό). — Νημάτιον.
- 5) Έχει το χρώμα του ουρανού μας. — Ξενικό
άνδρικό όνομα.
- 6) Γαλλικό μέτρον έπιφανείας. — Δολοφονθείς
Έλλην ύπουργός (έπων.). — Υποθετικόν.
- 7) Άναφορική άντωνυμία. — Έκτάσεις γής. —
Και, στα γαλλικά.
- 8) Δύο σύμφωνα, που κάνουν τρίτο. — Ναρκωτι-
κό. — 120.
- 9) Στην άρχή της σειράς αυτής έχει άπομονωθή
το άρθρο, που αποτελεί την πρώτη λέξι της εύχης
μας. — Λέξις που συναντούμε σ' έ πολλά στρατιωτι-
κά παραγγέλματα. — Έχει πολλά νησιά.
- 10) Στο αλφάβητο άνεστραμμένα. — Δεν γίνε-
ται στο νερό. — Τροφή των πτηνών.
- 11) Ψιλά. — Καταστρεπτικό έντομο (καθ.).
- 12) Ένας από τους μνηστήρες της Πηνελόπης. —
Χρονικό έπίρημα (καθ.).
- 13) Κατά τόν Όμηρο απ' εκεί άνέτελλε ο ήλιος.
— Γυναικείο όνομα χαϊδευτικά.

ΚΑΘΕΩΣ :

- 1) Ίερή πόλις. — Η τελευταία λέξις της εύ-
χης μας.
- 2) Η δεύτερη λέξις της εύχης μας. — Κρά-
τος της Άσίας.
- 3) Πόλις της Τουρκίας στην Κιλικία. — Υπε-
ρήφανο ζώο.
- 4) Πρόθεσις (δημ.). — Τοπικό έπίρημα. — Η
πέμπτη λέξις της εύχης μας.
- 5) Νότα. — Το πέλμα του ποδιού (τουρκ.).
- 6) Αιγυπτιακή θεότης. — Μουσικό όργανο. —
Άγριοκυνάγιά (άρχ.).
- 7) Επώνυμο Έλληνίδος ντιζέ. — Άκατάλληλα
προς βρωμίον. — Ξενική άρνησις.
- 8) 35. — Ποσότης φαρμάκου. — Όμοια σύμ-
φωνα.
- 9) Η τετάρτη λέξις της εύχης μας. — Πλανή-
της (γεν.).
- 10) Λέγεται και μπακίρι. — Η τρίτη λέξις της
εύχης μας. — Χαρακτηριστικόν αξιωματικών.
- 11) Τραγουδά. — Θεραπεία.
- 12) Είδος χαρτοπαιγνίου. — Δεν φοβούνται
(ουδ.).
- 13) Άρχηγός μυθικής έκστρατείας. — Πασχαλι-
νή μυρωδιά.

Α.

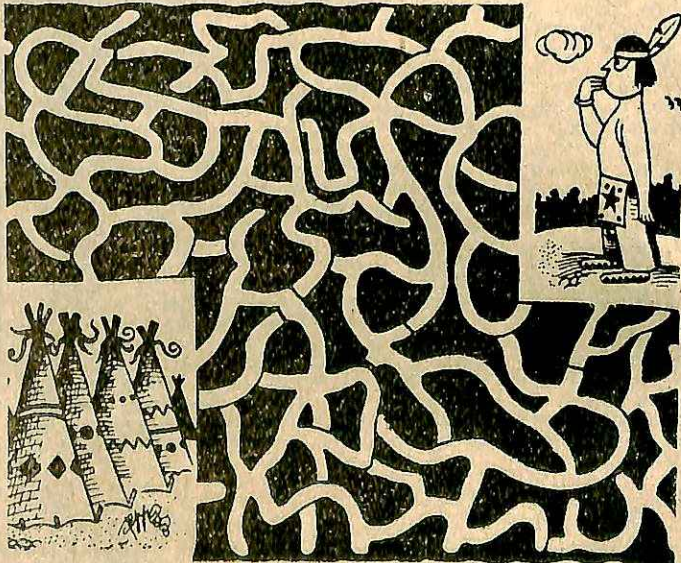
— Η ανακάλυψις του έμβολισμού κατά της εύλο-
γίας.

- 5) Τι είναι τ' α ντολέν;
- Μνημεία της νεολιθικής εποχής — Μουσικά όρ-
γανα των Κινέζων — Μαχαίρια των Μαλαιών.

Ο κουμπάρος

Ο Νίκος σπάζει τόν κουμπάρο του. Βρίσκει
264 φράγκα σ' νομίσματα των 5 φράγκων και των
2 φράγκων. Τα 6 φράγκα είναι τρεις φορές πε-
ρισσότερα από τα πεντόφραγκα. Ο Νίκος δίνει στον
πατέρα του τα μι'ά 6 φράγκα και το ένα τέταρ-
το από τα πεντόφραγκα. Τι ποσό του δίνει;

Λαβύρινθος

Βοηθήστε τόν μικρό αυτό Ίνδιάνο να ξαναγυ-
ρίση στο χωριό του ακολουθώντας τόν πιό σύντο-
μο δρόμο. Δεν πρέπει να υποχρεωθή να περάση δυο
φορές από το ίδιο σημείο. Το παιχνίδι αυτό μπο-
ρεί να παιχθή από δυο ή και τρεις παίκτες συγ-
χρόνως, που θ' ακολουθήσουν διαφορετικούς δρό-
μους. Νικητής θ' αναδειχθή όποιος φτάση πρώτος
στο χωριό έχοντας ακολουθήσει τούς κανονισμούς
του παιχνιδιού.

Οι λύσεις στη σελ. 96

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΚΑΙ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΝΤΕΚΟΥΡΣΕΛ

Η ΠΑΡΕΙΣΑΚΤΗ

συναντήθηκε με της Μπλάνς, διάβασε σ'
αυτήν τόσο πόνο, ώστε σταμάτησε.

— Έχει, λοιπόν, μι' αδελφή ή Μα-
ργαρίτα! έπλε η νέα γυναίκα με πικρία.
Δεν θάνατι πιά δική της όλη ή αγάπη σας.
Ίσως μάλιστα να προτιμήσετε την άλλη,
την καινούργια!

— Μά τί λές; διαμαρτυρήθηκε ο Σάρλ.
Έχει ή καρδιά μου αρκετή τρυφερότητα
για ν' αγαπάη και τα δυο παιδιά μου το
ίδιο!... Μόνο που θα δουλέψω λίγο παρα-
πάνω, για να εξασφαλίσω την πολυτέλεια
και για τα δυο... Δεν θα στερήσω κανένα
απ' τα φίλια μου, απ' την αγάπη μου.
Θα τα μοιράζω δίκαια και στα δυο.

— Κι' ή γυναίκα σου; Θα κάνη κι' αυ-
τή το ίδιο;

— Γιατί όχι;... Μήπως δεν αγαπάει μ'
όλη της την ψυχή τη Μαργαρίτα μας;...
Οι φόβοι σου είναι τρελλοί, άσθητικοί!
Το ότι άπέκτησε και δεύτερο παιδί, δεν
είναι λόγος να πάψη ν' αγαπάη το πρώτο.

— Μά αυτό το δεύτερο είναι πραγμα-
τικά δικό της! Το μητρικό της ένστικτο,
ξεγελασμένο από τέσσερα χρόνια τώρα,
μπορεί να ζυγνήση και να διαισθανθή πως
πρόσφερε τόν καιρό τα φίλια της σε μι' α-
γνή!

Ο Σάρλ άνασκήκωσε τούς ώμους του,
χαμογελώντας. Τράβηξε κοντά του τη νέα
γυναίκα και προσπάθησε να την καθησυ-
χάση με φίλια και γλυκόλογα. Της υπο-
σχέθηκε μάλιστα να δείχνη μια μικρή προ-
τίμησι στην πρωτότοκη κόρη τους, στον
καρπό της αγάπης τους — και του έγκλη-
ματός τους.

10^{ον} σου! Τι άλλο;
Ο Σάρλ έμεινε άμίλητος μερι-
κά δευτερόλεπτα.

Πραγματικά, γι' αυτό είχε έρθει. Έλ-
πιζε από καιρό να μάθη ή φιλένάδα του ά-
πό άλλη πηγή την έγκυμοσύνη της γυναι-
κας του. Θ' άπόφευγε έτσι τις κάπως έ-
νοχλητικές έξηγήσεις...

Μά δεν είχε συμβή αυτό που περίμενε.
Η Μπλάνς δεν είχε μάθει πως θά ξαναγι-
νόταν πατέρας ο αγαπημένος της. Είχε
άναγκασθή λοιπόν στο τέλος ναρδή να της
το πη ο ίδιος.

Όστόσο, δεν έβλεπε τίποτε το σοβαρό
σ' αυτό. Το πολύ — πολύ, θά είχε ν' αντι-
μετωπίση μι' αίσθηματική σκηνη...
Ήξερε άλλωστε καλά ή Μπλάνς ότι, αν
ένιωθε γι' αυτήν δυνατά έρωτα, διατηρού-
σε όμως πάντα μι' ατοργή γεμάτη σεβα-
σμό κι' έγκαρδιότητα για τη νόμιμη σύ-
ζυγό του.

— Ά, το ξέρεις λοιπόν;... τραύλισε.

— Ναι, το ξέρω... Σήμερα μόλις τό-
μαθα.

— Ά, έτσι;... Βέβαια, θάπρεπε να
μείνω εκεί, στο σπίτι μου... Μολονότι ο
τοκετός τελείωσε γρήγορα και εύκολα...
Μά, μόλις μπόρεσα να ξεφύγω με κάποια
πρόφασι, βλέπεις πως έτρεξα άμέσως κον-
τά σου...

Η Μπλάνς ήταν κατάχλωμη. Ο Σάρλ
τό πρόσεξε.

— Μά τί έχεις; τη ρώτησε.

Και πρόσθεσε χαμογελώντας, μ' έλαφρό
τόνο:

— Δεν φαντάζομαι να ζηλεύης γι' αυτό
που συνέβη! Θάταν άνοησία.

Η Μπλάνς δεν άπάντησε. Έπλε μόνο:

— Άγόρι ήταν ή κορίτσι;

— Κορίτσάκι... Και φαίνεται πως θά
γίνη πολύ όμορφο!... Είναι άσπρη σαν το
γάλα... Ξέρεις πως ή Μαργαρίτα είναι μάλ-
λον μελαχροινή, όπως και σύ. Μά ή Σου-
ζάνα — έτσι θά τη βαφτίσουμε — θά
ζάνα — έτσι θά τη βαφτίσουμε — θά
ζάνα — έτσι θά τη βαφτίσουμε — θά

γίνη ξανθή σαν τη μητέρα της.
Ήταν άδύνατο στο Σάρλ να κρύψη τη
χαρά που ένιωθε. Μά, όταν ή ματιά του

πάνω στα γόνατά της, κι' ύστερα την πή-
γαινε στην κούνια της, με χίλιες προφυλά-
ξεις, για να μην την ζυγνήση. Η γλυκειά
αυτή άγναρεία ήταν ή χαρά της.

Τώρα όμως παρέδιδε τη μικρούλα στην
καμαριέρα, άφου της έδινε ένα άφορημένο
φιλί στο μέτωπο...

Ήξερε βέβαια ο Σάρλ ότι ή έγκυμοσύ-
νη φέρνει κάτι τέτοιες περιέργες ψυχικές
διαταραχές σε πολλές γυναίκες. Αυτές ό-
μως, μετά τόν τοκετό, ξαναδρίσκουν τις
φυσιολογικές τους αντιδράσεις, τις συμ-
πάθειες και τις αντιπάθειες που είχαν πά-
ντα. Θά συνέβαινε το ίδιο και με την Έρ-
μάνς; Ή μήπως άπεναντίας θά επάλθευε
ή περιέργη «φώνη» του αίματος, για την ό-
ποία έχουν τόσα γράφει συγγραφείς και μυ-
θιστοριογράφοι;

Μήπως το μητρικό ένστικτο της Έρμάνς,
που είχε εξαπατηθή τόν καιρό, ζυγνήσει
έπι τέλους, για να διώξη απ' την καρδιά
της την αγάπη της για τη Μαργαρίτα;...
Όστόσο, ο Τεβενέν κατάρθωσε να διώ-
ξη τις άνησυχαστικές αυτές σκέψεις. Και
το βράδυ εκείνο, μπόρεσε να καθησυχάση
τους φόβους της Μπλάνς και ν' άποκοιμί-
ση τη θλίψη της.

Μά, τις επόμενες μέρες, ξαναγύρισαν οι
άνησυχίες της νέας γυναίκας, δυνάμυνον-
τας όλοένα, όσο περνούσε ο καιρός.

Οι άσυχίες τους είχαν κάμει το Σάρλ
και τη Μπλάνς να παραμελήσουν κάπως το
μικρό Φαμπιέν. Έπιτέλους, ξαναπήγαν να
τόν δούνε, στο Πλεσί-Τρεβίζ, όπου προ-
τιμούσε να τόν άφινη ο πατέρας του, ο
Πασκάλ, που δρισκόταν πάντα στη Ρώμη.

Ο δάσκαλος του χωριού, ένας καλός και
τίμιος άνθρωπος, πολύ μορφωμένος και λι-
γάκι ρωμαντικός τύπος, είχε μαντέψει κά-
ποια αίσθηματική περιπέτεια στην περι-
πτωσι του μικρού όρφανού κι' είχε ένδια-
φερθή γι' αυτόν. Είχε φροντίσει όσο μπο-
ρούσε για τις πρώτες σπουδές του, ως την
ήμερα που θάμπαινε στο λύκειο.

Ο Σάρλ κι' ή Μπλάνς έκαμαν και πάλι
τόν περιπατό τους πλάι-πλάι μέσα στο
δάσος, απ' τα καταπράσινα μονοπάτια. Μά
δεν ξαναδρίσκαν τώρα το μεθύσι του πά-
θους που τούς είχε συναρπάσει άλλοτε.
Τους άπασχολούσαν σκέψεις τελείως δια-
φορετικές. Κι' ή Μπλάνς έσπερε όλοένα τη
συζήτηση στα δυο παιδιά, τη Μαργαρίτα
και τη Σουζάνα.

— Όσα κι' αν μου πής, Σάρλ, έλεγε,
εγώ φοβάμαι πως ή κορούλα μου δεν είναι

Σάρλ τράβηξε κοντά του τη νέα και προσπάθησε να την καθησυχάση με φίλια και
γλυκόλογα.

πιά τόσο εύτυχισμένη, όσο ήταν πριν γεννηθεί η αδελφή της!... Χτες το πρωί ακόμα, είδα τη Μαργαρίτα, και σε βεβαίω πως μου φάνηκε μεγαλοχολική... Περπατούσε στον κήπο ολόμυνη...

— Μά, αυτή την ώρα, η Σουζάννα βρίσκεται ακόμα στο κρεβάτι... Μην ξεχνάς πως είναι μόλις 18 μηνών, ενώ η Μαργαρίτα έχει περπάσει τα 5 χρόνια της...

— Κι ύστερα, όταν η γυναίκα σου έρχεται στο μαγαζί, παίρνει πάντα μαζί της την κόρη της, κι' όχι πια τη Μαργαρίτα, σαν άλλοτε...

— Σου όρκίζομαι, αγαπητή μου Μπλάνς, ότι η Έρμάν δεν κάνει καμιά διάκριση μεταξύ των δύο παιδιών μας. Αν φαίνεται πως διαθέτει κάπως περισσότερη ώρα στη Σουζάννα, είναι γιατί μόλις την άποκοι κι' η αδύνατη υγεία της απαιτεί πολλές προφυλάξεις. Μά σε βεβαίω πως αποζημιώνει με τη χάδια της τη Μαργαρίτα για τις στιγμές που της στερεί!

— Η νέα γυναίκα είχε καθουχάσει σχεδόν με τις εξηγήσεις και τις διαμαρτυρίες του Σάρλ. Έμενε όμως σκεπτική και λίγο δύσπιστη και φοβισμένη κατά βάθος.

Πέρασαν έτσι αρκετά μήνες. Ένα βράδυ, η κυρά-Λεπαγιέ επισκέφθηκε τη Μπλάνς, στο διαμέρισμά της. Ήταν χαρούμενη, γελαστή.

— Επιτέλους, δεσποινίς Μπλάνς!... φώναξε απ' το κατώφλι.

— Τι συμβαίνει; ρώτησε η Μπλάνς. Δεν μαντεύετε λοιπόν; Η Ροζέτ είναι σ' ενδιαφέρουσα!

— Ω, αγαπητή μου φίλη, σάς συγχαίρω γι' αυτή την εύτυχια, που την περιμένετε με τόσο ανυπομονησία! Είναι καιρός τώρα που δεν πήγα να δω την καλή μου Ροζέτ. Είχα τόσες δουλειές... Μά θα πάω την Κυριακή, δίχως άλλο.

— Θα της κάμετε μεγάλη ευχαρίστηση... γιατί δεν θέλω να βγαίνω έξω, στην κατάσταση που βρίσκεται. Αν κάνει καμιά ανησυχία, μπορεί να το πληρώσει ακριβά. Φαντάζομαι πόσο εύτυχισμένος θα είναι κι' ο κ. Νορμπέρ...

— Χμ, αυτό δεν είναι βέβαιο... Για την ώρα, ο κύριος φαίνεται εν τάξει... Είναι φυσικό, άλλωστε, αφού τρώει, πίνει κι' έχει τόση περιποίηση απ' τη γυναίκα του που τον λατρεύει...

— Κάνει καμιά δουλειά; — Δεν έχω ιδέα... Πάντως, δεν πρόκειται να πλουτίσουμε με τα δικά του κέρδη... Μά τι με νοιάζει γι' αυτόν, όταν γεννηθεί το μωρό; Άλλωστε, η Ροζέτ μου κερδίζει αρκετά. Έχει αποκτήσει μια καλή πελατεία.

— Είμαι πολύ ευχαριστημένη για την επιτυχία της. Όσο για τον άντρα της, μηπως εξακολουθεί να σας παρασύρει η προκατάληψη που είχατε έναντίον του;

— Μακάρι να γελιόμαι! Θα το δείξει το μέλλον... Μά, σάς ξαναλέω, όταν γεννηθεί το εγγονάκι μου, δεν με μέλλει πια για τίποτ' άλλο!... Έχω μερικές οικονομίες. Η κόρη μου δουλεύει καλά... Άλλήθως, ξέρετε πως έχει πελατίσσει την καμαριέρα της κ. Τεβενέν;

— Άλλήθως; ρώτησε η Μπλάνς, με ξαφνικό ενδιαφέρον.

— Ναι, βέβαια! Βλέπετε, οι υπηρέτριες των καλών σπιτιών, θέλουν να ντυνούνται κομψά, αλλά δεν έχουν να ξοδέψουν πολλά λεφτά. Μια και δουλεύει, λοιπόν, η Ροζέτ τόσον καιρό στο κατάστημα Τεβενέν, βρίσκουν πως δεν μπορεί παρά να έχει αποκτήσει γούστο, τέχνη και κάμποσα καλά πατρόν! Κι' έτσι, ράβονται σ' αυτήν οι περισσότερες...

— Η Μπλάνς δεν απάντησε. Σκεπτόταν πως, με τη μεσολάβηση της Ροζέτ, θα μπορούσε να πάρει θετικές πληροφορίες για τη Μαργαρίτα και γενικά για ό,τι συνέβαινε στο σπίτι των Τεβενέν.

— Πέστε στη Ροζέτ, ότι θα πάω να τη δω δίχως άλλο την Κυριακή, είπε την κυρά-Λεπαγιέ, συνοδεύοντας την ως την πόρτα.

Όλη τη νύχτα την απασχολούσε η σκέψη πως θα μπορούσε, να εισχωρήσει έτσι στο σπίτι των Τεβενέν, να ξέρει από γνήσια πηγή ό,τι γινόταν, να παρακολουθή λεπτό με λεπτό τη ζωή της Μαργαρίτας.

Το πρωί, είχε ποθήσει τόσο να ξαναδεί την κόρη της, ώστε δεν μπόρεσε ν' αντισταθεί στον πειρασμό να πάει μέχρι το σπίτι του Σάρλ... όπως έκανε συχνά.

Ήταν ένα θαυμάσιο απριλιάτικο πρωί. Ο καιρός είχε ζεστάνει κιόλας.

— Η Μπλάνς πήρε ένα ταξί, κατέβηκε απ' αυτό σ' μικρή απόσταση απ' το μεγάλο Τεβενέν και συνέχισε το δρόμο της πεζή. Καθώς περνούσε έξω απ' το σπίτι, έχοντας το πρόσωπό της σκεπασμένο μ' ένα βέλο, είδε τη Μαργαρίτα να κλαίει στον κήπο και να παλεύει με μια υπηρέτρια που προσπαθούσε να την πάρει μαζί της.

— Η κ. Τεβενέν στεκόταν, στο κεφαλόσκαλο, με τη ρόμπα της, κι' έδινε διαταγές με φωνή θυμωμένη. Η μικρή Σουζάννα σφιγγόταν στο πλευρό της, χαδιάρια και λίγο φοβισμένη...

— Η καμαριέρα κρατούσε στα χέρια της μια μπιρλιτζιά τσάντα.

— Φτάνει πιά, Μαργαρίτα! φώναξε η Έρμάνς. Άρκετά κράτησε αυτή η γελοία

σκηνή! Ο πατέρας σου κι' εγώ αποφασίσαμε να σε βάλουμε στο σχολείο ημισυνσίτη...

— Ω, μαμά, απαντούσε η μικρούλα ανάνεμα στους λυγμούς της, θάμα φρόνιμη, θα διαβάζω! Κράτησε με όμως στο σπίτι...

— Όχι, όχι, δεν έχω καιρό να σου κάνω μάθημα... Άλλωστε, θα γυρίζεις καιε απόγευμα, στις 4.

— Αυτή την ώρα, μαμά, θάχης βγή περίπατο, και θα μένω ολόμυνη...

— Φτάνουν πια οι παρατηρήσεις! Ίρμα, πηγαίνετε!...

Ήταν πολύ απλό και φυσικό αυτό που συνέβαινε. Η Μαργαρίτα ήταν πια έξη χρονών. Η μητέρα της έκρινε... πολύ σωστά... πως είχε φτασει ο καιρός να τη στείλει στο σχολείο.

Κι' όμως, η Μπλάνς, που παρακολουθούσε από μακριά τη μικρή εκείνη σκηνή, ένοιωσε την καρδιά της να σφίγγεται απ' τον πόνο...

Παρ' όλα τα δάκρυά του, το κοριτσάκι αναγκάστηκε στο τέλος να υπακούσει. Επίασε το χέρι της καμαριέρας και ξεκίνησε μαζί της, κλαίγοντας ακόμη.

— Η Μπλάνς τις παρακολουθούσε από κάποια απόσταση και τις είδε να μπαίνουν σ' ένα καλό σχολείο. Η διευθύντρια έτρεξε να υποδεχθεί την καινούργια μαθήτριά, να την παρηγορήσει. Ήταν συνθησισμένη άλλωστε, σ' αυτά τα παιδιαστικά δάκρυα.

Βέβαια, δεν μπορούσε να τη τίποτε η Μπλάνς. Θάταν παράλογο να κατηγορήσει την Έρμάνς, επειδή έστειλε στο σχολείο την κόρη της.

Όστόσο, όταν έλασε πια απ' τα μάτια της τη Μαργαρίτα, δεν μπόρεσε να συγκρατήσει τα δάκρυά της...

Ήταν απαραίτητο να δοκιμάσει το παιδί αυτή τη θλίψη; Δεν θα μπορούσε να του κάνει μάθημα μια δασκάλα στο σπίτι; Γιατί να το κλείσουν στο σχολείο;

Οι δύο αδελφές δεν διέφεραν μεταξύ τους περισσότερο από τρία ή τέσσερα χρόνια. Γιατί να μη μορφωθούν κι' οι δύο μαζί, στο σπίτι; Έπρεπε, λοιπόν, να συμπεράνει η Μπλάνς, ότι η μητέρα τους ήθελε ν' απομακρύνει τη μεγαλύτερη...

— Μά, αγαπητή μου, απάντησε ο Σάρλ σ' αυτές τις παρατηρήσεις της, ξεχνάς πως η Έρμάνς κάνει ζωή ικανότητα ν' ασχοληθεί όσο πρέπει με τα παιδιά μας; Εγώ μόνος μου θέλησα να πάω στο σχολείο η Μαργαρίτα. Το ίδιο θα γίνει και με τη Σουζάννα, όταν μεγαλώσει λίγο ακόμα και καλύτερη η υγεία της.

— Άργότερα, όταν θάναί κι' οι δύο τους ικανές να επωφεληθούν απ' τα μαθήματα μιας καλής δασκάλας, θα συνεχίσουν τις σπουδές τους στο σπίτι... Διάβολε! Έγινες άνω-κάτω, επειδή άκουσες ένα παιδί να κλαίει την πρώτη μέρα που πήγαμε σχολείο;

— Η Μπλάνς δεν εύρισκε τί ν' απαντήσει... — Έχε εμπιστοσύνη σ' εμένα, συνεχίζει σοβαρά ο Τεβενέν. Σου το ξαναλέω και σου τ' όρκίζομαι: Τα δύο παιδιά μας έχουν την ίδια θέση στην καρδιά της Έρμάνς, όπως και στη δική μου.

Παρ' όλην όμως τη σταθερότητα που έδινε στη φωνή του, ήταν λίγο παραγμένος κι' απόφευγε τη ματιά της Μπλάνς, που διαισθανόταν ότι της έλεγε ψέμματα για να την καθουχάσει.

— Καλά... του είπε εκείνη θλιμμένα, σκουπίζοντας τα μάτια της και φιλώντας τον. Καλά, σέ πιστεύω!

10'

Στο μοναστήρι

Η ανησυχία της Μπλάνς έγινε από τότε έν' αληθινό κι' αδιάκοπο μαρτύριο. Δεν τολμούσε πια να την έκφραση φανερά στο Σάρλ. Μά εκείνος μάντευε τί συνέβαινε μέσα στην ψυχή της κι' εύρισκε πάντα ένα χαμόγελο ή ένα καλό λόγο για να την καθουχάσει.

Κάθε πρωί, η Μπλάνς πήγαζε ως το σπίτι των Τεβενέν, για να δει τη Μαργαρίτα που έφευγε για το σχολείο, ύποπτη γι' αυτήν αλλά μεγαλοχολική πάντα.

Θέλησε μια φορά να κουβεντιάσει με την

υπηρέτρια που συνώδεε τη μικρή, ύστερα όμως προτίμησε να περιμένει.

Όπως της είχε πει η κυρά-Λεπαγιέ, η Ροζέτ είχε πελατίσσει την καμαριέρα της κ. Τεβενέν. Θά της ήταν πιο εύκολο. Λοιπόν, να πάρη από κεί λεπτομερείς πληροφορίες.

Την Κυριακή, πήγε στη φίλη της, η Ροζέτ Νορμπέρ κατοικούσε σ' ένα ωραίο σπίτι του βουλευτή Κουρρέλ, στο ισόγειο.

Το διαμέρισμά της ήταν κομψό και ολόκαθαρο, αλλά απλά επιπλωμένο, μάλλον σαν μοδιστράδικο παρά σαν κατοικία.

— Η κ. Νορμπέρ, ρώτησε η Μπλάνς μια υπηρέτρια που της άνοιξε την πόρτα.

— Πηγαίνω να την ειδοποιήσω... Είναι στο δωμάτιό της...

— Ω, μην κάνεις αυτό τον κόπο! Δεν είμαι πελατίσσει, αλλά φιλενάδα της.

Καί, δίχως να περιμένει απάντησι, η έπισκεπτήρια δίστασε το σαλόνι, χτύπησε την πόρτα της κρεβατοκάμαρας και την άνοιξε άμέσως, φωνάζοντας φαιδρά:

— Έγώ είμαι, Ροζέτ!...

— Η νέα γυναίκα πετάχτηκε όρθια κι' έτρεξε να την αγκαλιάσει.

— Εσύ!... Ω, τί ευτυχία!... είπε.

— Όστόσο, παρ' όλην αυτή τη χαρούμενη εκδήλωσι της, η Μπλάνς είχε προλάβει να διακρίνη στα μάτια της δύο δάκρυα, που δεν τάχε καλοσκοπίσει...

— Εκλαιγες;... τη ρώτησε με συγκίνηση, αφού τη φίλησε τρυφερά.

— Εκείνη κοκκίνισε κι' απάντησε: — Μά όχι, όχι... κάνεις λάθος!

— Η Μπλάνς κάθισε κοντά της, σ' μια σαιζ-λόγγκ.

— Δεν με γελάς, μένα! έπέμεινε. Σε είδα που σκούπιζες κρυφά τα μάτια σου όταν μπήκα... Τι έχεις λοιπόν; Άνοιξε μου την καρδιά σου... Δεν είσαι εύτυχισμένη;

— Απεναντίας, είμαι τώρα όσο γίνεται πιο εύτυχισμένη. Κι' έτσι!...

Κι' η Ροζέτ έδειξε χαμογελώντας στην καλή της φίλη την κοιλιά της, που είχε αρχίσει να φουσκώνει κάτω απ' τη ρόμπα της.

— Ναι! Τόμαθα απ' τη μητέρα σου... Σε πόσον καιρό λοιπόν;...

— Σε τέσσερες μνες!... απάντησε η Ρόζα με περηφάνεια.

— Σήμερα ακριβώς έρχομουν να σε συγχαρώ για την εύτυχια σου και να τη συμμεριστώ κι' εγώ. Μά σε θρίσκω να κλαίς...

— Κάνεις λάθος, σε βεβαίω... Αν έχω καμιά θλίψη, πρέπει να τη παρηγορήσω... όπως άλλοτε! Συμβάινει τίποτε με τον άντρα σου;

— Ο 'Αρθούρος είναι πολύ εν τάξει μαζί μου... Μ' αγαπάει μ' όλη του την καρδιά.

— Θα τον δω σ' λίγο;... Ξέρεις, σκοπεύω να πάω εδω και να περάσω όλη την ημέρα μαζί σου...

— Τόσο το καλύτερο! Πλήττω τόσο πολύ, ολόμυνη!...

— Γιατί ολόμυνη; Λέπει λοιπόν ο άντρας σου;

— Ναι. Δεν μπορούσε να μείνει σήμερα στο σπίτι... τραύλισε η Ροζέτ, μη μπορώντας, παρ' όλες τις προσπάθειές της να συγκρατήσει δυο καινούργια δάκρυα που ανέβηκαν στα μάτια της. Ασχολείται με κάποια σπουδαιότατη δουλειά, κι' έχει ένα ραντεβού σήμερα γι' αυτήν.

— Σήμερα; Κυριακάτικα;...

— Ναι. Φαίνεται ότι, τις καθημερινές, δεν μπορεί να βρή εύκολα αυτόν τον κύριο. Θα πήγαμε λοιπόν να τον συναντήσουμε σήμερα στο εξοχικό του σπίτι.

— Πές μου όλη την αλήθεια, μικρή μου Ροζέτ! είπε η Μπλάνς σφίγγοντας στοργικά τη φίλη της στην αγκαλιά της. Εγκαιγες πριν από λίγο επειδή δεν θέλησε ο άντρας σου να μείνει μαζί σου σήμερα, σ' ό,τι αν τον παρακάλεσες... Δεν είν' έτσι!

— Ε, ναι λοιπόν! φώναξε η Ροζέτ ξεσπάζοντας σε λυγμούς. 'Ετσι είναι! Δουλεύω όλη τη βδομάδα... κι' η χαρά μου λέω όλη τη βδομάδα... κι' η χαρά μου θάταν να περάσω μαζί του τη σημερινή ημέρα! Μά δεν το θέλησε!... Κι' όμως

είναι τόσος καιρός που δεν μου έχει διάθεσι μια ολόκληρη μέρα!

— Φτωχέια μου Ροζέτ!...

— Θα σου όμολογήσω όλη την αλήθεια! Η μαμά δεν φαντάζεται τίποτε, και δεν θέλω να της τ' πω, γιατί θα θυμώσει και θάκανε σκηνές... Ο 'Αρθούρος δεν μ' αγαπάει πια... ποτέ δεν μ' αγαπήσει!

— Η Ροζέτ έκλαιγε πικρά. Μά κι' η Μπλάνς δεν μπορούσε να συγκρατήσει τα δάκρυά της.

— Ίσως κάνεις λάθος, μικρή μου... ψιθύρισε, προσπαθώντας ν' αντιδράσει. Ίσως ο άντρας σου, απασχολημένος απ' τις δουλειές του, προσπαθώντας να δημιουργήσει κάτι, σ' έχει στεροήσει κάπως απ' τα χάδια και τα γλυκόλογα που σ' είχε συνθίσει τις πρώτες μέρες. Μά δεν μπορεί να έπαψε να σ' αγαπάει... και το παιδί που θα γεννηθή θ' αποτελέσει ένα καινούργιο δεσμό μεταξύ σας.

— Όχι, όχι! Δέχθηκε με ψυχρότητα αυτήν την είδησι. Παρ' όλη δέ τη χαρά που προσπορίθηκε πως ένοιωσε, μάντεψε πως ήταν μάλλον δυσχεστήμενος... Αλλοίμονο, Μπλάνς, είμαι βεβαίω πως δεν γελιόμαι... Ο 'Αρθούρος δεν μ' αγαπάει πια!...

— Ποιοί λόγοι σε κάνουν να το υποθέσας;

— Κανένας και χίλιοι! Ο μήνας μας του μέλιτος κράτησε πολύ λίγο. Μόλις παντρευτήκαμε, αρχίσαμε να μαλώνουμε για χρηματικά ζητήματα... Βλέπεις, η μαμά δεν είχε θελήσει να με προικίσει. Μας έκοψε μόνο ένα επίδομα. Ο 'Αρθούρος το δέχτηκε στην άρχη, μά ύστερα άρχισε να παραπονιέται γι' αυτό που θεωρούσε σαν εκδήλωσι δυσπιστίας. Και μ' υποχρέωνε να πιέζω τη μητέρα μου ν' αναθεωρήσει την απόφασί της.

— Ήθελε να κάνει μια επιχείρησι... αλλά η μαμά ανηλόθηκε να του δώσει τα απαιτούμενα κεφάλαια. Είχαμε λοιπόν καθημερινές σκηνές γι' αυτό το ζήτημα.

— Όστόσο, η μαμά είχε όλη τη διάθεσι να μάς βοηθήσει, αλλά με τον όρο να νάναι όλα γραμμένα σ' όνομά μου. Ο 'Αρθούρος παραπονιότανε και γι' αυτό πολύ, μ' έβρισε σχεδόν!... Μου είπε λόγια βαρεία, από κείνα που ανοίγουν αγιάτρευτη πληγή στην καρδιά...

— Ύστερα μου δήλωσε ότι, μη θέλοντας να ζή εις βάρος μου, είχε βρή μια δουλειά εμπορικού αντιπροσώπου... Από τότε, δεν τρώει πια ποτέ εδω το μεσημέρι, ούτε και το βράδυ πολλές φορές και γυρίζει άργα, όταν του άρεση.

— Δεν κοιμήθηκε όμως ποτέ άλλο, έλπιζω.

— Όχι, ακόμη, εύτυχώς... Ω, δεν πιστεύω να μ' απατή!...

— Η νέα γυναίκα σταμάτησε ξαφνικά στη λέξη αυτή κι' έγινε κατάχλωμη, σαν ναχε πάψει να κυκλοφορή το αίμα της. Ύστερα από μερικές στιγμές, πρόσδεσε με ενεργητικό τόνο, ασυνήθιστο γι' αυτήν:

— Αν μ' σπατούσε, αν ήμουν βεβαίω πως δεν μ' αγαπάει πια, αν είχα απόδειξι, θα πέθαινα!...

— Σώπα, μικρή μου, και δώδε αυτές τις κακές σκέψεις... Δεν είναι δυνατό να αδυνατίσει τόσο γρήγορα ο έρωας του συζυγίου σου για σένα! Σε μερικές μέρες θα νίνη πατέρας. Κι' ένα μωρό είν' άρετό για να συγκρατήσει στο σπίτι ακόμα και τον πιο επιπόλαιο σύζυγο!

— Η Μπλάνς έσφιγγε τη φίλη της πάνω στην καρδιά της. Όστόσο, δεν ήταν κι' η ίδια βεβαίω πως πίστευε αυτά που έλεγε...

— Έφαγαν το μεσημέρι μαζί κι' η Μπλάνς βοήκη τη δύναμη να ξεχάσει τις δικές της πίκρες και να χαμογελά για να διασκεδάσει τη φίλη της.

Ξαφνικά, χτύπησε το κουδούνι της πόρτας.

— Τί βάσανο τώρα! Ούφ! είπε η Ροζέτ. Ποιός ενοχλητικός είναι, τέτοια ώρα; Καμιά πελατίσσει ίσως...

— Πελατίσσει, κυριακάτικα;...

— Ναι, έρχονται κάπου-κάπου και την Κυριακή. Βλέπεις, εγώ δεν έχω αριστοκρατική πελατεία, όπως το κατάστημα Τεβενέν. Πολλές πελατίσσεις μου δουλεύουν όλη τη βδομάδα και δεν τους μένει άλλη μέρα ελεύθερη. Γι' αυτό δεν δένω γενικά συνθήκες τις Κυριακές...

— Η υπηρέτρια μπήκε στην τραπεζαρία.

— Σας ζητάει, κυρία, η δεσποινίς Ίρμα! είπε στη Ροζέτ.

— Η Ίρμα, η καμαριέρα της κ. Τεβενέν; φώναξε η Μπλάνς.

— Ακριβώς! Τη γνωρίζεις;

— Ναι, λιγάκι... Θάρω μαζί σου στο σαλόνι, για να κουβεντιάσουμε μαζί της.

— Ευχαρίστως. Σε βεβαίω δέ πως δεν θα χρειαστή να την πολυπαρακαλέσουμε για να φλυαρήσει για τ' αφεντικά της!

Οι δύο φίλες πέρασαν στο σαλόνι, όπου τους περίμενε πραγματικά η Ίρμα, κομψοντυμένη.

— Ω, αγαπητή μου κυρία Νορμπέρ! φώναξε η έπισκεπτήρια. Έρχομαι να σας ζητήσω μια χάρη... Μου χρειάζεται άμέσως ένα φόρεμα ταξιδιού! Σεύχομαι σ' ελίες μερες... και δεν θέλω να σχηματίσουν άσχημη ιδέα οι έπαρχιώτες για τις καμαριέρες του Παρισιού.

— Φεύγετε; ρώτησε εκπληκτική η Μπλάνς.

— Μάλιστα, δεσποινίς, πάμε στη Βρετάνη! Αποφασίστηκε πια... Ο κύριος δεν

ΤΟ ΠΑΙΓΝΙΔΙ ΤΟΥ «ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ»

Πρόκειται για ένα νέο παιγνίδι που σημειώνει τώρα μεγάλη επιτυχία στην Ίταλία και που το λαοφάρμα οι δυο γνωστοί ήθοιοι Λουτσία Μποζέ και Βάλτερ Κιάρι. Μοιράζονται σε όσους πρόκειται να πάρουν μέρος σ' αυτό τα χαρτιά μιας τράπουλας. Όποιος πάρη τον ασσο μπαρτούν θα είναι ο δολοφόνος και ο κάτοχος του βαλέ καρρώ θα υποδυθή τον ντέτεκτιβ. Μετά το μοίρασμα των χαρτιών, τα φώτα σβένουν και ο... δολοφόνος που πρέπει να έχη στο μεταξύ διαλέξει το θυμό του, το... στραγγαλίζει με απαλότητα ενώ εκείνο βγαίνει μια δυνατή φωνή. Ο «ντέτεκτιβ» φροντίζει τώρα να ξανασηφώνη τα φώτα και αρχίζει την ανάκρισι. Όλοι είναι υποχρεωμένοι να πούν την αλήθεια για ό,τι άντελήφθηκαν, εκτός του «δολοφόνου» που μπορεί να πη όσα ψέμματα θέλει...

Ο ΑΓΙΟΣ ΒΑΣΙΛΗΣ ΣΥΓΧΡΟΝΙΖΕΤΑΙ

Οι διευθυντάι ενός μεγάλου καταστήματος του Αρνθίνου θέλησαν να συγχρονίσουν τον Άγιο Βασίλη, πιστεύοντας ότι ο συνθησισμένος τύπος είχε πάψει πια να ενδιαφέρει τα παιδιά. Άλλοι λοιπόν να κινύουν τον Άη Βασίλη τους με κούκινη φορεσιά και να του βάλουν μια κατάλευκα γενιά, που φέρεσαν μια στολή πιλότου υπερηχητικού αεροπλάνου! Ο συγχρονισμένος αυτός Άγιος Βασίλης κατέβηκε στην νεολαία της αγγλικής πρωτεύουσας!...

ήθελε στην άρχη, μα η κυρία έπέμεινε και την έπεισε.

— Πού ακριβώς πρόκειται να πάτε;
— Πρώτα στο Κιμπέρ, όπου θα μείνουμε μερικές μέρες, για να συνηθισή σιγά-σιγά η δεσποινίς Μαργαρίτα στην ιδέα του χωρισμού.

— Τού χωρισμού; ... 'Η Μαργαρίτα; ... τραύλιζε η Μπλάνς, χλωμαίζοντας ξαφνικά. Μα στο μεταξύ είχε πλησιάσει η Ροζέτ, φέρνοντας διάφορα υφάσματα. Κι' η 'Ιρμα διέκοψε τη συζήτηση για ν' ασχοληθί με κάτι πολύ σοβαρότερο γι' αυτήν: να διαλέξει δηλαδή χρώμα και σχέδιο για ένα κομψό, άνετο κι' απλό ταξιδιωτικό φόρεμα.

«Τί θέλει να πη; συλλογιζόταν η Μπλάνς, συγκεντρώνοντας όλες τις δυνάμεις της για ν' αντέξει στο χτύπημα που πρόβλεπε. 'Η Μαργαρίτα;... Χωρισμός;».

Κατόρθωσε ωστόσο να μείνει φαινομενικά άπαθης και να κρύψει την αγνία που της έξοικιζε την καρδιά.

— Όποτε λοιπόν, πάτε στη Βρετανία; είπε. Πρέπει να σάσετε πολύ ευχάριστη μένη που θα κάνετε ένα τόσο ωραίο ταξίδι, με τέτοιο θαυμάσιο καιρό...

— Πάμε σχεδόν κάθε χρόνο μαζί με την κυρία στην έξοχη, στά μπάνια. Βέβαια, αυτό μ' ευχαριστεί πολύ. Ωστόσο έφέτος φεύγω με κάποια λύπη, γιατί δεν είναι πολύ διασκεδαστικός ο σκοπός του ταξιδιού μας.

— Μπορώ να σας ρωτήσω το γιατί, αν δεν είναι αδιακρίσια;

— Όχι, δεν είναι καθόλου αδιακρίσια, άδου πρόκειται για δουλειές των άφεντικών μου. Θα πάμε στο Κιμπέρ, για να δώσουμε τη δεσποινίδα Μαργαρίτα στο οικότροφείο, στις καλόγριες.

— 'Η Μαργαρίτα στο οικότροφείο;... Και θα μείνει εκεί;...

— Όσοι να τελειώση τις σπουδές της. — Μα είναι μόλις έξη χρονών! Πιστεύω... τραύλιζε η Μπλάνς.

— Ήταν έτοιμη να λιποθυμήσει. Χρειάζόταν όλη τη δύναμη της θελήσεώς της για να συγκρατηθή...

— Μάλιστα, δεσποινίς, έξη χρονών μόνο... 'Εγώ άτομικά, έδώ που τ'ά λέμε, τ'ό βρίσκω φοβερό!... Μου φαίνεται σαν δικό μου αυτό το παιδί, σαν να τ'ό γέννησα έγω. Είχα πάντα όλες τις φροντίδες του. 'Η 'Αλσατιανή παραμύθια ήταν μόνο για φιγούρα, για τόν περίπατο!...

«Καταλαβαίνετε λοιπόν πόσο τ' αγάπησα... 'Εγώ τ'ό περιποιήθηκα, όταν άρρώστησε... Προσπάθησε κι' η κυρία, που τ'ό λάρρευε τότε, μα δεν είχε τις δυνάμεις. 'Εγώ είμαι πιο γερό. Δεν έφυγα λοιπόν στιγμή απ' τ'ο μαξιλάρι του...»

«Μπορείτε να φαντασθήτε πόσο στενωχωρήθηκα, όταν με διάταξε η κυρία να έτοιμάσω τ'α πράγματα της δεσποινίδος... Δεν μπόρεσα να κρατηθώ τότε και της είπα πως δεν είναι καιρός ακόμα να σκεφθώ για την ανωτέρα μόρφωση της μικρής, πως πάει πολύ καλά στο σχολείο της και πως όλοι θα την κατηγορήσουν όταν μάθουν ότι στέλνει την πρωτότοκη κόρη της 200 χιλιομέτρα μακριά της!

— 'Α! Κι' αυτή τί άπάντησε; ρώτησε ζωγρά η Μπλάνς.

— Σίγουρα, ένωισε πως είχε άδικο. Γιατί, αντί να με διατάξει να σωπάσω άμέσως, άρχισε να μου έξηγί πως η μικρή είναι γεμάτη έλλαιτώματα, πως της χρειάζεται η άυστηρη άνατροφή τ'ού μοναστηριού... Τί να της άπάντησω; Στο χέρι της είναι να κάνει ό,τι θέλει για τ'ο παιδί της... Ωστόσο, όταν σκέπτομαι πως τ'ο ταξίδι αυτό γίνεται για να χωριστούμε απ' την άγαπημένη μας μικρούλα, μου χαλάει όλη την ευχαρίστηση.

— 'Η Μπλάνς δεν έβλεπε πιά, δεν άκουγε τίποτε...

— 'Η κόρη της... κλεισμένη σ' ένα μοναστήρι της Βρετανίας... Δεν θα την έβλεπε πιά! Όχι, δεν ήταν δυνατόν, αυτό...

— 'Η Ροζέτ πρόσεξε την κατάσταση της, τ'α γουρλωμένα μάτια της. Τρόμαξε και θεώρησε καλό να επέμβη.

— Μα, δεσποινίς 'Ιρμα, είπε ζωγρά, η κ. Τεβενέν φαίνόταν πως άγαπούσε μ' όλη της την καρδιά την κορούλα της. «Άλλαξαν λοιπόν τ'α αίσθημάτ'α της;»

— Είναι κάτι άπίστευτο! Όταν έμεινε έγκυος για δεύτερη φορά, άλλαξε ξαφνικά,

απότομα. Άρχισε να νευριάζη με τ'η δεσποινίδα Μαργαρίτα. Στο διάστημα της έγκυμοσύνης, της φέρθηκε όσο μπορούσε πιο άσχημα! Σήμερα, θάλεγε κανείς πως την άντιπαθεί... σαν να μην είναι δικό της παιδί!

— Είσαστε κάπως ύπερβολική ίσως...

— Όχι, καθόλου. Λέω δυστυχώς την καθαρή άλήθεια.

Και, με την άπίστευτη μνήμη που έχουν οι ύπερτες όταν πρόκειται να θυμηθούν τ'α σφάλματα των κυρίων τους — πραγματικά ή φανταστικά — η 'Ιρμα διηγήθηκε άφθονα μικρά περιστατικά, που όλα μαζί, άποτελούσαν φανερό άπόδειξι της μεταβολής της κ. Τεβενέν άπέναντι της Μαργαρίτας.

— 'Η μεταβολή αυτή έκδηλωνόταν με καθημερινό κατατρογμό, με όλοφάνερές άδικίες, κάποτε δέ και με κακομεταχείρισι.

— Νά, επί παραδείγματι, συνέχισε η 'Ιρμα, πήραν την ωραία κάμαρα της δεσποινίδος Μαργαρίτας, που δρισκόταν δίπλα απ' της κυρίας, και την έδωσαν στη δεσποινίδα Σουζάννα. Άπό τότε, η καυμένη η μικρούλα μένει στην έλλη άκρη τ'ού σπιτιού, μαζί με τούς ύπερτες!...

«Στο τραπέζι, η μητέρα της της φέρνεται σαν νάταν ξένη. Πολλές φορές, της στερεί τ'ο φρούτο, ή ακόμα την άφινει με ξερό ψωμί, για κάποια μικροταξία που άλλοτε δεν θα την πρόσεχε καν... Προχτές, για τ'ο τίποτα, έπειδή είχε σχίσει την ποδιά της στο σχολείο, της έδωσε τέτοιο έύλο, ώστε πόνεσε η ψυχή μου και πήρα τ'ο θάρρος να επέμβω για να τ'η γλυτώσω.

— 'Α, τί κακή γυναίκα! φώναξε η Ροζέτ μ' άγανάκτησι.

— Βλέπετε, δεσποινίς, τ' άφεντικά εί-
ναι πολλές φορές χειρότερα απ' τούς ύπε-
ρτες... 'Εγώ δεν θα κακομεταχειρίζομουν ποτέ έτσι τ'ο παιδί μου!

Ξαφνικά, η 'Ιρμα έβαλε τις φωνές:
— Για τ'ο Θεό! 'Η δεσποινίς Μπλάνς!...

Τί έπαθε;...

Πραγματικά, ο πόνος της δυστυχισμέ-
νης γυναίκας είχε ύπερισχύσει έπιτέλους. Οι λυγμοί, η άγανάκτησι, ο θυμός την έ-
πνιξαν, κι' έπεσε λιποθυμή.

Κ'.

Άνταρσία

Ευτυχώς, δεν κράτησε πολύ η λιποθυμία της Μπλάνς. Όστόσο, η Ροζέτ δεν θέλησε να την αφήσει να γυρίση μόνη στο σπίτι της. Τη συνόδεψε ως εκεί, μ' ένα ταξί.

Σ' όλο τ'ο δρόμο, η Μπλάνς έμεινε ά-
μίλητη. Ήταν χλωμή, σαν πεθαμένη.

— Δεν είναι τίποτα! είχε πη, όταν συν-
ήλθε, στην Ροζέτ και στην 'Ιρμα. Με πεί-
ραξε η ζέστη, φαίνεται...

Μα η Ροζέτ δεν είχε πιστέψει αυτή τη δικαιολογία της. Μάντευε ότι τ'η βασάνιζε κάποιος κυρτός και φοβερός πόνος... 'Η-
ξερε πως είχε άλλοτε έρωτικές σχέσεις με τόν Τεβενέν. Σκέφθηκε πως ίσως τις συνέ-
χιζε ακόμη...

Μα δεν μπορούσε να καταλάβη για ποιά λόγο τ'η συγκινούσε τόσο τ'ο ταξίδι της κ. Τεβενέν με τ'α παιδιά της στη Βρετανία και τ'ο κλείσιμο της Μαργαρίτας στο οικότρο-
φείο...

Περίμενε να της έμπιστευθί τ'ο μυστικό της. Μα έκείνη έμεινε δουβή.

— Όταν δρέθηκε πάλι μόνη, η Μπλάνς ά-
ναλογίσθηκε την κατάσταση.

Της ξανάρχονταν στο νου τ'α λόγια της καμαριέρας... Δεν είχε άοχσει από χθες αυτή η κατάσταση. 'Η άποτροφή της κ. Τεβενέν για τ'η Μαργαρίτα διαρκούσε άπό πολλόν καιρό. Την κακομεταχειριζότανε, τ'η χτυπούσε!...

— Όσο περνούσαν οι σκέψεις αυτές απ' τ'ο νου της, η καρδιά της γέμιζε πνιγμένο θυμό.

«Ο άνάξιος πατέρας! Έλεγε με τ'ο νου της. Άφινει να γίνεται ένα τέτοιο έγ-
κλημα... ν' άδικήται ένα παιδί, να στερη-
ται για πάντα τ'α χόδια και τις χαρές τ'ού σπιτιού του!... Δεν άγαπάει λοιπόν την κόρη του; Νοιώθει μιά άκατανίκητη προτί-
μησι για τ'η άλλη, έκείνη που άπέκτησε απ' τ'η νόμιμη γυναίκα του;... Κι' όμως είναι παιδί του κι' η Μαργαρίτα!...»

— Έπρεπε πρώτα απ' όλα να βεβαιωθί για όσα της είχε πη η 'Ιρμα...

— 'Η Μπλάνς άποκοιμήθηκε κατά τ'α έημε-
ρώματα, μ' έναν ύπνο ταραγμένο. Κατά τις 9, βρισκόταν στο κατάστημα, όπως συ-
νήθως. Είχε άποφασίσει να δ'η τ'ο Σάβλ, στο προσέχε Σ: 'Η συνέχεια.

Κοινωνικά

Γάμοι

Είς τούς τελέσαντας τούς γάμους των κ. Λεόντιον Παπαλεοντίου και Νίτσαν Μπέτσου, ευχόμεθα βίαν ευτυχί.

Οκ. Ν. Καλαφάτι

Έκδόσεις

Έκυκλοφόρησε τ'ο δεύτερον φύλλον της νέας δεκαπενθημέρου παιδικής έκδόσεως «'Η Έφη-
σιν της κ. Άντιγόνης Μεταξά, της Θεσίας Λένας της Παιδικής ώρας. Περιέχει διηγήματα, μυθία, ιστορίες, παιχνίδια και ποικίλην παρα-
μορφωτικήν και παιδαγωγικήν ύλην δια παιδιά του Δημοτικού Σχολείου.

★

— 'Η έκδοτική εταιρεία «'Αετός» έκκυκλοφόρη-
σεν εις έναν όγκώδη, καλαίσθητα έκτυπωμέ-
νον τόμον τ'ο μυθιστόρημα τού κ. Τάσου 'Α-
θανασιάδη «Μάρωμ Πανθέου», δεύτερον εις
την μυθιστορηματικήν σειράν «Οι Πανθέου». Είς
την «Μάρωμ Πανθέου», η οποία είναι ένα πολυπρόσωπον και με ποικίλην δράσιν έννο
στόρημα, ο συγγραφέας, συνεχίζων την τόσο
ένδιαφέρονσαν εξιστορήσιν της ζωής και τ'ω
περιπετειών της οικογενείας των Πανθέων, δι-
δει συγχρόνως έναν πλάτυ πίνακα της κοινω-
νικής μας ζωής, με τις άπληχσεις τ'ού κοινω-
νίου που έξελισσεται ραγδαίως πλέον εις τ'ο
δυτικόν μέτωπον, διά να καταλήξη εις έκείνο
τ'ο ήρωικό πρωί της 28ης 'Οκτωβρίου...

Η Αθήνα

ΤΟΥ ΠΕΡΑΣΜΕΝΟΥ ΑΙΩΝΑ

Η πρώτη άθηναική κοινωνία

ΜΕΡΙΚΟΙ ξένοι που ζούσαν στην Άθήνα τ'α πρώτα όθωνικά χρόνια γράφουν ευνοϊκά για την κοινωνική ζωή της και η κυρία των τιμών της Άμαλίας, η βαρώνη Νόντενφελχτ, άναφέρει πως στα 1838 η Άθήνα «δεν ύστερούσε σε καταστήματα από άλλες ευρωπαϊκές πρωτεύουσες και ότι μπορούσε να βρη κανείς σ' αυτά κάθε είδος πολυτελείας». Άναφέρει ακόμα πως στις βασιλικές δεξιώσεις προσκαλούνταν πάνω από πεντακόσια πρόσωπα και ότι οι περισσότερες από τις κυρίες ήταν ντυμένες με την τελευταία παριζιάνικη μόδα.

Οι πληροφορίες όμως αυτές άναποκρίνονται, ίσως, στη ζωή, που έκαναν λιγοστοί Έλληνες και ξένοι έγκατα-
στημένοι στην Άθήνα μετά την άπελευθέρω-
σής και ιδίως οι Έλληνες τ'ο εξωτερικού, που έφεραν μαζί τους μόδες ευρωπαϊκές. 'Η άστική τάξι, και ο λαός φυσικά, ζούσαν πολύ μετριο-
φρονέστερα.

Το άθηναικό σπίτι στα πρώτα χρόνια κρα-
τάει πάντα τ'ο φτωχό και περιωρισμένο χαρακτή-
ρα του. Συμπληρώνεται όμως με τ'η γραφικότη-
τα, που τ'ο δίνει η άπαραίτητη αϋλή με τ'ο περι-
βάλλο της, τ'ο πηγάδι με τ'ην κληματαριά και η
γαζία και τ' άνη που εξωραίζουν τ'ην αϋλόπο-
τα και τ'η φτωχική πρόσοψι τ'ού σπιτιού.

Ο Ραγκαβής γράφοντας για τ'ην Άθήνα τ'ο 1835 αναφέρει ότι μετά τ'η μεταφορά και τ'ην έγκατάστασι της κυβερνήσεως και τ'ού βασιλιά στη νέα πρωτεύουσα «συνέβρευσε τάχιστα και πάσα η κοινωνία εις Άθήνας έρμηθέντος σχε-
δόν τ'ο Ναυπλίου». Και προσθέτει ότι: «Όσον άφελής και αν ήτο τότε η άθηναική κοινωνία, αί διασκεδάσεις όμως και αϋται αί ταραχδεότε-
ραι δεν έλειπαν απ' αϋτής. Είς τας διασκεδά-
σεις και τας έπιστήμους δεξιώσεις αί κυρίαί μετέ-
βαιναν, διά τ'ην εισέτι έντελή έλλειψιν άμαξών εν
Έλλάδι, εν πλήρει στολή χορού, επί των λεπτών
πεδίων μακρά φέρουσαι ύποδήματα των άνδρών
των, υπό μέγα άλεξιβρόχιον στεγαζόμεναι και έ-
πί πάλω δ'ου όχούμεναι».

Και φαίνεται πως στους χορούς μεταφέρονταν όχι μόνο καθι-
έποχής έκείνης οι κοσμικές κυρίες μεταφέρονταν όχι μόνο καθι-
σμένες «επί πάλω δ'ου», αλλά και στην πλάτη των Μαλτέζων
χαμώληδων, που άποτελούσαν τότε τ'ο κυριώτερο μεταφορικό μέσο
έμφυχων και άψυχων άντικειμένων.

Οι περίφημοι αϋτοί χαμώληδες της Άθήνας, που διατηρήθηκαν
όλο των περασμένο αιώνα, κατ'άγονταν από τ'η Μάλτα και φορού-
σαν σκουλαρίκι στο ένα αϋτί. Ήταν εξαιρετικής μυϊκής δυνάμεις
και μπορούσαν ακόμα να κουβαλήσουν και πιάνο ολόκληρο στην
πλάτη τους! Είχαν φτιάξει, λοιπόν, ένα είδος καρέκλας, κρεμα-
σμένης με λουριά από τούς ώμους τους, στην όποια καθόντουσαν

και τις δεξιώσεις για ν' άποφύγουν
τη λάσπη και τούς λάκκους των άθηναικών
δρόμων, που ήταν φοβεροί και επικίνδυνοι.
Τόσο, που ο στρατηγός Χάν, γυρίζοντας
ένα βράδυ έφιππος από μιά δεξίωσι τ'ού
Άντιβασιλέως Άρμανσπεργκ, έπεσε ολό-
κληρος με τ'ο άλογό του σ' ένα λάκκο γε-
μάτο με λάσπη και νερά και κόντευε να...
πνιγί!

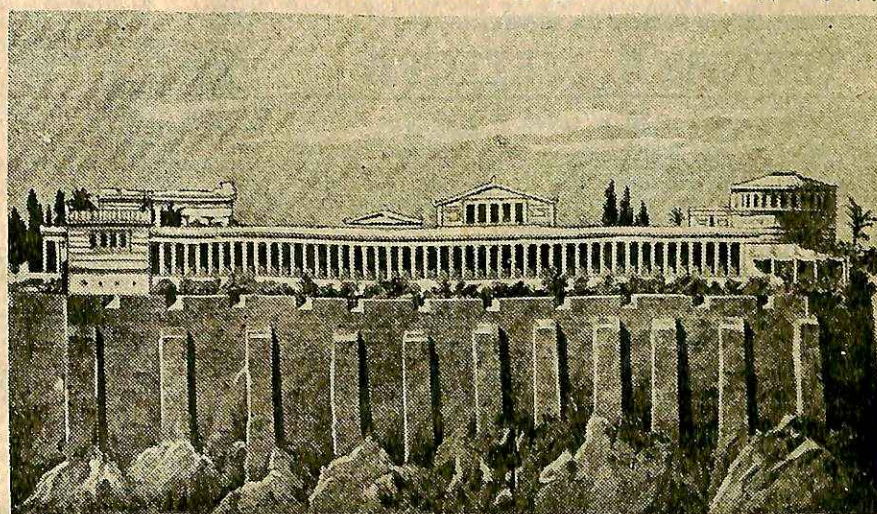
Άμαξια δεν είχαν ακόμα στην Άθή-
να, όταν έγινε πρωτεύουσα, έκτός από τ'η
Δούκισσα της Πλακεντίας, που φαίνεται
πως χρησιμοποίησε τότε τ'ο πρώτο και μο-
ναδικό άμαξι.

Για τ'ην πρωτεύουσα των πρώτων χρό-
νων, γράφοντας ο αρχαιολόγος Φώς, ανα-
φέρει πως ήταν μιά μικρή πόλις και πως
δεν ύπ'ρχον ούτε μέγαρα ούτε αίθουσες.
Αυτό τ'ο σπίτι τ'ού πρέσβι της Βαυαρίας
και πρώην Άντιβασιλέως Κόδερ — που
χρησίμευε και για γερμανική πρεσβεία —
δεν ήταν καλύτερο, κατά τόν Ρώς, από
ένα «παράπηγμα καπλήων».

★
Το κοσμικώτερο σπίτι, στα πρώτα όθα-
νικά χρόνια, ήταν τ'ο Άντιβασιλέως Άρ-
μανσπεργκ, όπου δίδονταν αξιόλογοι για
τ'ην εποχή χοροί και δεξιώσεις. Τό σπίτι
βρισκόταν στην άρχη της όδου Πειραιώς,
έκει που είναι σήμερα τ'ο «Ωδεόν Άθη-
νών» και τ'ο είχε χτίσει ένας πλούσιος φα-
ναριώτης, ο Βλαχούτσος. Στις δεξιώσεις αϋ-
τες πήγαινε πάντοτε ο νεαρός Όθων και
διαπρέπαν ιδιαιτέρως οι τρεις ώραιές κόρες
τ'ού Άντιβασιλέως και η εύφροστη και φι-
λόδοξη γυναίκα του. Ύπ'ρχε και τετάρτη
κόρη, αλλά ήταν μικρή και δεν έμφανιζόταν.
Ο νεαρός βασιλιάς φαίνεται πως είχε έρω-
τευθί μιά από τις κόρες τ'ού Άντιβασιλέως
και οι κακές γλώσσες της εποχής λέγαν πως
τ'ο ειδύλλιο τ'ο ύποδοχόυσε η ίδια η κυρία
Άρμανσπεργκ, φιλοδοξώντας να δ'η τ'ην κόρη
της «μέλλουσαν βασίλισσαν της Έλλάδος».

Ήταν τ'ο Μιχαήλ Βόδα, στον όμώνυμο κατόπιν δρόμο. Εκεί συ-
ναντούσε κανείς έκτός από τόν κόσμο της πολιτικής και των γραμ-
μάτων και τις ώραιές Άθηναιές. Και ήταν πλούσια τότε η έλλη-
νική πρωτεύουσα σε καλλονές. 'Η Θηρεσία Μακρή — η κατόπιν
κυρία Μπλάν — που είχε έμπνεύσει τ'ο Βύρωνα ήταν ένα άλλο
δείγμα. 'Η παράδοσις έσωσε τ'α όνόματα πολλών άλλων, που ήταν
ωραιότερες από τ'ην ύμνωμένη από τ'ο Βύρωνα «κόρη των Άθηνών».

— 'Η Άσπασία Δοντά, η κόρη τ'ού άξιωματικού Άλαμάνου, που
τ'η ζωγράφισε ο Άγγλος πρόξενος στις εξετάσεις τ'ού σχολείου
τ'ού Χίλλ και τ'ο πορτραίτο της δημοσιεύθηκε στις άγγλικές έφη-

Ένα σχέδιο τ'ού Γερμανού αρχιτέκτονα Σίγκελ για να γίνουν τ'α βασιλικά ανά-
κτορα στην Άκρόπολι. Ευτυχώς, όμως δεν πραγματοποιήθηκε!

μερίδες και τ'α περιοδικά, η Έλένη Γεωργαντά, η Άργυροπούλου,
η Ζωή Μαυροκορδάτου, η Ρόζα Μπότοραρη, η Φωτεινή Μαυρομι-
χάλη κι' άλλες ακόμα, είχαν δημιουργήσει πραγματικό θρόλο για
τ'ην άθηναική καλλονή.

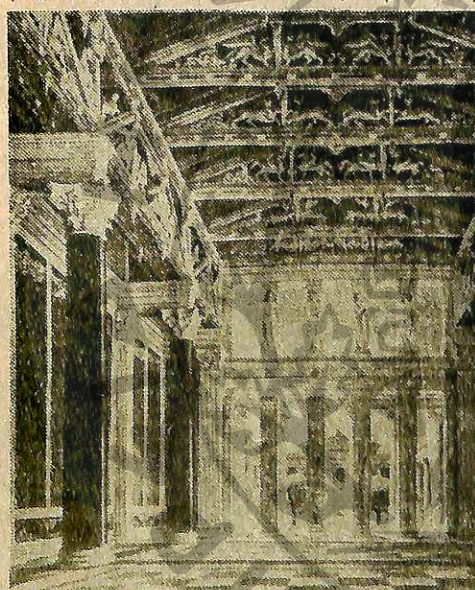
Ο βασιλιάς της Βαυαρίας Λουδοβίκος, όταν είχε έλθει στην
Άθήνα τ'ο 1835 να δ'η τ'ο γιό του, έγραφε πως είχε μείνει καθυ-
πληκτος από τ'ην «περίσσειαν των ωραίων γυναικών αίτινες ένθυ-
μίζουν τούς άμεινεστερους τύπους της κλασσικής άρχαιότητας».
Και, φυσικά, η μαρτυρία τ'ού ποιητή και καλλιτέχνη αϋτού ήγε-
μόνα έχει τ'ην άξία της.

Τό προνόμιο αϋτό, των άθηναικών καλλονών, τ'ο διατήρησε και
κατόπιν η πρωτεύουσα ολόκληρη των περα-
σμένο αιώνα. Σήμερα η Άθήνα έχει πολ-
λές όμορφες. Χάθηκαν όμως οι επιδερμικές
καλλονές της πρώτης δυναστείας και της
έποχής ακόμα τ'ού Γεωργίου τ'ού Α'. Έχει
γίνει κι' έδώ αϋτό που προφήτευε κάποτε
ο Ντελαρς γράφοντας ότι: «Όσο προγα-
ρεί ο κόσμος όλος οι γυναίκες θα γίνονται
ώμορφες. Καμμία όμως δε θα είναι πλέον
ώραια...».

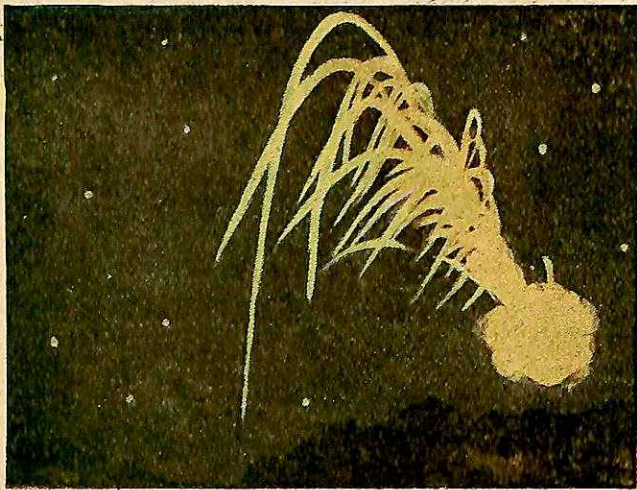
ΕΠΑΜΕΙΝ, Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Μελετώντας τις γκαμήλες

Τέσσερες επιστήμονες — τρεις Άμερι-
κανοί κι' ένας Δανός — θα μείνουν επί 12
μήνες στη Σαχάρα, έχοντας μαζί τους ένα
φορτίο εργαστούς, για να εξετάσουν επί-
στημονικά τις γκαμήλες. Ο σκοπός τους εί-
ναι ν' ανακαλύψουν πού όφειλεται η γνω-
στή άντοχη τ'ού ζώου αϋτού στη δίωα και
στην ύπερβολική ζέστη της έρήμου. Πραγ-
ματικά, είναι γνωστό ότι οι γκαμήλες δεν
ένοχλούνται καθόλου, ακόμα κι' όταν η
θερμοκρασία φτάνη στους 60 βαθμούς, ή
όταν δεν βρέξη καθόλου επί ολόκληρα
χρόνια. Οι τέσσερες επιστήμονες θα προ-
σπαθήσουν να διαλευκανούν αϋτό τ'ο μυσ-
τήριο. Θέλουν να βρούν σε πόση άπώλεια
νερού μπορεί ν' άντέξει μιά γκαμήλα και
γενικά να μελετήσουν τόν οργανισμό της.

Τό έσωτερικό των άνακτόρων στην Άκρό-
πολι, όπως τ'ο φανταζόταν ο Σίγκελ.

Φωτογραφία ενός πειράματος δημιουργίας τεχνητής βροχής με τερών στο Ουάιτ Σάντ της Καλιφόρνιας.

ΤΕΧΝΗΤΑ ΜΕΤΕΩΡΑ

Θα βουρκαρισθώ μ' αυτά η Σελήνη

Παρ' όλες τις τελειοποιήσεις που έχουν σημειωθεί στις ρουκέτες και στα κατευθυνόμενα βλήματα, φαίνεται πιθανό ότι το πρώτο αντικείμενο που θα εκφευδονόμαστε από 'Απειρο, θα είναι ένα μετέωρο. Πολύ πριν απογειωθούν τα πρώτα «διαστημόπλοια» με επιβάτες, θα χρησιμοποιήθουν τεχνητά μετέωρα ως ανιχνευτές.

Για να υπερνικήσει ένα σώμα τη βαρύτητα και να φύγει προς το 'Απειρο, πρέπει να 'αποκτήσει ταχύτητα τουλάχιστον 11 χιλιομέτρων στο δευτερόλεπτο. Οι ταχύτερες ρουκέτες που έχουν δοκιμασθεί ως τώρα, ανεπτυξαν ταχύτητα περίπου 2½ χιλιομέτρων στο δευτερόλεπτο. 'Αλλ' οι ταχύτερες των τεχνητών μετεώρων έχουν πλησιάσει ήδη τα 11 χιλιόμετρα.

Αν εκφευδονόθουν λοιπόν τα τεχνητά αυτά μετέωρα από ρουκέτες ή αεροστάτα, σε μεγάλα ύψη, θα είναι δυνατόν να μεταβληθούν σε μικρούς δορυφόρους της Γης και να περιστρέφονται διαρκώς γύρω της όπως η Σελήνη, ή να πετάζουν προς τους άλλους πλανήτες και να μη ξαναγυρίσουν ποτέ πίσω...

Τα φυσικά μετέωρα είναι τα μόνα υλικά αντικείμενα, από πέτρα ή μεταλλό, που φτάνουν στη Γη μας από το 'Απειρο. Μπαίνουν καθημερινώς στην ατμόσφαιρά μας πάνω από 1 δισεκατομμύριο τέτοια, μικρού ως επί το πλείστον μεγέθους, ως κόκκοι άμμου. Έχουν μέση ταχύτητα 50 χιλιομέτρων στο δευτερόλεπτο, και γι' αυτό η κίνησή τους έχει όνομα: αή από τους επιστήμονες με τη νέα λέξη «υπερηπτική».

Όταν μπουδ στην ατμόσφαιρα και συναντήσουν σωματίδια του αέρος, ούρα από πίσω τους μία ούρα από εμπρός αέριο.

Συνήθως, τα μετέωρα εμφανίζονται σε ύψος 100 χιλιομέτρων περίπου, κι έχουν κατ' ελάχιστον 65 χιλιόμετρα. Συμβαίνει όμως κάποτε να φτάσουν σε ύψος κάποτε να φτάσουν 15 χιλιόμετρα και να εκραγούν, μ' ένα κρότο που ακούγεται 300 χιλιόμετρα μακριά. 'Εξ άλλου, περί τα 5.000 μετέωρα κάθε χρόνο έχουν αρκετές διαστάσεις, ώστε να φτάνουν στην επιφάνεια της Γης δίχως να καούν τελείως. Σ' αυτά δι-

νομε την ονομασία «μετεωρίτες». Κάθε μέρα, πέφτουν στο έδαφος περίπου 5 τόννοι μετεωρίτες και σκόνη από καμένα μετέωρα.

Οι περισσότερες επιστημονικές έρευνες γύρω απ' τα μετέωρα γίνονται ως σήμερα με τηλεσκόπια και ειδικές φωτογραφικές μηχανές. Μία τέτοια μηχανή, διπλή, εγκαταστάθηκε το 1936 στο 'Αστεροσκοπείο του Χάρβαρντ. Φωτογραφίζει συνεχώς τα μετέωρα που διασχίζουν μίαν ωριμένη ζώνη του ουρανού κι επιτρέπει να υπολογισθούν με ακρίβεια το ύψος, η ταχύτητα και η πορεία τους. 'Ωστόσο, οι φακοί της δεν συλλαμβάνουν περισσότερα από 10-12 μετέωρα το χρόνο.

Τώρα κατασκευάστηκε μία άλλη φωτογραφική μηχανή, τελειότερη και 'οικονομότερη. Ζυγίζει 2½ τόννους, καλυπτει το 1/10 του ορατού ουρανού και φωτογραφίζει 40 φορές περισσότερα μετέωρα απ' τις προηγούμενες.

Επίσης χρησιμοποιείται το ραντάρ για την επισήμανση και τη μελέτη των μετεώρων. Αυτό επέτρεψε για πρώτη φορά να μελετηθούν βροχές μετεώρων στο φως της ημέρας. Διακρίνει τα μεμονωμένα μετέωρα από τις ομάδες, ώστε να σώματα τόσο μικρά ώστε ξεφεύγουν από τις φωτογραφικές μηχανές, και μπορεί να λειτουργήσει με οποιονδήποτε καιρο.

Οι έρευνες αυτές βοηθούν επίσης στη μελέτη των άνω τριών ατμοσφαιρικών στρωμάτων. Όταν ένα μετέωρο μπη στην ατμόσφαιρα, αφήνει πίσω του, εκτός από τα διάπυρα αέρια, και μία ούρα από ηλεκτρόνια. Το ραντάρ τα επισημαίνει και τα παρακολουθεί, δίνοντας μας έτσι πολύτιμες πληροφορίες για ό,τι συμβαίνει στην «ιονόσφαιρα», δηλαδή στα ατμοσφαιρικά στρώματα που βρίσκονται σε ύψος 65 - 95 χιλιομέτρων.

'Εξ άλλου, οι έρασιτέχνες του ραδιοφώνου, που επικοινωνούν μεταξύ τους με πομπές και δέκτες βραχέων κυμάτων, επωφελούνται από τις ούρες αυτές των μετεώρων: Τα κύματα των εκπομπών τους αντανακλώνται πάνω τους, ξαναγυρίζουν προς το έδαφος και φθάνουν έτσι σε απόσταση πολλών εκατοντάδων χιλιομέτρων - πράγμα που δεν μπορεί να κατορθωθεί με άλλ-

λο τρόπο. Έχει δε αποδειχθεί ότι υπάρχει μονίμως στην ιονόσφαιρα ένα «στρώμα» ηλεκτρονίων, που τη διασχίζουν προς όλες τις διευθύνσεις και που εξασφαλίζουν συνεπώς την αδιάκοπη επαφή μεταξύ των έρασιτεχνικών ραδιοφωνικών σταθμών. Μόνο που χρειάζεται να χρησιμοποιηθεί κατάλληλο μήκος κύματος στις εκπομπές τους.

'Αλλ' οι έρευνες των επιστημόνων γύρω απ' τα μετέωρα είναι αρκετά άργες και δύσκολες. Χρειάζονται ακόμη πάρα πολλές παρατηρήσεις. Σ' αυτό λοιπόν θα βοηθήσουν τα τεχνητά μετέωρα.

Πράγματι, τα φυσικά μετέωρα φτάνουν όπως τύχη απ' το 'Απειρο και επισημαίνονται δύσκολα. Τα τεχνητά όμως παρακολουθούνται και φωτογραφίζονται πολύ εύκολα.

Οι επιστημονικές αυτές εργασίες διεξάγονται τώρα εντατικά από το δόκτορα Φρίτς Τσουίκου, καθηγητή της αστρονομικής στο Πολυτεχνείο της Καλιφόρνιας.

Στα πειράματά του, που γίνονται κοντά στο έδαφος, τα περισσότερα τεχνητά μετέωρα κατακρίνονται από την τριβή με τον αέρα, αφού διαστέλλουν 100 μέτρα περίπου.

Σε μεγαλύτερα όμως ύψη, όπου είναι αραιότερος ο αέρας, θα μπορούσαν να φτάσουν πολύ μακρύτερα. Δεδομένου δε ότι ο Τσουίκου τους έχει δώσει ήδη ταχύτητες 11 χιλιομέτρων περίπου στο δευτερόλεπτο (κοντά στο έδαφος πάντα), συμπεραίνουμε ότι, αν εκφευδονόθουν από ύψος 35 - 40 χιλιομέτρων, θα υπερβούν την ταχύτητα που χρειάζεται για να υπερνικήσουν την έλξη της Γης.

Η μόνη προσπάθεια εκφευδονόσας τεχνητών μετεώρων από μεγάλα ύψη έγινε στις 17 Δεκεμβρίου 1946, στο Ουάιτ Σάντ, όπου δοκιμάζονται από τις αμερικανικές στρατιωτικές υπηρεσίες ρουκέτες και κατευθυνόμενα βλήματα. 'Επρόκειτο τότε να εκφευδονόθουν για πρώτη φορά μία ρουκέτα τύπου V - 2, τη νύχτα. Στο ρύγχος της λοιπόν τοποθετήθηκε ένας ειδικός μηχανισμός εκτόξευσης τεχνητών μετεώρων.

Εβδομήντα δευτερόλεπτα μετά την απογειώσή της ρουκέτας, θα δημιουργηθεί μία πρώτη βροχή τεχνητών μετεώρων, σήπουν. 'Υστερα ομετρών περίπου 10 δευτερόλεπτα, στα 55 χιλιόμετρα, και τρίτη στα 90 δευτερόλεπτα, και σε ύψος 66 χιλιομέτρων. Οι παρατηρητές θα τα παρακολουθούσαν απ' το έδαφος, με τηλεσκόπια και με φωτογραφικές μηχανές.

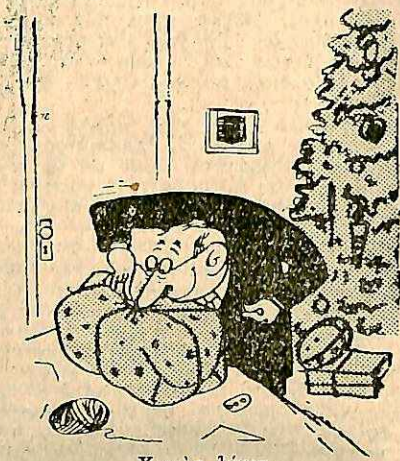
Το πείραμα όμως απέτυχε, γιατί δεν λειτουργήσε ο μηχανισμός στην κρίσιμη στιγμή. Δεν επανελήφθη δε, γιατί δεν υπήρχαν τα απαιτούμενα κεφάλαια και οι τεχνικές ευκολίες.

Στο μεταξύ, ο δόκτωρ Τακούικου συνεχίζει τα πειράματά του, κοντά στο έδαφος, για να εξακριβώσει, κατάλληλοτερο με γέθο, κατ' ελάχιστον, των τεχνητών μετεώρων. 'Αν βρουν χρήσιμα τα αποτελέσματα, θα τα παρακολουθούσαν απ' το έδαφος, με τηλεσκόπια και με φωτογραφικές μηχανές.

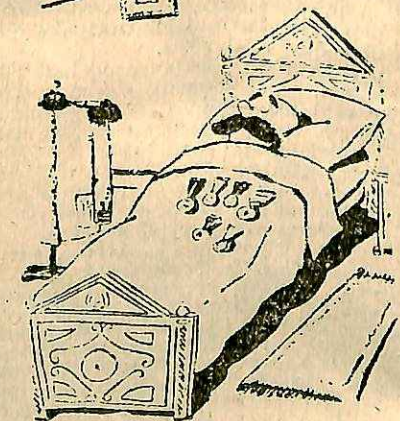
Σκοπεύει δε να «βουρκαρίσει» μ' αυτά τη Σελήνη. Μελετώντας τη λάμψη που δημιουργείται όταν πεθα δημιουργηθεί με όρμη, σουν επάνω της με έλξη, ελπίζει να μπορέσει να εξαλείψει τη χημική σύσταση του δορυφόρου μας.

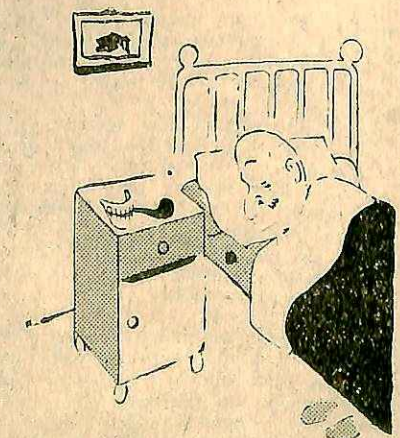
Πιστεύω πως σήμερα κάνει κανείς, έτσι, περισσότερη εντύπωση στα παιδιά!...

Χωρίς λόγια.

Ο στρατηγος αναπαύεται...

Ακόμα και στον ύπνο...

Άστυνομικό διήγημα

Μπάνκο! Χλωμός, με το μέτωπό του πλημμυρισμένο ιδρώτα, ο Τζαίμς Λάντερ, πήρε τα δυο χαρτιά που του δώσε με κινήματα κομψά κι' αδιάφορα ο 'Αντον Φρίτμαν, χωρίς να βγάλη το χοντρό πουρο από το στόμα του. Φυλλάρισε με χέρια που τρέμανε δολοφάνερα τα δυο του φύλλα ο Λάντερ, κι' ύστερα τάβαλε μπροστά του σταυρωτά το ένα πάνω στο άλλο. 'Ο Φρίτμαν γύρισε τα δυο του φύλλα. Ήτανε δυο ντάμες. Πήρε ένα ακόμα φύλλο από το σαμπώ και το γύρισε κι' αυτό. 'Εννιά!

— Ένα «ά!» δυνατό ακούστηκε από όλη τη σάλλα.

Τα τέσσερα έννηρια

— Είναι καταπληκτικό! — Τι ρέντα! — Είναι η τετάρτη πάσα στο χέρι του... — Και τι ποσόν!... — Περίονος σαν πεθαμένος, ο Τζαίμς Λάντερ, σηκώθηκε, αναποδογυρίζοντας τα δυο δικά του χαρτιά, που ήταν ένα ξη κι' ένας άσος.

— Κι' είχε έφτα ο καυμένος! — Τι να το κάνη;... Μπροστά τὸ έννιά!... — Ο Τζαίμς έδγαλε το καρνέ των τσέκ από την έσωτερική τσέπη του, συμπλήρωσε με ψηφία δυσδιάκριτα από την τρεμούλα έναν αριθμό, υπόγραψε κι' έσκισε το φύλλο. — Ο 'Αντον το πήρε, αδιάφορος πάντα, και τάβαλε στο πορτοφόλι του, σβύνοντας το πουρου του.

— Πεισματώσατε, αγαπητέ μου... έπτε παιχνιδιάρικα στον αντίπαλό του. Κι' αυτό δέ σάς ώφέλησε...

Και τις τέσσερις πάσες του 'Αντον τις είχε πληρώσει ο Τζαίμς... Κι' αποτελούσανε μία σεδαστή περιουσία!...

Ο χαμένος, χωρίς μιλιάρη, βήκε με βήματα που κλονίζοντοσαν από τη σάλλα του παιχνιδιού. Έκείνη την ώρα, σβύσανε τα φώτα, ενώ το μεγάλο ρολόι χτυπούσε δώδεκα. Ένας θόρυβος από γέλια και χαρούμενες φωνές υποδέχτηκε τον καινούργιο χρόνο. Κι' όταν ξαναβήσανε τα φώτα, ο 'Αντον Φρίτμαν, με χαμόγελο ευχισμένο στα χείλια του, σαν ευγενικός οικοδεσπότης, σήκωσε ψηλά το ποτηράκι του λικέρ και εύχθηκε σ' όλους:

— Εύτυχισμένος ο καινούργιος χρόνος!... Ένας ξερός κρότος έπισφράγισε την εύχή του πλούσιου άμφιτρώνα. Όλα τα γέλια σταματήσανε.

— Τι ήτανε;... — Πιστολιά!...

Τρέσαν όλοι στο διπλανό καπνιστήριο και είδανε το Τζαίμς Λάντερ πεσμένο στο πάτωμα, με τον κρόταφό του τρυπημένο από μία σφαίρα. Στο χέρι του κρατούσε σπασμωδικά το πιστόλι...

Ο έπιθεωρητής Σάμ Ντρίξ, που ήρθε σε λίγο, έκανε τις πρώτες ανακρίσεις. Η υπόθεση ήταν απλή: Ο Τζαίμς Λάντερ είχε χάσει όλη του την περιουσία στα χαρτιά, κι' είχε τινάξει τα μυαλά του στον αέρα!

Το φοβερό περιστατικό, είχε ταράξει όλους τους καλεσμένους του πάλμπλουτου βιομήχανου. 'Ιδιαίτερα, όμως, είχε συγκλονίσει κυριολεκτικά, είχε κουρελιάσει την 'Εντιθ Φρίτμαν, την ωραιότατη γυναίκα του οικοδεσπότη. Είχε πέσει σε μία πολυθρόνα, κι' έκλαιγε άσταμάτητα, με δυνατούς λυγμούς, που της σκίζανε το στήθος... Σ' όλους έκανε έντύπωση ο έντελώς άφύσικος αυτός πόνος.

Ψυχρός, ευγενικός, ο 'Αντον Φρίτμαν, πλησίασε τη σύζυγό του κι' έσκυψε άπάνω της:

— Αγαπητή μου, συγκράτησε λίγο τη λύπη σου, γιατί έκθετες και τὸν έαυτό σου κι' έμένα!...

— 'Εντιθ τινάχτηκε όρθη. Τα δακρυσμένα μάτια της πετάξανε θυμωμένες λάμψεις:

— 'Εσύ τὸν σκότωσες! φώναξε δυνατά στον άντρα της.

— Αγαπητή μου, παραφέρεσαι... ψιθύρισε εκείνος.

— Ναι, έσύ! ξανάπε πιο δυνατά η ωραία γυναίκα, γεμάτη μίσος.

Ο βιομήχανος γύρισε στους καλεσμένους του και στον άστυνομικό και τους έπτε:

— 'Ελπίζω, ότι θα έξηγήσετε όπως άξίζει τη συμπεριφορά της κυρίας: σά μία κρίσι ύστερησμού, έξ αίτίας του τραγικού περιστατικού...

— Όχι! Δεν είναι ύστερησμός... ξαναφώναξε η 'Εντιθ. Τὸ είπα

λογικά και τὸ λέω πάλι: 'Εσύ σκότωσες τὸ Τζαίμς... — Μα, αγαπητή μου, όλοι με είδαν ότι καθόμουν στη θέσι μου όταν ακούστηκε η πιστολιά από τὸ καπνιστήριο... — Ναι, αλλά σὺ τούβαλες τὸ πιστόλι στο χέρι... — Πάξαμε και κέρδισα... 'Εκείνος πεισματώσε και ποντάρισε μεγάλα ποσά, ίσως πιο μεγάλα από τις δυνατότητές του... Φταίω έγώ σ' αυτό...

— Ναι, φταίς, γιατί τὸν έκλεψες! Χλώμισσε τώρα πιο πολύ ο Φρίτμαν, κι' έκανε ένα βήμα προς τη γυναίκα του:

— Είσαι τρελλή! της είπε, σφίγγοντας τις γροθιές του.

— Όχι!... Θέλησες νά τὸν καταστρέψεις!... Νά τὸν κάνης νά σκοτωθῇ...

— 'Απόδειξε τὸ... — Δεν είναι δύσκολο...

Χύμηξε η ωραία γυναίκα, κι' έβαλε τὸ χέρι της στο δεξι μανίκι του σμολίν του άντρα της.

— Νά η απόδειξίς! είπε βραχνά.

Στὸ χέρι της κρατούσε τέσσερα έννηρια!

Όλοι γύρω άπομακρυνήκανε, γεμάτοι φρίκη, από τὸν πάμπλουτο αυτόν άνθρωπο, που είχε απόδειχτῇ ένας έλεεινός χαρτοκλέφτης, κι' είχε προκαλέσει έτσι την αυτοκτονία ενός ανθρώπου!

Ο Φρίτμαν έσκυψε γιά μία στιγμή τὸ κεφάλι του. Τὸ ξανάσχωσε όμως σχεδόν άμέσως.

— Αγαπητοί μου φίλοι, είπε γυρίζοντας τη ματιά του στους καλεσμένους του, που σωπαίνανε γεμάτοι φρίκη, σάς όφειλω μίαν

Πήρε ακόμη ένα φύλλο και τὸ γύρισε κι' αυτό: 'Εννιά!...

έξηγησι: Δεν είμαι χαρτοκλέφτης. Είμαι άπλά ένας άπατημένος σύζυγος που έκδικείται... Ο άνθρωπος αυτός που

βρίσκεται νεκρός μπροστά μας, ήταν ένας κοινός σφετεριστής της φίλιας... Ένας παλιάνθρωπος, που δεν είχε διατάσει να ξεμαλίστῇ τη γυναίκα μου μέσα στο ίδιο τὸ σπίτι μου, μπροστά στα μάτια μου... Όταν τὸ κατάλαβα, σκέφτηκα, ότι έπρεπε να έκδικηθῷ. Και τὸς δυο — κι' έκείνον κι' έκείνη — με τὸ ίδιο χτύπημα! Χωρίς όμως να έγκλημάτῃσω... Κλέβοντας μόνο στα χαρτιά! Τώρα, έκείνο πούθελα, έγινε... Τὸ παράνομο ζευγάρι τιμαρνήθηκε όπας τὸ άξίζει...

Γύρισε ψυχρά στον άστυνομικό ο βιομήχανος, και τὸν είπε:

— Κύριε έπιθεωρητά, είμαι στη διάθεσί σας...

Ο Σάμ Ντρίξ έβαλε τις χειροπέδες στο μεγάλο βιομήχανο και βγήκε μαζί του από τὸ τραγικό καπνιστήριο, ενώ η 'Εντιθ έπεφτε πάνω στο πάτωμα τὸ πεθαμένου φίλου της και τὸ αγάλλιαζε με άνώφελη πιά λατρεία...

HAPPY ΠΡΑΓΜΑΤΑ

© ©

Η τηλεόρασι φανέρωσε τὸν κλέφτη

Σ' ένα μεγάλο άμερικανικό εργοστάσιο ραδιοφώνων, σημειώθηκαν συνεχώς κλοπές, χωρίς να μπορούν οι ντετέκτιβ ν' ανακαταλήψουν τὸ δράστη. Τέλος, χρησιμοποιήθηκε γι' αυτό τὸ σκοπό η τηλεόρασι. Ένας ποιητής τηλεοράσεως τοποθετήθηκε σ' ένα κρυφό σημείο, με τὸς φακούς του γυρισμένους προς τὸ μέρος τὸν εργοστασίου, όπου γίνονταν οι περισσότερες κλοπές. Ο δέκτης έγδυό άστυνομικό γραφείο του διεθυντοῦ, στο δεύτερο πάτωμα, αυτόν. Την ώρα, λοιπόν, τὸν φαγητοῦ, που είχε άδειάσει τὸ εργοστάσιο, είδαν ένα υπάλληλο νά κλέβη διάφορα έξαρτήματα και νά τὰ φορτώνη σ' ένα μικρό αυτοκίνητο που είχε φτάσει εκεί.

Η τηλεόρασις είχε άποκαλύψει τὸν κλέφτη, και τὸν έστειλε στη φυλακή.

Parker "51"

**ΤΟ ΧΡΗΣΙΜΩΤΕΡΟ ΚΑΙ
ΩΡΑΙΟΤΕΡΟ ΔΩΡΟ**

Ένας στυλογράφος **PARKER 51** με τὸ ταιρια-
στό μολύβι του εἶναι τὸ Δῶρον πού θὰ δώση
χαρὰ καὶ θὰ σᾶς θυμοῦνται γιὰ χρόνια.

TIMAI: Το ζευγάρι με κάλυμμα έπιχρυσον Δραχ. 760.000
καί με κάλυμμα λευκόν LUSTRALOY » 650.000
Το μολύβι μόνον . . . Δραχ. 260.000 και 220.000

★ Πωλείται σε όλα τα καλά Καταστήματα και
Χαρτοπωλεία

Γεν. Άντιπρ. έν Ελλάδα
ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ Γ. ΔΕΡΤΙΛΗΣ
Όδός Άμερικής 1 - Άθήναι

Σωτηρό

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟ

έρωτα». Αντίθετα, είχε ή πιδ ή δεδειγμένη για να μορφωθείτε, να μάθετε ένα επάγγελμα, να βάλε

ΕΙΚΟΣΑΧΡΟΝΗ ΓΡΗ-
 ΟΥΛΑ: Μὲ τὰ τόσα προσόντα
 καὶ τὴν ἀρετὴν ποὺ ἔχει ὁ ἐνδια-
 φερόμενος, καθὼς τοῦλάχιστον

μεταγράφεται, είναι, αλήθεια, ο καταλλήλως σύμφορος της ζωής σας. Αλλά συμπεριερίλασιν συγχρότως και τη δική σας επιφυλακτικότητα, σχετικά με την ηλικία του. Αφού λοιπόν, η διαφορά των δεκαετιών χρόνων σας φαίνεται αρκετά σοφά, τότε δεν μένει παρά να του ἀνηρτήσετε εύγενικά, αφού πρώτα τον ευχρηστήσατε για την τόσο τιμητική πρότασιν του. Ωστόσο, πριν του δώσετε οριστική απάντησιν, δεν νομίζετε ότι πρέπει να αναφερθεί το γεγονός και σταυοι γονεϊσι σας, και άρα να σας καλὴ τῇ γνώμῃ τους, χωρίς φυσικά αὐτὴ νὰ σας ἐπηρεάσῃ. ἐν τυχόν ἐσέτι ἔχετε πάρει στὰ μέταξιν τὴν ἀπόκρίσιν; «Όπως και ἀν ἔρθουν τὰ πράγματα, χρέος ἔχετε νὰ τοὺς ἐνημερώσατε, τόσο περισσοτέρω, ἐφ' ὅσον ὁ ὑποψήφιος εἶναι οἰκογενειακὸς γνωστός σας καὶ φίλος τοῦ πατέρα σας. Σὺν ποσῶν καὶ ὑπακούῃ

σας, Σάν φρονιμή και υπακοή και κοπέλλα πρέπει να ακούσετε και τη δική τους συμβουλή, που θα έχουν καλύτερα ψυχολογήσει τον άνθρωπο.

Δυστυχισμένη όρθρα-νούλα: Δεν έχω κανένα διαταγμό να παραδεχθώ τη στενοχωρία, που σας δημιουργεί η έλλειψη κατανοήσεως από μέρους της πεθεράς και της κοινιάδας σας. Άλλα αφού, πολύ σωστά, δεν θέλετε και να παραπονέσθε στον άντρα σας γι' αυτό, γιά να μην προκαλέσετε φασαρίες εις βάρος τους, νομίζω πως θα πρέπει να πάρετε το πράγμα κάπως πιο φιλοσοφικά και να μην τις εξουερνίζετε τις δυο γυναίκες. Άλλωστε οι παρατηρήσεις που σας κάνουν για οικονομία κ.λ.π. δεν είναι τόσο σοβαρές, ώστε να σας επηρεάζουν βαθιά, ώστε ν' απελπίσθε και να κλαίτε. Το καλύτερο φάρμακο γιά να τις αντιμετώπιζετε είναι ν' αδιαφορήσετε κατά βάθος γιά τις γκρίνιες τους και μογάχα επιφανειακά να κάνετε πως προσέχετε στις «συμβουλές» και στις «ποδείξεις» τους.

«Ας λένε αυτός, εκείνος κάνετε τη δουλειά σας και κυττάτε τον άντρα σας. Σέ σας άλλωστε άνηκε το μέλλον και με την καλή συνεννόηση και την αμοιβαία αγάπη θα

κακή.

Άπογοητευμένο κορίτσι, Θεογική: Το πιθανότερο είναι ότι ο αγαπημένος σας έχει μπλέξει με τα μαθητά του τώρα στην αρχή και δεν έχει καιρό ακόμα να σας καταπολιτή. Μπορεί επίσης να είναι άρρωστος. Όλα αυτά είναι πιθανά και μάλλον απίθανοι είναι οι φόβοι σας, ότι μπορεί να έπαψε να σας αγαπά. Αυτό διόλου δεν το φαντάζομαι, αφού το τελευταίο γράμμα του είναι, όπως γράφετε, «όλο αγάπη και έρωτα». Ούτε η ύποψια σας μού φαίνεται πιθανή, ότι μπορεί να τον έπεισε η μητέρα του να σας εγκαταλείψη και να πάρη το άλλο κορίτσι, που του προέβουζεν. Αν συνέβαινε κάτι τέτοιο, θα γινόταν από την αρχή. Ο νέος όμως σας έχει βεβαιώσει ότι δεν θα έκανε ποτέ έναν τέτοιο γάμο. Αφού σας έχει δώσει το λόγο του. Συνεπώς δεν πρέπει ν' ανησυχείτε υπερβολικά γιά τη σιωπή του. Περιμένετε η έκτίχως πολύ σύντομα θα μάθετε καλύτερα, όπως σας το εύχομαι.

Ας ε, Νέα Αίσινα: Κάνετε η φοβερό λάθος να νομίζετε πως εστιάλη αυτή μπορεί να σας εξυπηρετήσει στις αισθηματικές σας υποθέσεις.

το μέλλον και να νικήσει και την αμοιβαία αγάπη θα τα καταφέρετε ν' αποκτίσετε το σπιτάκι, που λαχταράτε. Και, εδώ που τ'α λέμε, είμαι βέβαιη, πως θα το καταλαβαίνετε ότι γι' αυτό χρειάζονται οικονομίες.

Α γ ν ο σ τ ο φ ί λ ο : Μου γράφετε κατά λέξι: «Αποφάνισα λοιπόν, να με ελπίσητε ποιά είναι η κατάσταση της ηλικία δια έρωτα. Το πρώτο είναι δεκάετης έτών. Σας παρακαλώ να μου πείτε και ποιος πρέπει να αγαπάω, διότι μου φαίνεται δυσκόλο, κ.λ.π.» «Ε, λοιπόν, το ερώτημά σας με φέρνει σε δυσκόλο θέσι. Τόσο άφελής είναι η απειρία σας και τόσο άποληκη η περιέργεια σας! Όπουδήποτε θέλω να σας βρω είναι ότι η σημερινή σας ηλικία είναι η πιο κατατάλληλη εδιά

ἰσχυρὸς

Δερματολόγος - Αισθητική

ΔΕΧΕΤΑΙ 11—1 καὶ 5—7
Σέκερη 4. α' ὄροφος. Πάρο-
δος Κανάρη. Τηλ. 612-450

τε ἀπ' αὐτόν. Γιὰ σὰς σήμερα
πρωταρχικὸ καθήκον εἶναι νὰ
συμπληρώσετε τὶς σπουδὲς σας
καὶ νὰ σταθῇτε πάντα στὸ ὕψος
τῆς οἰκονομικῆς καὶ ἠθικῆς ἀ-
ξιοπρεπειᾶς σας!

Μικρὴ πού ἀγάπησε πο-
λύ, θοῦρα νίκη! Ἀπὸ τοῦ πολυσέλι-
δο γράμμα σας ἐνὰ συμπέρασμα
βγάλε: Πῶς πᾶτε γυροφύοντας τὸ
πᾶσι πῶς δὲν αὐτὸν τὸν νεαρό
καὶ πῶς δὲν ἔχετε τὸ ἥθικο θάρ-
ρος νὰ ἐπιτάξῃ τὸν ἑαυτοῦ
σας καὶ νὰ σταθῇ πρὸν ἀξιοπρέ-
πεια καὶ ἀποφασιστικότητι ἐπι-
ναντὶ του. Μὰ δὲν καταλαβαί-
νετε, λοιπὸν, ὅτι μόνον σας ἐκτίβε-
σε στήν κοινωνία ν' αὐτὰ πού κά-
νετε, νὰ τὰ ξαναφτιάξετε, ὅπως
λέτε, μὲ τὸν νεαρό, ἐνῶ αὐτὸς ὁ-
διοφρεῖ γιὰ σᾶς; Γιατὶ ἀν σᾶς
ἀναποσεῖ ἀληθινά, ὅταν σᾶς εἶδε
ὁ ἀσέλοφρος σας στὸ ραντεβού, δὲν
θα φρόντιζε νὰ τὸ βάλῃ στὰ πό-
δια, παρὰ θὰ εἶχε τὸ θάρρος νὰ
πὺ τὸν δώσῃ ἐξηγήσεις γιὰ τὴν ἐλ-
κλινικὴν τὸν σκοπόν, πὺ εἶχε
ἀπέναντί σας. Αὐτὸς ὅμως ὄχι
μόνο αὐτὸ δὲν ἔκανε, παρὰ γιὰ ν'
ἀποφύγῃ τὴν εὐθύναν καὶ νὰ δι-
καλωθῇ γιὰ τὴν ἀνανδρία καὶ
τὴν ἀνελικρινεὶά τιν, τὰ ἔβαλε
ἐπὶ τὴν κάλ, καὶ σᾶς κατηγόρησε ὅτι
ἐσεῖς κάνετε υπαγωγὴν καὶ κου-
βάλισσας ἐπιτήδεια τὸν ἀσέλο-
φρο σας γιὰ νὰ σᾶς τσοκάρῃ! Εἶπε
λοιπὸν, ἀγάπη ἀπὸ τὸ μέρος
του; Καὶ κοίμεται πὺ εἶναι ὀρθὸ
καὶ ἀξιοπρεπὲς νὰ τὸν καλῇτε μὲ
γράμματα νὰ ἐξαγυρίσῃ κοντὰ
σας, ἐνῶν ἄνθρωπο, πὺ δὲν φέρ-
θηκε ὅπως ἔπρεπε; Ἀπορᾶ μαὶ
σας πῶς δὲν τὸ καταλαβαίνατε!

Χαμνην ἀγάπη Μ. Ν. 18 :
 "Αἴσα μου γράφει βέλαια
 ὁ νέος δὲν ἔχει ἀνέμενα ποπὶ τὴν
 συνηθείαν τῆς σχεσίης τοῦ μαζί
 σας Κι ὁ πιθανώτατος λόγος εἶ-
 νε δι' ἐπηρεάσθηκε ἀπ' ὅσα τοῦ
 διηγήθηκα σχετικά με τὴ ζωὴ
 σας, στὰν γιὰ τελευταία φορὰ ἤρ-
 ρε να σὰς διπ'. Νομίζω μάλιστα
 ἵτι ὁ νέος ποτὲ δὲν εἶδε με σο-
 κωτότερο σκοποὶ το αἰσθημὰ σας
 καὶ ἴσως, στὰν ἐσεῖς τοῦ ἀνοίει-
 τε τὴν καρδίαν σας καί, φυσικά,
 θὰ τοῦ εἴπατε πὼς μονάχα αὐτὸς
 εἶναι ἡ ἐλπίδα σας καὶ σ' αὐτὸν
 στηρίζεστε, φοβήθηκε γιὰ μιὰ
 ἐδῶθεν καὶ ἀνελάμβαν' ἀπὸ τὴν
 ἀνελπίαν καὶ ἀνέλαμψε. Σὰς
 ἀγαπᾷ αὐτὸς με κάποια, βέβαια, ἐ-
 πιπλοαίη, γιὰτι ἴσως να κάνω λά-
 θος καὶ ἡ συνέμεια τὸν γεγονό-
 να να ἐρῃ διαφορετικὰ. Ἀλλὰ
 καλὸν εἶναι να μελετήσετε καὶ τὴν

ἀντίθετη πλευρά, γιὰ νὰ εἴσθε προετοιμασμένοι καὶ νὰ μὴ ἀπελπίσθετε καὶ παρὰσυρθεῖτε πάλιν σὲ ἄλλες τρελλές ἐνέργειες. Κι οὕτε νὰ ἰσχυρίζεσθε πῶς, ἀν δὲν τὸν ξαναδοῖτε, θὰ πεθάνετε ἀπὸ τὸν καύμῳ σας! Δὲν ἐπιτρέπονται τέτοιες σκέψεις σὲ μιὰ λογικὴ καὶ μορφωμένη κοπέλα, σὰν εἴσθε. Ἄν ὁ νέος σας ἐξεγέλωσε, πρέπει νὰ εἴσθε εὐτυχὴς πού γλυτώσατε ἐγκαίρως κι ὅχι νὰ κάνετε κακό στὸν ἑαυτό σας! Πρέπει νὰ σφίξετε τὴν καρδιά σας καὶ νὰ κυττάξετε μὲ ψυχραιμία τὸ μέλλον. Καὶ τὸ μέλλον σας ἀνήκει. Εἴσθε τόσο νέα καὶ καλὴ, πού ἀσφαλὸς θὰ βρῆτε τὴν ἀληθινὴ ἀγάπην, πού σας ἀξίζει!

Μικρὴ πού ἔγινε θύμα.
Θα νικήσι: Είναι παράξενο, ἀλλὰ
βίαι, πᾶς δουλεύει, τὸ λογικόν
σας, Εἰχάτε σχετιστὴ μὲ ἕνα νέο
καὶ ἀπολαμβάνετε τὸ σεμνὸ αἰ-
σθημᾶ σας, λέτε, ὅταν γιὰ να
τὸν δοκιμάσετε, τοῦ εἴπατε ὅτι
συνδέστε με ἄλλον, πού σας προ-
τείνει γάμο. Κι ὁ νεαρός μόλις
τοῦ ἄκουσε, χωρίς ἀμέσως ἀπο-
σας, χωρὶς ἀλλή ἐξήγησι, "Εἴσε-
τε τὸ βρήκατε αὐτό, καὶ με τὸ δικό
σας, περιφορητικὸ καὶ βυζάλτε
τὸ συμπεράσμα πῶς ὁ καλὸς σας
ἀδὲν σας ἀναπαύει πραγματικὰ καὶ
ὀρθῶς. Ἀλλὰ ἀφοῦ ἐστὶ ἔχουν τὰ
πράγματα, γιατί τότε ἐπιδιώκωτε
να μείνετε μαζί του καὶ ἐπὶ
τοῦ στέλντε γράμματα καὶ ἐπὶ
ζητάτε καὶ ἐπὶ ἔγκρισι τὴ δική
μου; "Η μήπως ἔχετε ἀδυναμία
στοὺς "μουντάρηδες; Λογικευ-
θετε!

Πολύ παθηή νέά, Ρόδο: Κι καταλαβαίνω φυσικά πόσο δραματική εινε η κατάσταση σας, αλλά πώς να σας δικαιολογήσω, όταν σκεφθώ ότι έσείς μόνη σας την προκαλέσατε, με την απερισκεψία και την επιπολασιότητα σας; Άφου δεν είσατε σίγουρη για την ειλικρίνεια και τους σκοπούς του νέου σας βέλους, τότε γιατί επιμύστασεν, ώστε να σας άσσετε και την αγνότητα σας; Είναι λυπηρό πώς μία κοπέλα λογική, σάν και σας, άφρηθηκε να παρασυρθήτε και να κηλιδωάτε την άξιοπρέπεια σας;... Βέβαια, με αυτά δεν πρόκειται να δικαιολογήσω το νέο για την έγκληματική σας πράξη, αλλά εφ' όσον σας συμπεριφέρθηκε κάποιος με κατανάλει χωρίς σας για να πάρη άλλη, χωρίς να σας άδωση την παρामीρη έξηγησι, νομίζω πώς πρέπει και σεις να λάβετε τα μέ-

ΕΠΙ Σ ΗΜΕ Σ ΔΗΛΩ Σ ΕΙ Σ

«Η «ερωτική βίωμα» του Ιταλικού κινηματογράφου, η γνώση σταρ Σουλβαν Παμπλίνι κουράστηκε φαίνεται πια να ξη δλο-
μόναξη. Κάθεσε, λοιπόν, πρό ημερών, τους δημοσιογράφους και
τους ανακρίνωσε επίσημα, πώς πήρε την απόφαση να παντρευτή.
«Όλοι έφευγαν από τη ρωτίτσου με ποτόν. Ή θεατική όμως ή
θοποιός τους απάντησε τότε με μια αφέλεια, που κατέληξε ο-
λους: «Αυτό δεν τό ξέρω ακόμα ούτε εγώ!»

Τά δώρα

Όταν ήταν διοικητής στο 'Ικόνιο ο Κιαμλ... πασάς, απόλυτη τάξει επικρατούσε σ' όλη την επαρχία κι' όλος ο κόσμος ήταν ευχάριστος, εκτός από έναν μοναχό, το Ναστραδίν Χάτζα!

Γιατί η μεγάλη γρουσουζιά, που τόν κυνηγούσε τα τελευταία χρόνια, δεν τον άφηνε ν' αναπνεύσει λιγάκι και να οικονομήσει μερικά γρόσια παραπάνω, που θα του έδωσαν τα γράματα του...

Δεν άφηνε ωστόσο να παρουσιαστεί η ευκαιρία που ζητούσε ο Ναστραδίν.

Ο Λουφτούμπης της Κασάρας, φόβος να τον τρώσει τότε της

Οι μισοί τότε ελπαν να πολεμήσουν μεχρις εσχάτων κι' οι άλλοι μισοί να παρουν το θησαυροφυλάκιο και να φύγουν από το 'Ικόνιο.

Ο Κιαμλ όμως, χωρίς να συμφωνήσει με καμιά μερίδα, σηκώθηκε και είπε:

Ευχαριστώ εκείνους που θέλησαν να πολεμήσουν, αλλά τους άποψα πολύ και δεν θέλω να χύσουν το αίμα τους. Αν φύγουμε πάλι, η μανία του Λουφτούμπη, που δεν θα έρθι τους θησαυρούς, θα ξεσπάσει άδικα πάνω στο λαό... Γι' αυτό θα κάνω κάτι άλλο... Θ' ακούσω και τη γνώμη του Χάτζα!

Πραγματικά, ήρθε στο παλάτι ο Χάτζας κι' όταν τον ρώτησε ο πασάς τη γνώμη του ο πενηνρόν Ναστραδίν άρχισε να λέει:

Όλοι σας θα ξέρετε, ότι ο Λουφτούμπης έχει την παράξενη συνήθεια να μη δέχεται δώρα, εκτός αν είναι έννεα τον αριθμό. Γι' αυτό σάς προτείνω να του στείλουμε ένηνα είδη δώρων, με έννεα κομμάτια από το κάθε είδος. Έτσι, θα στείλουμε έννεα καλοθερμεμένες γκαμπλές, έννεα σκυλιά για κυνήγι, έννεα τσαντήρια μεταξωτά, έννεα περσικά χαλιά, έννεα χρυσά δοχεία, έννεα μουλάρια με χρυσά χυμούς, έννεα Κασασιανές σκαλές, έννεα πολυτιμα πετράδια κι' όγδη δούλους...

Και πώς θα στείλουμε όγδη δούλους, αφού όλα τα άλλα θα είναι από έννεα; τόν δέχοντο κατάκλητος ο Κιαμλ - πασάς.

Μη σέ νοιάζει, πολυχρονιμένος άρχων τά μου, έχω τόν σκοπό μου, τού άποκρίθηκε ήρεμα ο Ναστραδίν.

Αφού είσαι τόσο βέβαιος, λοιπόν, Ναστραδίν, για τόν σχεδόν σου, τότε σωστό είναι να διακινδυνέψης εσύ να πιάς τού Λουφτούμπη τά δώρα!... τόν ελπε ο πασάς.

Ο Χάτζας δέχτηκε, κι' αφού πήρε την υπόσχεση του Κιαμλ πώς αν κατάφερε το Λουφτούμπη θα τόν γέμιζε με χρυσάφι και θα τόν έκανε πρώτο σύμβουλό του, ξεκίνησε για την δύσκολη άποστολή του...

Μόλις ο τρομερός άρχοντας της Κασάρας είδε τη συνοδεία τών δώρων που άδηγούσε ο Χάτζας, ζήτησε άμέσως να παρουσιαστεί μπροστά του.

Εκείνος, αφού γονάτισε μπρός στον τρομερό Λουφτούμπη, άρχισε να τού προσφέρει τά δώρα ένα - ένα με τη σειρά. Ο Λουφτούμπης έβγαζέ τους δούλους, ο Λουφτούμπης έβγαζέ τους δούλους, γιατί είδε πώς ήταν μόνο όγδη και γεμάτος θυμό ξεφώνισε:

Και πού είνε, καταραμένε, ο έννοσος; Στά πόδια σου μπροστά τόν έχεις, πολυχρονιμένε Λουφτούμπη!...

Ο μπέης ευχαριστήθηκε από την ετοιμότητα τού Χάτζα και μαλάκωσε κάπως, αλλά ξαφνικά θυμόσε πάλι, όταν είδε τά έννεα μουλάρια.

Και τί δώρο φτωχικό είναι αυτό, Χάτζα; Μουλάρια έχω όσα θέλεις!

Μη σέ νοιάζει, μπέη μου, κι' αν δεν θέλεις, στείλε τα πίσω στους συμβούλους τού Κιαμλ - πασά, να τούς κρατήσουν συντροφιά!...

Με την απάντηση αυτή ο Λουφτούμπης έβασκε στα γέλια, ζήτησε από τόν Χάτζα να μείνη κοντά του και τού υποσχέθηκε πώς θ' άφηνε ήσυχο τόν 'Ικόνιο.

Ο Ναστραδίν όμως γύρισε πίσω στην πατρίδα του και πήρε το χρυσάφι που τού είχε τάξει ο Κιαμλ - πασάς. Έλευθερος κατόπι τράβηξε για την Προύσα, σκοπεύοντας να ζήσει σάν πλούσιος άφέντης!...

Ο Κιαμλ όμως, χωρίς να συμφωνήσει με καμιά μερίδα, σηκώθηκε και είπε:

Ευχαριστώ εκείνους που θέλησαν να πολεμήσουν, αλλά τους άποψα πολύ και δεν θέλω να χύσουν το αίμα τους. Αν φύγουμε πάλι, η μανία του Λουφτούμπη, που δεν θα έρθι τους θησαυρούς, θα ξεσπάσει άδικα πάνω στο λαό... Γι' αυτό θα κάνω κάτι άλλο... Θ' ακούσω και τη γνώμη του Χάτζα!

Πραγματικά, ήρθε στο παλάτι ο Χάτζας κι' όταν τον ρώτησε ο πασάς τη γνώμη του ο πενηνρόν Ναστραδίν άρχισε να λέει:

Όλοι σας θα ξέρετε, ότι ο Λουφτούμπης έχει την παράξενη συνήθεια να μη δέχεται δώρα, εκτός αν είναι έννεα τον αριθμό. Γι' αυτό σάς προτείνω να του στείλουμε ένηνα είδη δώρων, με έννεα κομμάτια από το κάθε είδος. Έτσι, θα στείλουμε έννεα καλοθερμεμένες γκαμπλές, έννεα σκυλιά για κυνήγι, έννεα τσαντήρια μεταξωτά, έννεα περσικά χαλιά, έννεα χρυσά δοχεία, έννεα μουλάρια με χρυσά χυμούς, έννεα Κασασιανές σκαλές, έννεα πολυτιμα πετράδια κι' όγδη δούλους...

Και πώς θα στείλουμε όγδη δούλους, αφού όλα τα άλλα θα είναι από έννεα; τόν δέχοντο κατάκλητος ο Κιαμλ - πασάς.

Μη σέ νοιάζει, πολυχρονιμένος άρχων τά μου, έχω τόν σκοπό μου, τού άποκρίθηκε ήρεμα ο Ναστραδίν.

Αφού είσαι τόσο βέβαιος, λοιπόν, Ναστραδίν, για τόν σχεδόν σου, τότε σωστό είναι να διακινδυνέψης εσύ να πιάς τού Λουφτούμπη τά δώρα!... τόν ελπε ο πασάς.

Ο Χάτζας δέχτηκε, κι' αφού πήρε την υπόσχεση του Κιαμλ πώς αν κατάφερε το Λουφτούμπη θα τόν γέμιζε με χρυσάφι και θα τόν έκανε πρώτο σύμβουλό του, ξεκίνησε για την δύσκολη άποστολή του...

Μόλις ο τρομερός άρχοντας της Κασάρας είδε τη συνοδεία τών δώρων που άδηγούσε ο Χάτζας, ζήτησε άμέσως να παρουσιαστεί μπροστά του.

Εκείνος, αφού γονάτισε μπρός στον τρομερό Λουφτούμπη, άρχισε να τού προσφέρει τά δώρα ένα - ένα με τη σειρά. Ο Λουφτούμπης έβγαζέ τους δούλους, ο Λουφτούμπης έβγαζέ τους δούλους, γιατί είδε πώς ήταν μόνο όγδη και γεμάτος θυμό ξεφώνισε:

Και πού είνε, καταραμένε, ο έννοσος; Στά πόδια σου μπροστά τόν έχεις, πολυχρονιμένε Λουφτούμπη!...

Ο μπέης ευχαριστήθηκε από την ετοιμότητα τού Χάτζα και μαλάκωσε κάπως, αλλά ξαφνικά θυμόσε πάλι, όταν είδε τά έννεα μουλάρια.

Και τί δώρο φτωχικό είναι αυτό, Χάτζα; Μουλάρια έχω όσα θέλεις!

Μη σέ νοιάζει, μπέη μου, κι' αν δεν θέλεις, στείλε τα πίσω στους συμβούλους τού Κιαμλ - πασά, να τούς κρατήσουν συντροφιά!...

Με την απάντηση αυτή ο Λουφτούμπης έβασκε στα γέλια, ζήτησε από τόν Χάτζα να μείνη κοντά του και τού υποσχέθηκε πώς θ' άφηνε ήσυχο τόν 'Ικόνιο.

Ο Ναστραδίν όμως γύρισε πίσω στην πατρίδα του και πήρε το χρυσάφι που τού είχε τάξει ο Κιαμλ - πασάς. Έλευθερος κατόπι τράβηξε για την Προύσα, σκοπεύοντας να ζήσει σάν πλούσιος άφέντης!...

Ο Κιαμλ όμως, χωρίς να συμφωνήσει με καμιά μερίδα, σηκώθηκε και είπε:

Ευχαριστώ εκείνους που θέλησαν να πολεμήσουν, αλλά τους άποψα πολύ και δεν θέλω να χύσουν το αίμα τους. Αν φύγουμε πάλι, η μανία του Λουφτούμπη, που δεν θα έρθι τους θησαυρούς, θα ξεσπάσει άδικα πάνω στο λαό... Γι' αυτό θα κάνω κάτι άλλο... Θ' ακούσω και τη γνώμη του Χάτζα!

Πραγματικά, ήρθε στο παλάτι ο Χάτζας κι' όταν τον ρώτησε ο πασάς τη γνώμη του ο πενηνρόν Ναστραδίν άρχισε να λέει:

Όλοι σας θα ξέρετε, ότι ο Λουφτούμπης έχει την παράξενη συνήθεια να μη δέχεται δώρα, εκτός αν είναι έννεα τον αριθμό. Γι' αυτό σάς προτείνω να του στείλουμε ένηνα είδη δώρων, με έννεα κομμάτια από το κάθε είδος. Έτσι, θα στείλουμε έννεα καλοθερμεμένες γκαμπλές, έννεα σκυλιά για κυνήγι, έννεα τσαντήρια μεταξωτά, έννεα περσικά χαλιά, έννεα χρυσά δοχεία, έννεα μουλάρια με χρυσά χυμούς, έννεα Κασασιανές σκαλές, έννεα πολυτιμα πετράδια κι' όγδη δούλους...

Και πώς θα στείλουμε όγδη δούλους, αφού όλα τα άλλα θα είναι από έννεα; τόν δέχοντο κατάκλητος ο Κιαμλ - πασάς.

Μη σέ νοιάζει, πολυχρονιμένος άρχων τά μου, έχω τόν σκοπό μου, τού άποκρίθηκε ήρεμα ο Ναστραδίν.

Αφού είσαι τόσο βέβαιος, λοιπόν, Ναστραδίν, για τόν σχεδόν σου, τότε σωστό είναι να διακινδυνέψης εσύ να πιάς τού Λουφτούμπη τά δώρα!... τόν ελπε ο πασάς.

Ο Χάτζας δέχτηκε, κι' αφού πήρε την υπόσχεση του Κιαμλ πώς αν κατάφερε το Λουφτούμπη θα τόν γέμιζε με χρυσάφι και θα τόν έκανε πρώτο σύμβουλό του, ξεκίνησε για την δύσκολη άποστολή του...

Μόλις ο τρομερός άρχοντας της Κασάρας είδε τη συνοδεία τών δώρων που άδηγούσε ο Χάτζας, ζήτησε άμέσως να παρουσιαστεί μπροστά του.

Εκείνος, αφού γονάτισε μπρός στον τρομερό Λουφτούμπη, άρχισε να τού προσφέρει τά δώρα ένα - ένα με τη σειρά. Ο Λουφτούμπης έβγαζέ τους δούλους, ο Λουφτούμπης έβγαζέ τους δούλους, γιατί είδε πώς ήταν μόνο όγδη και γεμάτος θυμό ξεφώνισε:

Και πού είνε, καταραμένε, ο έννοσος; Στά πόδια σου μπροστά τόν έχεις, πολυχρονιμένε Λουφτούμπη!...

Ο μπέης ευχαριστήθηκε από την ετοιμότητα τού Χάτζα και μαλάκωσε κάπως, αλλά ξαφνικά θυμόσε πάλι, όταν είδε τά έννεα μουλάρια.

Και τί δώρο φτωχικό είναι αυτό, Χάτζα; Μουλάρια έχω όσα θέλεις!

Μη σέ νοιάζει, μπέη μου, κι' αν δεν θέλεις, στείλε τα πίσω στους συμβούλους τού Κιαμλ - πασά, να τούς κρατήσουν συντροφιά!...

Με την απάντηση αυτή ο Λουφτούμπης έβασκε στα γέλια, ζήτησε από τόν Χάτζα να μείνη κοντά του και τού υποσχέθηκε πώς θ' άφηνε ήσυχο τόν 'Ικόνιο.

Τά βάσανα τού Καραμπέτ

ΧΑΡΤΑΚΙΑ

Πρωτοχρονιά βράδυ Ισπίτι μου μεγάλο σαματά έγινε. Σουρπούτσα μου λέω, κάθε χρόνο σε άλλα Ισπίτια παίνουμε, διασκεδάς μουχαμπέτ, χαρτιά-μαρτιά Ιπαίζουμε, έφέτος στο δικό μου Ισπίτι μουχαμπέτ να έκανουμε. Άμα Σουρπούτσα μου γκρίνια εκάνει:

Σώπα, καυμένη Καραμπέτ, λέει. Τι τήν θέλεις τή φασαρία; Ποιός να ετοιμάση για τούς προσκαλεσμένους;

Κουζούμ, λέω, εσύ ετοιμασμένα να εκάνεις.

Σουρπούτσα μου λίγο ακόμα γκρίνια εκάνει άμμου τι να εκάνη; Χίτες άλλο 'κουθέντα ντέν ήμπορεί να λέν. Το λοιπόν στο αγορά πηναίνω, ωραία-ωραία πιράμματα, μεζεδάκια, παστουρμα, σαλαμάκια-μαλαμάκια, τυριά μυριά, κιμαδάκια φελιάν φιστικ ψωγιομένα εκάνω, κεφτεδάκια να εκάνουμε. Ύστερα ούζο παίρνω, σουτζουκάκια μουτζουκάκια, βαί, βαί τι έχει να ένν.

Τό λοιπόν όλους τούς φίλους μου καλεσμένους εκάνω:

Μανωλάκη λέω, τού βράδυ Ισπίτι μου να έρχεσαι, πήπτα μαζί να κόψουμε, χαρτάκια να παίζουμε. Έρχεσαι;

Άκου λέει! Πώς δεν έρχομαι.

Και τού Νικολάκης και τού Γιαννάκης και τού 'Αλεκάκης και τού Μιχαλάκης όλους μαζί καλεσμένους εκάνω, με τού υναίκα τους - άμα τού υναίκα τού Μανωλάκη πολύ μου ήρσει. Άναστασία τού λένε.

Ιδράδν πρωτοχρονιάς έρχεται, βαί, βαί Ισπίτι μου γεμάτο μυρουδιές ένεται. Όλο τού φίλος μου ένας-ένας έρχεται και πρώτος πιρως τού φίλος μου τού Μανωλάκης με τού υναίκα του: Άναστασία τού λένε.

Χρόνια πολλά κουζούμ, λέω, για περάστε!

Ύστερα όλοι τσιραπέζι καθισμένοι έννομασε, μεζεδάκια στρωμένα είναι, ούζάκια, μουζάκια φελιάν φιστικ πίνουμε και όλοι λένε:

Είς υγείαν Καραμπετάνκι, είς υγείαν Σουρπούτσα χρόνια πολλά αίσιν Ιφτυχιές να ένεται έτος 1954.

Πολυ-πολύ ωραία είναι. Τέτοιο φασαρία πιρως φορά ένεται στο Ισπίτι μου, ύστερα χαρτάκια αρχινισμένα εκάνουμε. Ποκεράκι παίζουμε, Ιπλάι μου Άναστασία καθισμένη ένεται!...

Εγώ λιγάκι χαλιμαμένος έννομαι, ωραία ματάκια της γιανά-γιανά κυταγμένα εκάνω, πόδι της πατημένο εκάνω.

Και άλλο τοίπ.

Τά ίρρεστο σου, μπέ.

Τά βλέπω.

Μανωλάκης ρέστα του χαμένα εκάνει, ταπί ένεται, από τσιραπέζι σκυμμένος ένεται, βαί βαί τού λένε δε βαρύνεσαι ποίους χαρτιά χάνει αγάπη κερδομένο ένεται. Έτσι λέω άμα χίτες δεν τού πιστεύω γιατί εγώ και χαρτιά κερδομένα να εκάνω και αγάπη κερδομένο έννομαι. Άναστασία γλυκά-γλυκά κυταγμένο με κάνει.

Έτσι πολλή ώρα παίζουμε, μεσάνυχτα ένεται, πήπτα κερδισμένη κάνουμε. Άν Βασίλη τινα, ραγούδω, ύστερα πάλι μεζεδάκια τρώμε, ούζα πίνουμε, και πάλι χαρτάκια παίζουμε.

Όρα δύο τού πιρως ήτανε, από τσιραπέζι σκυμμένος έννομαι, κουζίνα παίνω. Και τι να ίδω κουζούμ! Άμάν! Βαί, βαί, βαί! Νέτουρ μου, μπέ τού φίλος μου τού Μανωλάκης Σουρπούτσα μου φιλημένο εκάνε.

Βαί εσούλου εσέκ λέω, τι κανείς μπέ;

Τό φίλος μου τού Μανωλάκης λέει:

Άν πειράζει πρωτοχρονιά είναι!...

Βαί κιόπλγου κιόπék, λέω, και έπειδη είμαι πρωτοχρονιά, εσύ τού υναίκα μου φιλημένο εκάνεις;

Άμο τού φίλος μου τού Μανωλάκης λέει όποιος χάνει στο χαρτιά αγάπη κερδομένο εκάνει.

Έχασες εσύ, Καραμπέτ;

Γιόκ μπέ.

Εγώ, όμως, έχασα!

Μεθυμένος ένεται άμμου άπάνω του Ιπéφτω, ραλλία κουβάρια έννομασε. Όλοι τσιρουν στο κουζίνα, τι είναι τι είναι, λένε.

Σουρπούτσα μου τούς λέει, ντέν πειράζει, με Μανωλάκη, μεθυμένος ήτανε, πρωτοχρονιά είναι, χαλάλι!

Βαί κιόπλγου κιόπék λέω, καλά έχε χάρη πιρωςτοχρονιά. Άλλά εγώ εσέ-να κανονισμένα να εκάνω, μπουντάλα!

Στό μυαλό μου Άναστασία έβαλα. Βαλοά μπιλά μέσα στο 1954 εγώ τού υναίκα μου φιληνάδα μου να κάνω. Ίστε μου. Χρόνια πολλά.

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Μεθυμένος ένεται άμμου άπάνω του Ιπéφτω, ραλλία κουβάρια έννομασε. Όλοι τσιρουν στο κουζίνα, τι είναι τι είναι, λένε.

Σουρπούτσα μου τούς λέει, ντέν πειράζει, με Μανωλάκη, μεθυμένος ήτανε, πρωτοχρονιά είναι, χαλάλι!

Βαί κιόπλγου κιόπék λέω, καλά έχε χάρη πιρωςτοχρονιά. Άλλά εγώ εσέ-να κανονισμένα να εκάνω, μπουντάλα!

Στό μυαλό μου Άναστασία έβαλα. Βαλοά μπιλά μέσα στο 1954 εγώ τού υναίκα μου φιληνάδα μου να κάνω. Ίστε μου. Χρόνια πολλά.

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Μεθυμένος ένεται άμμου άπάνω του Ιπéφτω, ραλλία κουβάρια έννομασε. Όλοι τσιρουν στο κουζίνα, τι είναι τι είναι, λένε.

Σουρπούτσα μου τούς λέει, ντέν πειράζει, με Μανωλάκη, μεθυμένος ήτανε, πρωτοχρονιά είναι, χαλάλι!

Βαί κιόπλγου κιόπék λέω, καλά έχε χάρη πιρωςτοχρονιά. Άλλά εγώ εσέ-να κανονισμένα να εκάνω, μπουντάλα!

Στό μυαλό μου Άναστασία έβαλα. Βαλοά μπιλά μέσα στο 1954 εγώ τού υναίκα μου φιληνάδα μου να κάνω. Ίστε μου. Χρόνια πολλά.

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Μεθυμένος ένεται άμμου άπάνω του Ιπéφτω, ραλλία κουβάρια έννομασε. Όλοι τσιρουν στο κουζίνα, τι είναι τι είναι, λένε.

Σουρπούτσα μου τούς λέει, ντέν πειράζει, με Μανωλάκη, μεθυμένος ήτανε, πρωτοχρονιά είναι, χαλάλι!

Βαί κιόπλγου κιόπék λέω, καλά έχε χάρη πιρωςτοχρονιά. Άλλά εγώ εσέ-να κανονισμένα να εκάνω, μπουντάλα!

Στό μυαλό μου Άναστασία έβαλα. Βαλοά μπιλά μέσα στο 1954 εγώ τού υναίκα μου φιληνάδα μου να κάνω. Ίστε μου. Χρόνια πολλά.

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Μεθυμένος ένεται άμμου άπάνω του Ιπéφτω, ραλλία κουβάρια έννομασε. Όλοι τσιρουν στο κουζίνα, τι είναι τι είναι, λένε.

Σουρπούτσα μου τούς λέει, ντέν πειράζει, με Μανωλάκη, μεθυμένος ήτανε, πρωτοχρονιά είναι, χαλάλι!

Βαί κιόπλγου κιόπék λέω, καλά έχε χάρη πιρωςτοχρονιά. Άλλά εγώ εσέ-να κανονισμένα να εκάνω, μπουντάλα!

Στό μυαλό μου Άναστασία έβαλα. Βαλοά μπιλά μέσα στο 1954 εγώ τού υναίκα μου φιληνάδα μου να κάνω. Ίστε μου. Χρόνια πολλά.

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Μεθυμένος ένεται άμμου άπάνω του Ιπéφτω, ραλλία κουβάρια έννομασε. Όλοι τσιρουν στο κουζίνα, τι είναι τι είναι, λένε.

Οι ιδιοτροπίες

ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

Συμμετοχή

Πώς είπατε, κυρία μου; Με ρωτάτε γιατί κάθωμαι στη γωνία, βυθισμένος στη σιωπή και τήν αδιαφορία και δεν λέω τίποτα; Καλό κι' αυτό! Και ήδη σας έρωτώ, εύγενεστάτη κυρία. Τι να πώ; Και γιατί να τά πώ; Και σε ποιούς να τά πώ;

Όριστε; Να λάβω μέρος στη συζήτηση; Μα τί άλλο κάνω, εύγενεστάτη κυρία; Λαμβάνω μέρος, ακουστικόν. Κάθωμαι κι' ακούω τις βλακείες και τις σάχλες που κοπανάνε όλα αυτά τά μούτρα εδώ μέσα.

Πού τά καλέσατε στο εύγενεστάτο Ισπίτι σας, εφάγανε τά εύγενεστάτα έδεσμάτα σας και τώρα τόνιζαν στην αερολογία.

Τί μέρος να λάβω, λοιπόν; Τι έπαφή μπορεί να έχω με όλον αυτόν τόν συρφετό τών άνοήτων και τών σαχλακιδών; Πώς; Ν' αναπτύξω τας άποψεις μου; Καλό κι' αυτό.

Και ποιός είναι εις θέσιν να τις παρακολουθήση και να τις ένωση; Έδώ, καθώς ακούω, λέει ο καθένας ό,τι τού κατέβη και αρραδιάζονται βλακείες, καραμπινάτες. Και μου ζητάει, εύγενεστάτη κυρία, να μπώ κι' εγώ στη μέση, να συναγγελασθώ μαζί τους και να γίνω ίσος κι' όμοιος με όλους αυτούς τούς άηδείς και έκνευριστικούς τύπους! Άς πούμε ότι ικανοποιή τήν επιθυμία σας και παίρνω μέρος στη συζήτηση. Και αν κανείς τολμήση να σαρκάση τις άντιλήψεις μου; Τότε όφείλω να ύψωσω τήν ράβδον μου και να τού άνοίξω τó κεφάλι, γιατί σε κανέναν άπ' αυτούς τούς σαχλούς δεν έννοώ να έπιτρέψω να με θίξη.

Τί είπατε, εύγενεστάτη κυρία; Με ρωτάτε αν θα καθώμαι έτσι άποτραβηγμένος και άπομονωμένος στη γωνία μου; Μάλιστα, έτσι θα καθώμαι, γιατί έτσι μου άρέσει κι' έτσι είναι τó γούστο μου. Ένοχλώ κανένα; Όχι! Όχι λέω κι' εγώ. Έγώ μόνον έννοχλούμαι, ύποχρεωμένος ν' ακούω όλη αυτή τήν αεροκουδέντα, αλλά κάνω ύπομνηση, γιατί θέλω να ίδω μέχρι ποίου βαθμού μπορεί να φθάση ή ανθρώπινη Βλακεία.

Στό κάτω της γραφής αυτή ή άπομώνωσις με ικανοποιεί. Εάν έσεις διαφωνή και έχετε τή γνώμη ότι, έπειδη έφαγα δύο κεφτέδες κι' ένα κομμάτι παληοκρέας, όφείλω να παραστήσω τó ρήτορα εις κύκλον άνοήτων, σας πληροφορώ ότι γελαστήκατε. Τό πολύ, να μου πήτε πόσο κάνει τó σεβρίσισμα, να σας πληρώσω και να φύγω, να πάω να πάρω αέρα, γιατί τó κεφάλι μου έγινε καζάνι από τις άνόητες φλυαρίες που ακούω.

Πώς; Δεν είπατε τέτοιο πράγμα; Τό λέω εγώ. Σας προσβάλλω; Τότε τραβάτε στους ανθρώπους σας κι' αφήστε με έμένα εδώ στην άπομώνωσί μου και στη σιωπή μου και μη χαλάτε τήν ήσυχία μου. Θυμάνετε, εύγενεστάτη κυρία; Τό ίδιο μου κάνει. Και λυπάμαι πολύ που βρίσκομαι στο Ισπίτι σας και δεν μπορώ να σας μιλήσω όπως πρέπει, εύγενεστάτη κυρία. Γι' αυτό σηκώνομαι, παίρνω τó καπέλλο μου και άποχωρώ. Γιατί άλλότως θα έκραγώ και θα σας διαλύσω τήν λαμπράν αυτήν όμήγυριν τής σάχλας. Άλλά τί περμένεις; Όμοιος στον άμμο. Λοιπόν, χαιρέτε και τόν κακό σας τόν καιρό, εύγενεστάτη κυρία!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η Λουίζα έβαλε τά παιδιά της να κοιμηθούν. Έρριξε ύστερα μιο ματιά στα δωμάτια τού σπιτιού. Θάρμενε μόνη της εκείνο τó βράδυ. Οι γονείς της είχαν πάει να περάσουν τή νύχτα της Πρωτοχρονιάς σε φιλικό σπιτί. Η Λουίζα όμως δεν τούς άκολουθήσε, αν και οι γονείς της έπέμεναν να τήν παρουν μαζί τους. Ήταν άνάγκη να μείνη μόνη της στο σπιτί. Με τήν πρόφασι μάλιστα τής μεγάλης γιορτής, είχε δώσει άδεια και στο ύπνερτικό προσωπικό.

Άφου βεβαιώθηκε, λοιπόν, πώς ήταν μόνη, προχώρησε και μπήκε στο γραφείο. Η θερμοκρασία εκεί ήταν χλιαρή. Βλέποντας τά πολυτελή έπιπλα, αισθανθηκε τήν αντίθεση ανάμεσα στη χαρμηλή εκείνη εικόνα τού περιβαλλοντός της και τού μεγάλου πόνου τής ψυχής της.

Τά δάκτυλά της έσφιζαν νευρικά τó μεταξωτό της φόρεμα και δάκρυα θερμά κυλάσαν από τά μάτια της.

Ο νους της γύρισε στην παιδική της ηλικία και στα νεανικά της χρόνια, που τά είχε περάσει μέσα σε χαρές και σε όνειρα.

Ευθιμήκε τά τρελλά σχέδια, που έκανε, όταν συλλογίζονταν τó μελλοντικό σύντροφο τής ζωής της. Τι χαρούμενα που ήταν τά όνειρά της! Και πόσο θλιερή ήταν ή σημερινή ζωή της! Ο γάμος της με τόν κόμπα ντέ Ρομινιάκ τήν είχε κάνει να δοκιμάση τήν πιο πικρή άπογοήτευση. Ύστερα από τούς πρώτους μήνες, τά πρώτα λόγια, τά πρώτα φιλικά άκολουθήσε μία συνθησικμένη ζωή, με άνεσεις, βέβαια, γιατί και οι δύο άνηκαν σε άριστοκρατική τάξη, μα χωρίς κανένα θέλητρο. Η Λουίζα έλπιζε ότι ή συμπεριφορά τού συ-

Η ΕΞΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΗ ΜΟΔΑ

ΟΙ συγκεντρώσεις της Πρωτοχρονιάς για το κόμμο της πίτας ή για να παίξουμε χαρτιά έχουν άλλοτε επίσημο κι' άλλοτε ανεπίσημο χαρακτήρα και, φυσικά, είναι ανάλογο κάθε φορά το ντυσίμω μας.

Πολλά λοιπόν, είναι τα ύφασματα, που μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε για πρωτοχρονιατικές τουαλέτες, αλλά ένα που άρσει πολύ είναι το βελούρ ντέ σουά. Και ξέρετε γιατί; Γιατί έχει το μεγάλο προσόν να γίνεται και απλό φόρεμα απογεύματος και τουαλέττα επίσημη. Δεν θέλει δε γαρνιρίσματα. Το ίδιο το ύφασμα είναι λουσατό. Λιγάκι ντεκολτέ το κορσάζ, μανίκια κοντά και μπορείτε να εμφανισθείτε σε οποιαδήποτε πρωτοχρονιατική δεξίωση. Θα είναι ακριβώς η τουαλέττα, που αρμόζει για ν' αποχαιρετήσετε το χρόνο που φύγει και να κλωσορίσετε τον χρόνο που έρχεται.

Το ζήτημα του μάρκους της φούστας δεν έχει ακόμη ξεκαθαριστεί, γιατί αν βλέπουμε τα βράδια φούστες, που αγγίζουν το έδαφος, υπάρχουν και πολλές, που απέχουν ολόκληρα εκατοστά του μέτρου απ' αυτό.

Είναι λοιπόν, ζήτημα έντελως προσωπικό και κάθε γυναίκα το κανονίζει σύμφωνα με το γούστο της. "Όσο για το κορσάζ, γίνεται σκέτο χωρίς μπρετέλλες και ο μπουστός στέκεται με μπανέλλες, αλλά μπορεί να έχει και δύο πολύ στενές λουρίδες στους ώμους, για να τον συγκρατούν.

Εκείνο που δεν συζητείται διόλου είναι το φάρδος της φούστας. Γίνεται πολύ φαρδιά, είτε μακριά είναι, είτε κοντή. "Έχει πολλές σούρες ή βολάν το ένα πάνω στο άλλο ή είναι ίσια μπροστά με όλο το φάρδος τοποθετημένο πίσω.

Δεν είναι όμως μόνο η φούστα, που παρουσιάζεται διουπόστατη. Και

ΣΟΥΤΕΡ - ΤΡΙΚΟ

"Εκτός απ' όσα αναφέραμε παραπάνω, τα πλεχτά κερδίζουν καθημερινώς έδαφος.

Δεν είναι πια η αποκλειστικότητα των σπορτίβ κοστούμιών. Τα βλέπουμε να εμφανίζονται παντού. Δεν είναι δε όλα πλεχτά του χεριού, αλλά και της μηχανής, που έχουν το μεγάλο προσόν να γίνονται πολύ πιο λεπτά.

"Επειτα έχουμε και ένα άλλο είδος πλεχτών, που δεν είναι... πλεχτά, γιατί είναι καμωμένα από ζέρσευ και έχουν μόνο το σχήμα των πλεχτών. "Εμφανίζονται δε ως σουτέρ, μπλουζες, κακάδες ή κάρντιγκαν. Τα ζέρσευ έχουν εφέτος ωραία χρώματα και ποιότητες εξαιρετικές. Πρέπει να τονίσουμε όμως ότι θέλουν μεγάλη προσοχή στο ράψιμο, γιατί εύκολα ξεχειλίζουν.

Τα ίδια εμφανίζονται και ως μάλλινα και μεταξωτά, συχνότατα δε έχουμε συνδυασμό των δύο: Φούστα από μάλλινο ζέρσευ με κορσάζ από ζέρσευ μεταξωτό. "Επίσης δεν αποκλείεται και το συμπλήρωμα με ζακέττα ή βέστα.

Το ζέρσευ όμως δεν είναι ένα ύφασμα, που κολακεύει τις εσώμες. Θέλει μάλλον λιγνόηπλα σώματα.

Οι κάπως εσώμες, ως προτιμούν τα μάλλινα ύφασματα ή τα μεταξωτά και ως έχουν υπ' όψι τους ότι τα μονοκόμματα φορέματα είναι πιο κατάλληλα γι' αυτές από τα ντέ-πιές, δηλαδή τη φούστα και το χωριστό κορσάζ.

Τα τουίντ, οι φανέλλες, τα λαπέν είναι όλα ύφασματα, που χρειαζονται μοινοί για ντέ-πιές, καθώς και τα ντρα, που εμφανίζονται εφέτος και ως εμπριμέ.

Το ωραιότερο ντρα εμπριμέ είναι το άσπρο και το μαύρο, δηλαδή άσπρο φόντο με μαύρα σχέδια και αντίστροφα.

"Επειτα, έχουμε το καμμήρι, που είναι ένα λεπτό λαινάκι, κάπως χνουδάτο και που χρησιμοποιείται σε χρώματα μπλέ μαριν, γκρι έλεφαν και πράσινο σε διαφόρους αποχρώσεις.

Ένα σχέδιο που κολακεύει τις κάπως εσώμες, όταν δεν είναι πολύ κοντές είναι το σχέδιο απενός με την τάλια ψηλά και έλαφρά κορσέλε.

Οι φούστες γίνονται πλίσσέ και ίσιες.

ΚΟΜΨΕΣ ΜΕ ΛΙΓΑ ΕΞΟΔΑ

"Η κομψότης σήμερα είναι και... πρακτική κι' έτσι έχουμε ωραιότερες εμφανίσεις με λίγα σχετικά έξοδα.

Μπορούμε να μετατρέψουμε ένα φόρεμα απογεύματος από μαύρο λαινάκι σε τουαλέττα κοκταίηλ, προσθέτοντάς του μόνο μια μεγάλη ποδιά από μαύρο ταφτά. Την «μοντάρουμε» σε μια πλατειά ζώνη με μικρές σούρες ή πιετούλες και κάνουμε την ποδιά πιο πλατιά, ώστε να μπορεί, κλείνοντας, να σταυρώσει.

Στην περίπτωση αυτή η ζώνη θα είναι πιο στενή για να μη βαρύνει την τάλια.

"Επίσης μπορούμε με λίγα φανταχτερά εξαρτήματα, που θα τοποθετήσουμε σ' ένα αυστηρό φόρεμα, να του δώσουμε μια βραδυή εμφάνιση. "Η τανάπαλιν να το φορέσουμε με ένα κομψό μπρεδάκι και μια εσάρπα για να πάρη άμεσως μια κοκέττικη απογευματινή εμφάνιση.

Με μια μαύρη βελούδινη φούστα έχουμε διάφορες άμυγιε μπλουζες από ροζ σατέν, κίτρινο ταφτά, λευκό σατέν ή ζέρσευ μεταξωτό. "Όπως επίσης με λίγο τουλί μαύρο, πάνω στη φούστα μας, δίνουμε ακόμη πιο επίσημη εμφάνιση στο σύνολο.

Μια πλατειά ζώνη από σατέν δίνει κομψότητα σε κάθε φόρεμα. "Αν μάλιστα έχουμε λεπτή τάλια, τότε δίνουμε στη ζώνη μας ένα σχήμα κορσέλε.

Ωραίο συμπλήρωμα κάθε τουαλέττας απογεύματος είναι μια εσάρπα πλατιά, που περιβάλλει το σώμα σαν μπολερό.

Ο συνδυασμός του μαύρου βελούδου με το γκρι είναι ωραιότατος για ένα φόρεμα κοκταίηλ.

ΟΙ ΚΑΛΤΣΕΣ ΜΑΣ

Οι κάλτσες, ως γνωστόν, παίζουν μεγάλο ρόλο, όσον αφορά την κομψή μας εμφάνιση, γιατί οι γυναίκες ξέρουν καλά πως οι ανδρικές ματιές πέφτουν πάντα πρώτα στα πόδια τους. Είναι επίσης γνωστό ότι η καλή κάλτσα συμβάλλει στην όμορφη των γυναικείων ποδιών. Αφού, λοιπόν, η κάλτσα παίζει τόσο μεγάλο ρόλο, δεν είναι απαραίτητο να ξέρουμε πως πρέπει να διαλέγουμε τις κάλτσες μας και πως πρέπει να τις διατηρούμε;

Οι μαύρες φτέρνες και οι μαύρες ραφές δεν είναι πια της μόδας. "Επίσης τα κεντήματα και τα σχέδια πίσω καταδικάστηκαν ως άκαλαισθητα.

Τώρα, όλη η όμορφη της κάλτσας νάυλον έγκειται στη λεπτότητα της. Γι' αυτό και η βαρύτερη ύφανση της φτέρνας γίνεται όσο το δυνατόν πιο λεπτή, ιδίως για τις κάλτσες, που φοριούνται με εξώφτερνα υποδημάτια.

Το χρώμα είναι πάντα πιο σκούρο το χειμώνα και λίγο ανοιχτότερο το καλοκαίρι.

"Όσο για τη λεπτότητα διαλέγετε μεταξύ 15 και 30 «αντιέν» και έχετε υπ' όψι σας ότι αν έχετε χοντρές γάμπες, πρέπει να παίρνετε μεγαλύτερο αριθμό απ' αυτόν, που θα φορούσατε κανονικώς.

1) Μια ριχτή ζακέττα με βελούδινα ρεβέρ. 2) Άλλο είδος βέστας με διαφορετικό κουμπωμά και μικρό όρθιο γι-ακά. 3) Μπλουζα-σεμιζιέ με μανίκια ραγκλάν, που φοριέται με κλασικό τανιέρ. 4) Κοριτοίστικ τουαλετίτσα από φάιν κονιάκ. Ένας μεγάλος νυχι-της γαρνίρει το στήθος και ένα κολλιέ από γούνα περιβάλλει τον λαιμό.

Προσέχετε τα τσιγάρα σας. "Η παραμικρή στάχτη, που θα πέση επάνω στην κάλτσα σας, θα την τρυπήσει.

Μην απλώνετε επίσης ποτέ τις κάλτσες σας κοντά σε φωτιά, γιατί θα διαλυθούν.

Να τις πλένετε με χλιαρή σαπουνάδα και να τις ξεβγάξετε επίσης με χλιαρό νερό.

Μη τις φοράτε από την ανάποδη. Αυτό γινόταν τον καιρό που η ύφανση τους ήταν τέτοια, ώστε η καλή τους όψη γυάλιζε. Οι τωρινές κάλτσες νάυλον είναι και από τις δύο όψεις «μάτ».

"Αν συμβη το παραμικρό, μη βαρεθήτε ν' αλλάξετε άμεσως κάλτσες, γιατί ένας δύο πόντοι πιάνονται εύκολα, ενώ αν τους αφήσουμε το κακό μεγαλώνει.

ΤΑ ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ ΜΑΣ

Οι γόδες έγιναν πάλι της μόδας, αφού είχαν αντικατασταθή τόσα χρόνια με τα σανδάλια, δηλαδή, με τα παπούτσια που ήταν καμωμένα όλο με λουράκια, που διασταυρωνόντουσαν.

Τώρα, όλες οι κομψές γυναίκες φορούν γόδες με ψηλά λεπτά τακούνια. Το σχήμα τους είναι το κανονικό κλασσικό, χωρίς φιομπά και κούνια. Το σχήμα τους είναι με την τουαλέττα.

Συνηθίζονται τα σεβρά σε όλα τα χρώματα, αν πρόκειται να συνδυάσουμε τις γόδες με την τουαλέττα. "Αλλοιώς προτιμούμε το μαύρο χρώμα σε σατέν, βελούδο ή σουέντ.

Για τον περίπατο τα παπούτσια είναι πάντα σπορτίβ σε πλατείες φόρμες, καμωμένα από μπό με ανάμιξη καστοριού, από μπός σκέτα, από σεβρά δίχρωμα ή μονόχρωμα και από τελατίνι.

Τα σκαρπίνια φοριούνται ελάχιστα. Προτιμούνται οι φόρμες με μιά ή δύο μπαρέττες, τα μοκασέν και κάπως νέες φόρμες, που είναι μισές σκαρπίνια και μισές γόδες.

Για τις πολύ κρύες ημέρες, στην Εύρωπή λανσάρισαν μια μοντέρνα φόρμα κλειστή, που θυμίζει τα σκαρπίνια, αλλά κλείνει στο πλάι με εκλάρι. Είναι μια φόρμα πολύ σκερτσόζικη, που δεν μάς ήρθε ακόμη εδώ. Γίνεται δε με δύο είδη δερμάτων: Το μέρος που σκεπάζει τον αστράγαλο γίνεται από σουέντ ανοιχτόχρωμο και το κάτω μέρος από δέρμα γκλασέ.

Μο και το κάτω μέρος από δέρμα γκλασέ, μο και το κάτω μέρος από δέρμα γκλασέ, μο και το κάτω μέρος από δέρμα γκλασέ.

Το μέρος που σκεπάζει τον αστράγαλο γίνεται από σουέντ ανοιχτόχρωμο και το κάτω μέρος από δέρμα γκλασέ.

Μο και το κάτω μέρος από δέρμα γκλασέ, μο και το κάτω μέρος από δέρμα γκλασέ, μο και το κάτω μέρος από δέρμα γκλασέ.

Το μέρος που σκεπάζει τον αστράγαλο γίνεται από σουέντ ανοιχτόχρωμο και το κάτω μέρος από δέρμα γκλασέ.

Μο και το κάτω μέρος από δέρμα γκλασέ, μο και το κάτω μέρος από δέρμα γκλασέ, μο και το κάτω μέρος από δέρμα γκλασέ.

Το μέρος που σκεπάζει τον αστράγαλο γίνεται από σουέντ ανοιχτόχρωμο και το κάτω μέρος από δέρμα γκλασέ.

Μο και το κάτω μέρος από δέρμα γκλασέ, μο και το κάτω μέρος από δέρμα γκλασέ, μο και το κάτω μέρος από δέρμα γκλασέ.

Το μέρος που σκεπάζει τον αστράγαλο γίνεται από σουέντ ανοιχτόχρωμο και το κάτω μέρος από δέρμα γκλασέ.

Μο και το κάτω μέρος από δέρμα γκλασέ, μο και το κάτω μέρος από δέρμα γκλασέ, μο και το κάτω μέρος από δέρμα γκλασέ.

Το μέρος που σκεπάζει τον αστράγαλο γίνεται από σουέντ ανοιχτόχρωμο και το κάτω μέρος από δέρμα γκλασέ.

Μο και το κάτω μέρος από δέρμα γκλασέ, μο και το κάτω μέρος από δέρμα γκλασέ, μο και το κάτω μέρος από δέρμα γκλασέ.

Το μέρος που σκεπάζει τον αστράγαλο γίνεται από σουέντ ανοιχτόχρωμο και το κάτω μέρος από δέρμα γκλασέ.

Μο και το κάτω μέρος από δέρμα γκλασέ, μο και το κάτω μέρος από δέρμα γκλασέ, μο και το κάτω μέρος από δέρμα γκλασέ.

Το μέρος που σκεπάζει τον αστράγαλο γίνεται από σουέντ ανοιχτόχρωμο και το κάτω μέρος από δέρμα γκλασέ.

Μο και το κάτω μέρος από δέρμα γκλασέ, μο και το κάτω μέρος από δέρμα γκλασέ, μο και το κάτω μέρος από δέρμα γκλασέ.

Το μέρος που σκεπάζει τον αστράγαλο γίνεται από σουέντ ανοιχτόχρωμο και το κάτω μέρος από δέρμα γκλασέ.

Μο και το κάτω μέρος από δέρμα γκλασέ, μο και το κάτω μέρος από δέρμα γκλασέ, μο και το κάτω μέρος από δέρμα γκλασέ.

Το μέρος που σκεπάζει τον αστράγαλο γίνεται από σουέντ ανοιχτόχρωμο και το κάτω μέρος από δέρμα γκλασέ.

Μο και το κάτω μέρος από δέρμα γκλασέ, μο και το κάτω μέρος από δέρμα γκλασέ, μο και το κάτω μέρος από δέρμα γκλασέ.

Το μέρος που σκεπάζει τον αστράγαλο γίνεται από σουέντ ανοιχτόχρωμο και το κάτω μέρος από δέρμα γκλασέ.

Μο και το κάτω μέρος από δέρμα γκλασέ, μο και το κάτω μέρος από δέρμα γκλασέ, μο και το κάτω μέρος από δέρμα γκλασέ.

Το μέρος που σκεπάζει τον αστράγαλο γίνεται από σουέντ ανοιχτόχρωμο και το κάτω μέρος από δέρμα γκλασέ.

Μο και το κάτω μέρος από δέρμα γκλασέ, μο και το κάτω μέρος από δέρμα γκλασέ, μο και το κάτω μέρος από δέρμα γκλασέ.

Το μέρος που σκεπάζει τον αστράγαλο γίνεται από σουέντ ανοιχτόχρωμο και το κάτω μέρος από δέρμα γκλασέ.

Μο και το κάτω μέρος από δέρμα γκλασέ, μο και το κάτω μέρος από δέρμα γκλασέ, μο και το κάτω μέρος από δέρμα γκλασέ.

Το μέρος που σκεπάζει τον αστράγαλο γίνεται από σουέντ ανοιχτόχρωμο και το κάτω μέρος από δέρμα γκλασέ.

Μο και το κάτω μέρος από δέρμα γκλασέ, μο και το κάτω μέρος από δέρμα γκλασέ, μο και το κάτω μέρος από δέρμα γκλασέ.

Το μέρος που σκεπάζει τον αστράγαλο γίνεται από σουέντ ανοιχτόχρωμο και το κάτω μέρος από δέρμα γκλασέ.

Μο και το κάτω μέρος από δέρμα γκλασέ, μο και το κάτω μέρος από δέρμα γκλασέ, μο και το κάτω μέρος από δέρμα γκλασέ.

Το μέρος που σκεπάζει τον αστράγαλο γίνεται από σουέντ ανοιχτόχρωμο και το κάτω μέρος από δέρμα γκλασέ.

Μο και το κάτω μέρος από δέρμα γκλασέ, μο και το κάτω μέρος από δέρμα γκλασέ, μο και το κάτω μέρος από δέρμα γκλασέ.

Το μέρος που σκεπάζει τον αστράγαλο γίνεται από σουέντ ανοιχτόχρωμο και το κάτω μέρος από δέρμα γκλασέ.

Μο και το κάτω μέρος από δέρμα γκλασέ, μο και το κάτω μέρος από δέρμα γκλασέ, μο και το κάτω μέρος από δέρμα γκλασέ.

Το μέρος που σκεπάζει τον αστράγαλο γίνεται από σουέντ ανοιχτόχρωμο και το κάτω μέρος από δέρμα γκλασέ.

Μο και το κάτω μέρος από δέρμα γκλασέ, μο και το κάτω μέρος από δέρμα γκλασέ, μο και το κάτω μέρος από δέρμα γκλασέ.

Το μέρος που σκεπάζει τον αστράγαλο γίνεται από σουέντ ανοιχτόχρωμο και το κάτω μέρος από δέρμα γκλασέ.

Μο και το κάτω μέρος από δέρμα γκλασέ, μο και το κάτω μέρος από δέρμα γκλασέ, μο και το κάτω μέρος από δέρμα γκλασέ.

Το μέρος που σκεπάζει τον αστράγαλο γίνεται από σουέντ ανοιχτόχρωμο και το κάτω μέρος από δέρμα γκλασέ.

Μο και το κάτω μέρος από δέρμα γκλασέ, μο και το κάτω μέρος από δέρμα γκλασέ, μο και το κάτω μέρος από δέρμα γκλασέ.

Το μέρος που σκεπάζει τον αστράγαλο γίνεται από σουέντ ανοιχτόχρωμο και το κάτω μέρος από δέρμα γκλασέ.

Μο και το κάτω μέρος από δέρμα γκλασέ, μο και το κάτω μέρος από δέρμα γκλασέ, μο και το κάτω μέρος από δέρμα γκλασέ.

Το μέρος που σκεπάζει τον αστράγαλο γίνεται από σουέντ ανοιχτόχρωμο και το κάτω μέρος από δέρμα γκλασέ.

Μο και το κάτω μέρος από δέρμα γκλασέ, μο και το κάτω μέρος από δέρμα γκλασέ, μο και το κάτω μέρος από δέρμα γκλασέ.

Το μέρος που σκεπάζει τον αστράγαλο γίνεται από σουέντ ανοιχτόχρωμο και το κάτω μέρος από δέρμα γκλασέ.

5) "Η μπότε φοράει μακριά μαύρη βελούδινη τουαλέττα με ένα «φιού» από βουάλ λευκό στο ντεκολτέ. 6) "Η κόρη φοράει κοντή τουαλέττα από βελούρ ντέ σουά, άκνυ ροζ. 7) Βελούδινη τουαλέττα, που φοριέται σε πρωτοχρονιατική συγκέντρωση. Είναι γαρνιρισμένη με γκρι σατέν.

κάκια αρκετά εφαρμοσμένα στη μέση με τρία ή δύο κουμπιά.

Για κοστούμια περιπάτου διαλέγουν σκακιά σκερτσόζικη ή καρρεδάτο μπέζ και μαρόν με παντελόνι από σεβιότ μαρόν. "Η κοστούμια κομπλέ από σεβιότ αγγλικό φανταζί μπέζ ή γκρι.

Το παντελόνι πάντοτε «Πρένς ντέ Γκόλντ», με το κλασσικό γύρισμα και το γιλέκο αρκετά άνοιχτο.

Σταυρωτά σκακιά πολύ λιγοστά εφέτος, εκτός αν πρόκειται για κοστούμια.

Το κοστούμιο περιπάτου διαλέγουν σκακιά σκερτσόζικη ή καρρεδάτο μπέζ και μαρόν με παντελόνι από σεβιότ μαρόν. "Η κοστούμια κομπλέ από σεβιότ αγγλικό φανταζί μπέζ ή γκρι.

Το παντελόνι πάντοτε «Πρένς ντέ Γκόλντ», με το κλασσικό γύρισμα και το γιλέκο αρκετά άνοιχτο.

Σταυρωτά σκακιά πολύ λιγοστά εφέτος, εκτός αν πρόκειται για κοστούμια.

Το κοστούμιο περιπάτου διαλέγουν σκακιά σκερτσόζικη ή καρρεδάτο μπέζ και μαρόν με παντελόνι από σεβιότ μαρόν. "Η κοστούμια κομπλέ από σεβιότ αγγλικό φανταζί μπέζ ή γκρι.

Το παντελόνι πάντοτε «Πρένς ντέ Γκόλντ», με το κλασσικό γύρισμα και το γιλέκο αρκετά άνοιχτο.

Σταυρωτά σκακιά πολύ λιγοστά εφέτος, εκτός αν πρόκειται για κοστούμια.

Το κοστούμιο περιπάτου διαλέγουν σκακιά σκερτσόζικη ή καρρεδάτο μπέζ και μαρόν με παντελόνι από σεβιότ μαρόν. "Η κοστούμια κομπλέ από σεβιότ αγγλικό φανταζί μπέζ ή γκρι.

Το παντελόνι πάντοτε «Πρένς ντέ Γκόλντ», με το κλασσικό γύρισμα και το γιλέκο αρκετά άνοιχτο.

Σταυρωτά σκακιά πολύ λιγοστά εφέτος, εκτός αν πρόκειται για κοστούμια.

Το κοστούμιο περιπάτου διαλέγουν σκακιά σκερτσόζικη ή καρρεδάτο μπέζ και μαρόν με παντελόνι από σεβιότ μαρόν. "Η κοστούμια κομπλέ από σεβιότ αγγλικό φανταζί μπέζ ή γκρι.

Το παντελόνι πάντοτε «Πρένς ντέ Γκόλντ», με το κλασσικό γύρισμα και το γιλέκο αρκετά άνοιχτο.

Σταυρωτά σκακιά πολύ λιγοστά εφέτος, εκτός αν πρόκειται για κοστούμια.

Το κοστούμιο περιπάτου διαλέγουν σκακιά σκερτσόζικη ή καρρεδάτο μπέζ και μαρόν με παντελόνι από σεβιότ μαρόν. "Η κοστούμια κομπλέ από σεβιότ αγγλικό φανταζί μπέζ ή γκρι.

Το παντελόνι πάντοτε «Πρένς ντέ Γκόλντ», με το κλασσικό γύρισμα και το γιλέκο αρκετά άνοιχτο.

Σταυρωτά σκακιά πολύ λιγοστά εφέτος, εκτός αν πρόκειται για κοστούμια.

Το κοστούμιο περιπάτου διαλέγουν σκακιά σκερτσόζικη ή καρρεδάτο μπέζ και μαρόν με παντελόνι από σεβιότ μαρόν. "Η κοστούμια κομπλέ από σεβιότ αγγλικό φανταζί μπέζ ή γκρι.

Το παντελόνι πάντοτε «Πρένς ντέ Γκόλντ», με το κλασσικό γύρισμα και το γιλέκο αρκετά άνοιχτο.

Σταυρωτά σκακιά πολύ λιγοστά εφέτος, εκτός αν πρόκειται για κοστούμια.

Το κοστούμιο περιπάτου διαλέγουν σκακιά σκερτσόζικη ή καρρεδάτο μπέζ και μαρόν με παντελόνι από σεβιότ μαρόν. "Η κοστούμια κομπλέ από σεβιότ αγγλικό φανταζί μπέζ ή γκρι.

Το παντελόνι πάντοτε «Πρένς ντέ Γκόλντ», με το κλασσικό γύρισμα και το γιλέκο αρκετά άνοιχτο.

Σταυρωτά σκακιά πολύ λιγοστά εφέτος, εκτός αν πρόκειται για κοστούμια.

Το κοστούμιο περιπάτου διαλέγουν σκακιά σκερτσόζικη ή καρρεδάτο μπέζ και μαρόν με παντελόνι από σεβιότ μαρόν. "Η κοστούμια κομπλέ από σεβιότ αγγλικό φανταζί μπέζ ή γκρι.

Το παντελόνι πάντοτε «Πρένς ντέ Γκόλντ», με το κλασσικό γύρισμα και το γιλέκο αρκετά άνοιχτο.

Σταυρωτά σκακιά πολύ λιγοστά εφέτος, εκτός αν πρόκειται για κοστούμια.

Το κοστούμιο περιπάτου διαλέγουν σκακιά σκερτσόζικη ή καρρεδάτο μπέζ και μαρόν με παντελόνι από σεβιότ μαρόν. "Η κοστούμια κομπλέ από σεβιότ αγγλικό φανταζί μπέζ ή γκρι.

Το παντελόνι πάντοτε «Πρένς ντέ Γκόλντ», με το κλασσικό γύρισμα και το γιλέκο αρκετά άνοιχτο.

Σταυρωτά σκακιά πολύ λιγοστά εφέτος, εκτός αν πρόκειται για κοστούμια.

Το κοστούμιο περιπάτου διαλέγουν σκακιά σκερτσόζικη ή καρρεδάτο μπέζ και μαρόν με παντελόνι από σεβιότ μαρόν. "Η κοστούμια κομπλέ από σεβιότ αγγλικό φανταζί μπέζ ή γκρι.

Το παντελόνι πάντοτε «Πρένς ντέ Γκόλντ», με το κλασσικό γύρισμα και το γιλέκο αρκετά άνοιχτο.

Σταυρωτά σκακιά πολύ λιγοστά εφέτος, εκτός αν πρόκειται για κοστούμια.

Το κοστούμιο περιπάτου διαλέγουν σκακιά σκερτσόζικη ή καρρεδάτο μπέζ και μαρόν με παντελόνι από σεβιότ μαρόν. "Η κοστούμια κομπλέ από σεβιότ αγγλικό φανταζί μπέζ ή γκρι.

Το παντελόνι πάντοτε «Πρένς ντέ Γκόλντ», με το κλασσικό γύρισμα και το γιλέκο αρκετά άνοιχτο.

Σταυρωτά σκακιά πολύ λιγοστά εφέτος, εκτός αν πρόκειται για κοστούμια.

Το κοστούμιο περιπάτου διαλέγουν σκακιά σκερτσόζικη ή καρρεδάτο μπέζ και μαρόν με παντελόνι από σεβιότ μαρόν. "Η κοστούμια κομπλέ από σεβιότ αγγλικό φανταζί μπέζ ή γκρι.

Το παντελόνι πάντοτε «Πρένς ντέ Γκόλντ», με το κλασσικό γύρισμα και το γιλέκο αρκετά άνοιχτο.

Σταυρωτά σκακιά πολύ λιγοστά εφέτος, εκτός αν πρόκειται για κοστούμια.

Το κοστούμιο περιπάτου διαλέγουν σκακιά σκερτσόζικη ή καρρεδάτο μπέζ και μαρόν με παντελόνι από σεβιότ μαρόν. "Η κοστούμια κομπλέ από σεβιότ αγγλικό φανταζί μπέζ ή γκρι.

Το παντελόνι πάντοτε «Πρένς ντέ Γκόλντ», με το κλασσικό γύρισμα και το γιλέκο αρκετά άνοιχτο.

Σταυρωτά σκακιά πολύ λιγοστά εφέτος, εκτός αν πρόκειται για κοστούμια.

Το κοστούμιο περιπάτου διαλέγουν σκακιά σκερτσόζικη ή καρρεδάτο μπέζ και μαρόν με παντελόνι από σεβιότ μαρόν. "Η κοστούμια κομπλέ από σεβιότ αγγλικό φανταζί μπέζ ή γκρι.

Το παντελόνι πάντοτε «Πρένς ντέ Γκόλντ», με το κλασσικό γύρισμα και το γιλέκο αρκετά άνοιχτο.

Σταυρωτά σκακιά πολύ λιγοστά εφέτος, εκτός αν πρόκειται για κοστούμια.

Το κοστούμιο περιπάτου διαλέγουν σκακιά σκερτσόζικη ή καρρεδάτο μπέζ και μαρόν με παντελόνι από σεβιότ μαρόν. "Η κοστούμια κομπλέ από σεβιότ αγγλικό φανταζί μπέζ ή γκρι.

Το παντελόνι πάντοτε «Πρένς ντέ Γκόλντ», με το κλασσικό γύρισμα και το γιλέκο αρκετά άνοιχτο.

Σταυρωτά σκακιά πολύ λιγοστά εφέτος, εκτός αν πρόκειται για κοστούμια.

Το κοστούμιο περιπάτου διαλέγουν σκακιά σκερτσόζικη ή καρρεδάτο μπέζ και μαρόν με παντελόνι από σεβιότ μαρόν. "Η κοστούμια κομπλέ από σεβιότ αγγλικό φανταζί μπέζ ή γκρι.

Το παντελόνι πάντοτε «Πρένς ντέ Γκόλντ», με το κλασσικό γύρισμα και το γιλέκο αρκετά άνοιχτο.

Σταυρωτά σκακιά πολύ λιγοστά εφέτος, εκτός αν πρόκειται για κοστούμια.

Ε Σ Μ Ε Ρ Α Λ Λ Α

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Μία χειμωνιάτικη νύχτα στο μέγαρο του δούκα του Λωζέν, στις Βερσαλλίες, ο Άγγλος λόρδος Πέρσυ, έχασε όλα τα λεπτά του στα χαρτιά. Αποφάσισε τότε να παίξει και το μικρό του τζόκευ το Μπόμπυ, που τον είχε φέρει μαζί του από την Άγγλια.

2ον. Ο Άγγλος μιλούσε χωρίς να ζητήσει τη γνώμη του μικρού Μπόμπυ. Το παιδί δεν καταλάβαινε ποιά σημασία είχε το χαρτί που θα έβγαίνει τώρα. Και όμως πάνω σ' αυτό κρεμύταν η ζωή του! Οχτώ κομμάτια, φάνηκε μπαστούνι! Είπε ο δούκας: — Γκόντεμ! μουρμούρισε ο Άγγλος, έχασα πάλι! Ο τζόκευ μου είναι δικός σας! — Ύστερα, γυρίζοντας στο παιδί, του είπε, σαν να τούλεγε το απλούστερο πράγμα του κόσμου: — Μπόμπυ, θα μείνεις με τον κύριο δούκα... Εσύ φέρουν το άμαξί μου! Θέλω να κοιμηθώ... Καλή νύχτα!

Ο λόρδος σηκώθηκε και βγήκε από την τραπεζαρία. Η αναχώρησής του Άγγλου έδωσε αφορμή να διαλυθούν οι παίχτες. Τελευταίος έφυγε ο κύριος Λατρέκ, που με δυσκολία τράβηξε το λύκο του από το χουζούρι του.

Στην τραπεζαρία δεν έμειναν τώρα παρά ο δούκας Λωζέν κι ο Καλλιόστρο, που εξακολουθούσε να κάθεται σιωπηλός κοντά στο τζάκι. Ο καυμένος ο Μπόμπυ καθόταν κι' αυτός ακίνητος σε μία γωνιά, περιμένοντας διαταγές από το νέο του κύριο.

Ο δούκας όμως φαινόταν σαν να είχε ξεχάσει αυτό το κέρδος του. Είχε σκύψει στο τραπέζι και μετρούσε τα χρυσά νομίσματα, που είχε κερδίσει στο παιχνίδι. Κι' αφού τα τα, κοιτούσε, είπε, μιλώντας μόνος του: — Χίλια έφτακόσια λουδοβίκια!... Είναι κι' αυτό κατ'... Έχω τώρα αρκετά για να δώσω στον οικονόμο μου, τον κ. Παϊδί, όσα μου γυρεύει...

Τη στιγμή όμως εκείνη ακούστηκε η φωνή του Καλλιόστρου: — Κύριε δούκα, δεν θα του δώσετε ούτε λεπτό!... Ο Λωζέν, που είχε ξεχάσει εντελώς την παρουσία του προσκαλεσμένου του, γύρισε απότομα και τον ρώτησε: — Και γιατί δεν θα πληρώσω τον οικονόμο μου; — Γιατί, αποκρίθηκε ο μυστηριώδης αυτός άνθρωπος, θα ξαναχάσετε όλα τα χρήματα που, χετε τώρα μπροστά σας. Και από το άποινό σας κέρδος δεν θα σας μείνει παρά αυτός ο μικρός, που χασιμυριέται εκεί στη γωνιά.

Ο Λωζέν κύτταξε προς το μέρος του Μπόμπυ. — Ώραία δουλειά έκανα απόψε, μά την αλήθεια! — Δεν φαντάζεστε, ωστόσο, τι καλή δουλειά είναι, κύριε δούκα!... απάντησε ο Καλλιόστρο.

Τα λόγια του έκαναν τον δούκα σκεπτικό. Επίστευε κι' αυτός στη μυστηριώδη δύναμη, που δόσε ο κύριος παραδεχόμενος για τον Καλλιόστρο. Ήξερε ότι ήταν σπουδαίος μάγος. Τώρα που είμαστε μόνος, κύριε Καλλιόστρο, θα μου πείτε, γιατί έκαμα καλή δουλειά κερδίζοντας το μικρό; Η αλήθεια είναι ότι δεν μου χρειάζεται διόλου!... Ο μάγος διάταξε ν' απάντησε: — Εμείς για λίγο σκεπτικός. Έπειτα, μπροστά στον Μπόμπυ, είπε: — Θέλετε, λοιπόν, κύριε δούκα να μάθετε γιατί είχατε την τύχη να κερδίσετε αυτό το παιδί στο φαράω;

— Μάλιστα, φάνηκε ο Λωζέν. — Ακόμη και αν αυτό που θα σας πω, θα σας φανεί δυσάρεστα μυστήρια; — Τό ' ενδιαφέρονται περισσότερο!... — Ο Καλλιόστρο είπε τότε σοβαρά: — Κύριε δούκα, προβλέπω το μέλλον σας πολύ άσχημο... Θα πεθάνετε από δάιο θάνατο!... — Μπα! φώναξε ο δούκας. Ώραία προφητεία... Θα πεθάνω, λοιπόν, στον πόλεμο!... Δεν είναι δύσκολο να προφητεύει κανείς σ' έναν στρατιώτη τέτοιο τέλος! — Ο μάγος όμως ξαναείπε: — Όχι, δεν θα πεθάνετε στον πόλεμο, κύριε δούκα. Θα πεθάνετε στη Γαλλία... Θα σκοτωθήτε από Γάλλους... Και το παιδί αυτό θα σας σώσει!...

Ο Λωζέν άρχισε να γελάει ειρωνικά. — Η προφητεία σας, κύριε Καλλιόστρο, δεν είναι ακριβής, όπως δεν είναι αληθινές όλες οι προφητείες... — Αν το παιδί αυτό με σώσει, δεν θα πεθάνω. Κι' αν πεθάνω, πώς θα με σώσει;... Ο Καλλιόστρο δεν έδωσε σημασία στις ειρωνείες του Λωζέν. Τυλίχτηκε με το μαξιδά του και από το κατώφλι της πόρτας του αποκρίθηκε: — Κύριε δούκα, δεν μπορώ να σας πω απόψε περισσότερα. Αυτό μόνο επιθυμώ να σας τονίσω: Κρατήστε, περιποιηθήτε το μικρό τζόκευ, που σας χάρισε η τύχη. Είναι ένα πολύτιμο δώρο! Θα παίξει στη ζωή σας μεγάλε και σπουδαία ρόλο... Χαιρετώ!...

Με τα λόγια αυτά ο μυστηριώδης άνθρωπος άνοιξε την πόρτα κι' έφυγε. — Κύριε δούκα, δεν μπορώ να σας πω απόψε περισσότερα. Αυτό μόνο επιθυμώ να σας τονίσω: Κρατήστε, περιποιηθήτε το μικρό τζόκευ, που σας χάρισε η τύχη. Είναι ένα πολύτιμο δώρο! Θα παίξει στη ζωή σας μεγάλε και σπουδαία ρόλο... Χαιρετώ!...

— Ε, είπα στο παιδί. Έλα εδώ να κουβεντιάσουμε λίγο και να γνωριστούμε... — Ωλ ραίτ! απάντησε ο μικρός τζόκευ. — Πώς δε λένε: — Μπόμπυ... — Α, ναι, αλήθεια! Άκουγα το λόρδο Πέρσυ, που σου φώναζε διαρκώς: «Μπόμπυ, σαιμ, πάνι!...». Και πόσων χρόνων είσαι; — Δέκα... — Μιλάς καλά τα γαλλικά; — Όχι πολύ καλά... απάντησε ο μικρός. Τα καταλαβαίνω όμως όλα, όπως και όλα τα μαθαίνω γρήγορα.

— Τι έρεεις να κάνεις; — Είμαι τζόκευ. — Αληθινή περιποιηθείς τ' αλόγα; — Τ' αλόγα των ιπποδρομιών... Τρέχω στις κούρες... έξηγησε ο Μπόμπυ.

Διηγήθηκε τότε, μισά αγγλικά και μισά γαλλικά, ότι ήταν γιος ενός κολλητή του Λόρδου Πέρσυ στην κομητεία του Έσεξ. Άφου πέθανε ο πατέρας του, ο κύριος του, που είχε μεγάλη μανία με τις ιπποδρομίες, αποφάσισε να τον κάνει τζόκευ. Τον πήρε, λοιπόν, κοντά του, ακριβώς για να γίνει καλός τζόκευ. Τον ποτίζουν τζίν, πολύ τζίν, για να μη μεγαλώσει. Κατόπιν τον έμαθαν να καβαλλεύει ψηλά κι' αβύνατα αλόγα, που έτρεχαν πιδ γρήγορα απ' όσα είχε δη στη Γαλλία. Έλαβε μάλιστα μέρος στις ιπποδρομίες του Νιου-μάρκετ και κέρδισε ένα θραβείο από πεντατομίες λίρες με το όραιο του αλόγο «Πέρτερο».

— Αλλά κέρδισε παράστα κι' άλλο βραβείο, μά ο (διοτρεμένος) Λόρδος Πέρσυ ήθελε να τον πάρη μαζί του στο Παρίσι. Κι' αυτό, γιατί ο πλούσιος Άγγλος είχε σκοπό να λανσάρη τις ιπποδρομίες στη Γαλλία, όπου την εποχή εκείνη ήταν άγνωστες... — Όσο μιλούσε ο μικρός, ο Λωζέν τον κύτταζε μ' ενδιαφέρον. Το δωδεκάχρονο αυτό

— Τι διάβολο ήθελε να πη ο Καλλιόστρο με την ιστορία του εαφνικού μου θανάτου; Αυτός ο τσαρλατάνος δεν μου κάνει καμιά ευχαρίστηση κι' άλλη φορά δεν θα τον ξανακαλέσω. — Άλγες βδομάδες ύστερα από εκείνη την παγωμένη νύχτα, που έγιναν όσα διηγήθηκαν παραπάνω, ξαναφύσηκε το μικρό τζόκευ στην ασπλή του ίδιου μεγάρου των Βερσαλλιών. — Ηταν η ώρα έντεκα το πρωί. Άνοιξιάτικος ήλιος είχε πλημμυρίσει την ασπλή κι' έλυωνε τα τελευταία χιόνια του χειμώνα.

— Όλα το προσωπικό του μεγάρου, λακές, ιπποκόμοι, μάγειροι και θυρωροί, ήταν μαζεμένοι και συζητούσαν. Είχαν κι' αυτοί τις άρεες της αναμνηστικής τους. Μονάχα ο Μπόμπυ δεν ήταν μαζί τους. Καθόταν ολομόναχος σε μία γωνιά, αμίλητος και στενοχωρημένος. Ποιός ήταν ο λόγος της μελαγχολίας του; Μήπως επειδή ο μικρός Άγγλος δεν μιλούσε ακόμα καλά τα γαλλικά και οι άλλοι δεν τον έκαναν παρέα; Όχι, δεν ήταν αυτός ο λόγος. Μάλιστα ο δούκας είχε δώσει έντολη στον έπιτάστη του να του κάνει κάθε μέρα μάθημα κι' ο Μπόμπυ είχε προοδεύσει πολύ. Οι φλυαρίες όμως και το κουτοπονηλιό των άλλων υπποετών δεν τον ενδιέφεραν καθόλου.

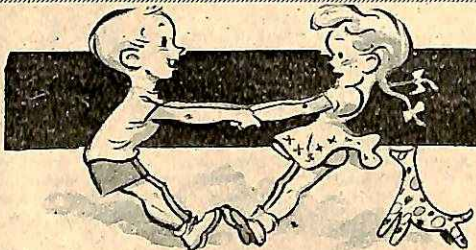
Το υπερεπικό προσωπικό διασκεδάζε εκείνη την ώρα με τις ιστορίες, που τους έλεγε ο ψηλός Ζαομέν. — Η κυρία Μαρινώ, προχθές που συνόδισε το δούκα στο χορό της όπερας, είχε για καβαλλίερό της τον κ. Σαίν - Ζουλιέν, μεταμοιευμένο σε σοάπη! Πολλές φορές μάλιστα έβγαζε το μαντήλι της και του σκούπιζε το πρόσωπο!...

Αυτά και άλλα πολλά οι υπηρέτες του δούκα συζητούσαν και γελοούσαν. Μονάχα ο Μπόμπυ δεν γελοούσε. Του άρεσε να ρευθίζει σε μία γωνιά και να συλλογίζεται τη νέα του κατάσταση, στην οποία τον είχε οίσει η κακοτυχία του λόδου Πέρσυ. Η αλήθεια είναι ότι ο Μπόμπυ δεν ήταν ενθουσιασμένος με την κατάσταση αυτή. Γιατί με όλες τις υποσχέσεις, που του είχε δώσει ο δούκας την νύχτα του περιφημου παιχνιδιού, φαινόταν πώς ο Λωζέν είχε ξεχάσει το μικρό τζόκευ!...

— Αλλά, ο δούκας δεν διασκόταν σχεδόν ποτέ στο σπίτι του. Πότε ήταν στους στρατώνες του συντάγματός του και πότε στη μικρή βίλλα του, στα περιχωρά του Παρισιού.

—Τι να το κάνω αυτό, παπούλη; Δεν ξέρεις πως τώρα έχουμε πρόβλεψι μπάς; (Τού Β. Χριστοδούλου)

παιδί του φαινόταν, αλήθεια, δυνατό, έξυπνο και παρά την ηλικία του, αρκετά σοδάρο. Τα γαλλικά δύσκολα τα μιλούσε. Μά κατάφερνε να εκφράζεται θαυμάσια.

Ο δούκας νομίζθηκε από τα μεγάλα γαλλικά μάτια, το αποφασιστικό ύφος, το συμπαθητικό και ελκρινές χαμόγέλο του μικρού Μπόμπυ και σκέφθηκε ότι δεν ήταν κατακαρόνητο το άποινό του κέρδος.

Με τόνο φιλικό, λοιπόν, του είπε: — Μπόμπυ, κατάλαβες τι έγινε εδώ πριν λίγη ώρα; Ο λόρδος Πέρσυ σ' έπαιξε ένα χαρτιά και σ' έχασε. Από δω και πέρα θα είσαι δικός μου!

— Γουέλ, απάντησε το παιδί. Κατάλαβα... — Είσαι ευχαριστημένος που θα μείνεις στην υπηρεσία μου;

— Γίε, είπε ο μικρός τζόκευ, είμαι ευχαριστημένος. Φαίνεται καλός άνθρωπος... — Ο Λωζέν χάριχε με την ελκρινή του απάντησι. Και συνέχισε: — Φαντάζομαι πώς θα συνεννοούμεθα πολύ καλά οι δυο μας. Μόνο δεν ξέρω τι να σε κάνω... Δεν μου χρειάζεται μικρός λακές...

Ο Μπόμπυ, μόλις άκουσε τη λέξη αυτή, πετάχτηκε και είπε κάπως αγανακτισμένος: — Ο Μπόμπυ είναι τζόκευ! Όχι λακές!...

— Καλά, καλά, απάντησε ο δούκας γελώντας. Μπορεί να έχεις δίκιο. Θα σε κάμω τζόκευ. Έδώ στη Γαλλία δεν έχουμε ιπποδρομίες ακόμα, όπως στην Άγγλια, αλλά θα λανσάρω εγώ αυτή τη μόδα... Αύριο θα μιλήσω στον κόμητα Άρτουά και στην Βασιλισσα Μαρία Αντουανέτα. Θα ευχαριστηθώ πολύ με τη νέα αυτή διασκεδασία... Λοιπόν, συμφωνώ, Μπόμπυ! Θα είσαι ο τζόκευ μου και θα καβαλλεύεις τα αλόγα μου, που θα άποχτησώ σε λίγο...

Προς το παρόν, πήγαινε να κοιμηθής, γιατί είσαι άπνους και κουρασμένος. Η ώρα είναι τέσσερις και σε λίγο θα ημερώσει... Ο Μπόμπυ δεν περίμενε να του το ξαναπη ο νέος του κύριος. Πήδησε σ' έναν καναπέ, ξεπλώθηκε φοδύς πλατύς, καληνύχτισε κι' αποκοιμήθηκε άμέσως.

Ο δούκας Λωζέν πήρε ένα κερί και προχώπησε για το δωμάτιό του. Καθώς όμως προχωρούσε στο διάδρομο, ψιθύριζε: — Τι διάβολο ήθελε να πη ο Καλλιόστρο με την ιστορία του εαφνικού μου θανάτου; Αυτός ο τσαρλατάνος δεν μου κάνει καμιά ευχαρίστηση κι' άλλη φορά δεν θα τον ξανακαλέσω.

— Τώρα πρέπει να ξεκουρασθής κι' εσύ. Είναι η σειρά μου να δουλέψω... Ο Βασιλιάς όμως εξακολουθούσε να σκάβη τη γη. Έτσι πέρασαν δυό ώρες. Ο ήλιος άρχισε να δύη. Ο Βασιλιάς άφησε το σκαλιστήρι στο χάρμα και είπε: — Σοφέ γέροντα, εγώ ήρθα εδώ να μου λύσης την άπορία μου. Άν δεν ξέρης να μου απαντήσεις, να φύγω... — Περίμενε λίγο... Νά, κάποιος έρχεται προς τα εδώ. Άς δούμε ποιός είναι, είπα ο Πίπο.

Ο Βασιλιάς γύρισε τα μάτια του στο μονοπάτι. Είδε τότε έναν άνθρωπο που σπτό το στήθος του έτρεχε άφθονο αίμα.

Ο πληγμένος, μόλις έφτασε κοντά στην καλύβα, έπεσε κάτω στεναζόντας. Ο Βασιλιάς, με τη βοήθεια του Πίπο, ξεγυμνώσε το στήθος του ξένου, έπλυνε την πληγή και την έδεσε.

Ο πληγμένος τότε συνήλθε και ζήτησε νερό. Κι' ο Βασιλιάς έτρεξε στην κοντινή πηγή και του έφερε. Έπειτα, με τη βοήθεια πάλι του Πίπο, σήκωσε τον πληγμένο και τον άκούμπησε στ' άχυρένιο στρώμα του έρημιτη.

Ο άρρωστος έκλεισε τα μάτια του και ήσυχασε.

— Η κυρία Μαρινώ, προχθές που συνόδισε το δούκα στο χορό της όπερας, είχε για καβαλλίερό της τον κ. Σαίν - Ζουλιέν, μεταμοιευμένο σε σοάπη! Πολλές φορές μάλιστα έβγαζε το μαντήλι της και του σκούπιζε το πρόσωπο!...

Αυτά και άλλα πολλά οι υπηρέτες του δούκα συζητούσαν και γελοούσαν. Μονάχα ο Μπόμπυ δεν γελοούσε. Του άρεσε να ρευθίζει σε μία γωνιά και να συλλογίζεται τη νέα του κατάσταση, στην οποία τον είχε οίσει η κακοτυχία του λόδου Πέρσυ. Η αλήθεια είναι ότι ο Μπόμπυ δεν ήταν ενθουσιασμένος με την κατάσταση αυτή. Γιατί με όλες τις υποσχέσεις, που του είχε δώσει ο δούκας την νύχτα του περιφημου παιχνιδιού, φαινόταν πώς ο Λωζέν είχε ξεχάσει το μικρό τζόκευ!...

— Αλλά, ο δούκας δεν διασκόταν σχεδόν ποτέ στο σπίτι του. Πότε ήταν στους στρατώνες του συντάγματός του και πότε στη μικρή βίλλα του, στα περιχωρά του Παρισιού.

—Τι να το κάνω αυτό, παπούλη; Δεν ξέρεις πως τώρα έχουμε πρόβλεψι μπάς; (Τού Β. Χριστοδούλου)

—Τι να το κάνω αυτό, παπούλη; Δεν ξέρεις πως τώρα έχουμε πρόβλεψι μπάς; (Τού Β. Χριστοδούλου)

—Τι να το κάνω αυτό, παπούλη; Δεν ξέρεις πως τώρα έχουμε πρόβλεψι μπάς; (Τού Β. Χριστοδούλου)

—Τι να το κάνω αυτό, παπούλη; Δεν ξέρεις πως τώρα έχουμε πρόβλεψι μπάς; (Τού Β. Χριστοδούλου)

—Τι να το κάνω αυτό, παπούλη; Δεν ξέρεις πως τώρα έχουμε πρόβλεψι μπάς; (Τού Β. Χριστοδούλου)

—Τι να το κάνω αυτό, παπούλη; Δεν ξέρεις πως τώρα έχουμε πρόβλεψι μπάς; (Τού Β. Χριστοδούλου)

—Τι να το κάνω αυτό, παπούλη; Δεν ξέρεις πως τώρα έχουμε πρόβλεψι μπάς; (Τού Β. Χριστοδούλου)

—Τι να το κάνω αυτό, παπούλη; Δεν ξέρεις πως τώρα έχουμε πρόβλεψι μπάς; (Τού Β. Χριστοδούλου)

—Τι να το κάνω αυτό, παπούλη; Δεν ξέρεις πως τώρα έχουμε πρόβλεψι μπάς; (Τού Β. Χριστοδούλου)

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Ο βασιλιάς κι' ο έρημιτης

Μία φορά κι' έναν καιρό, ζούσε στην καρδιά ενός μεγάλου δάσους, ο σοφός έρημιτης Πίπο. Δεν έβγαине ποτέ έξω απ' αυτό. Εκεί, στην καλύβα του, δεχόταν πλούσιους και φτωχούς, που ζητούσαν τα φώτα του για πολλά σοβαρά ζητήματα της ζωής τους.

Ξεροντας τη συνήθειά του αυτή, ξεκίνησε κι' ένας τρανός βασιλιάς να πάη να τον άνταμώσει. Ντύθηκε, λοιπόν, ρούχα φτωχικά, καβαλλίκεψε τ' αλόγό του, κι' έφτασε στην καλύβα του Πίπο.

Ο σοφός έρημιτης, εκείνη την ώρα, περιποιόταν τα λαχανικά του. Μόλις όμως είδε τον ξένο, τον χαιρέτησε, του ευχόθηκε τ' «καλώς ώρισε» και συνέχισε πάλι τη δουλειά του.

Ο βασιλιάς τότε πήγε κοντά στο γέρο, του ήταν άδύνατος και του πιανόταν κάθε τόσο η ανάσα, και του είπε: — Σοφέ γέροντα, ήρθα να ζητήσω τη συμβουλή σου. Πάει καιρός τώρα που με βασανίζει ένα μεγάλο ζήτημα. Πές μου τιόδο είναι το πιο σπουδαίο πράγμα που πρέπει να κάνη κανείς στη ζωή του;

Ο σοφός όμως δεν έδωσε απάντησι στα λόγια του βασιλιά κι' εξακολούθησε να καθαρίζει τον κήπο του από τ' άγρια χορτάρια.

Μά εσύ κουράστηκες, του είπε τότε ο βασιλιάς. Έχεις λαχανιάσει. Δώσε και σε μένα το σκαλιστήρι να σε ξεκουράσω. — Ευχαριστώ, του απάντησε ο σοφός έρημιτης κι' άφησε τον ξένο να τον βοηθήσει.

Σε λίγο, ο Πίπο άπλωσε το χέρι του στο βασιλιά που έσκασε, για να πάρη το σκαλιστήρι, λέγοντάς του: — Τώρα πρέπει να ξεκουρασθής κι' εσύ. Είναι η σειρά μου να δουλέψω...

Ο βασιλιάς όμως εξακολουθούσε να σκάβη τη γη. Έτσι πέρασαν δυό ώρες. Ο ήλιος άρχισε να δύη. Ο Βασιλιάς άφησε το σκαλιστήρι στο χάρμα και είπε: — Σοφέ γέροντα, εγώ ήρθα εδώ να μου λύσης την άπορία μου. Άν δεν ξέρης να μου απαντήσεις, να φύγω... — Περίμενε λίγο... Νά, κάποιος έρχεται προς τα εδώ. Άς δούμε ποιός είναι, είπα ο Πίπο.

Ο Βασιλιάς γύρισε τα μάτια του στο μονοπάτι. Είδε τότε έναν άνθρωπο που σπτό το στήθος του έτρεχε άφθονο αίμα.

Ο πληγμένος, μόλις έφτασε κοντά στην καλύβα, έπεσε κάτω στεναζόντας. Ο Βασιλιάς, με τη βοήθεια του Πίπο, ξεγυμνώσε το στήθος του ξένου, έπλυνε την πληγή και την έδεσε.

Ο πληγμένος τότε συνήλθε και ζήτησε νερό. Κι' ο Βασιλιάς έτρεξε στην κοντινή πηγή και του έφερε. Έπειτα, με τη βοήθεια πάλι του Πίπο, σήκωσε τον πληγμένο και τον άκούμπησε στ' άχυρένιο στρώμα του έρημιτη.

Ο άρρωστος έκλεισε τα μάτια του και ήσυχασε.

— Η κυρία Μαρινώ, προχθές που συνόδισε το δούκα στο χορό της όπερας, είχε για καβαλλίερό της τον κ. Σαίν - Ζουλιέν, μεταμοιευμένο σε σοάπη! Πολλές φορές μάλιστα έβγαζε το μαντήλι της και του σκούπιζε το πρόσωπο!...

Αυτά και άλλα πολλά οι υπηρέτες του δούκα συζητούσαν και γελοούσαν. Μονάχα ο Μπόμπυ δεν γελοούσε. Του άρεσε να ρευθίζει σε μία γωνιά και να συλλογίζεται τη νέα του κατάσταση, στην οποία τον είχε οίσει η κακοτυχία του λόδου Πέρσυ. Η αλήθεια είναι ότι ο Μπόμπυ δεν ήταν ενθουσιασμένος με την κατάσταση αυτή. Γιατί με όλες τις υποσχέσεις, που του είχε δώσει ο δούκας την νύχτα του περιφημου παιχνιδιού, φαινόταν πώς ο Λωζέν είχε ξεχάσει το μικρό τζόκευ!...

— Αλλά, ο δούκας δεν διασκόταν σχεδόν ποτέ στο σπίτι του. Πότε ήταν στους στρατώνες του συντάγματός του και πότε στη μικρή βίλλα του, στα περιχωρά του Παρισιού.

—Τι να το κάνω αυτό, παπούλη; Δεν ξέρεις πως τώρα έχουμε πρόβλεψι μπάς; (Τού Β. Χριστοδούλου)

—Τι να το κάνω αυτό, παπούλη; Δεν ξέρεις πως τώρα έχουμε πρόβλεψι μπάς; (Τού Β. Χριστοδούλου)

—Τι να το κάνω αυτό, παπούλη; Δεν ξέρεις πως τώρα έχουμε πρόβλεψι μπάς; (Τού Β. Χριστοδούλου)

—Τι να το κάνω αυτό, παπούλη; Δεν ξέρεις πως τώρα έχουμε πρόβλεψι μπάς; (Τού Β. Χριστοδούλου)

—Τι να το κάνω αυτό, παπούλη; Δεν ξέρεις πως τώρα έχουμε πρόβλεψι μπάς; (Τού Β. Χριστοδούλου)

—Τι να το κάνω αυτό, παπούλη; Δεν ξέρεις πως τώρα έχουμε πρόβλεψι μπάς; (Τού Β. Χριστοδούλου)

—Τι να το κάνω αυτό, παπούλη; Δεν ξέρεις πως τώρα έχουμε πρόβλεψι μπάς; (Τού Β. Χριστοδούλου)

—Τι να το κάνω αυτό, παπούλη; Δεν ξέρεις πως τώρα έχουμε πρόβλεψι μπάς; (Τού Β. Χριστοδούλου)

Ο βασιλιάς τότε κάθισε σε μία καρέκλα και βυθίστηκε σε ύπνο, που βάσταζε όλη τη νύχτα. Όταν ξύπνησε το πρωί, έκανε πολλή ώρα μέχρι να καταλάβη σε ποιο μέρος βρισκόταν. Πλάι του, ο πληγμένος τον κύτταζε.

— Συχώρεσε με! του είπε άμέσως ο ξένος. — Ούτε σε ξέρω, ούτε υπάρχει λόγος για να σε συχωρέσω! του απάντησε ο βασιλιάς.

— Εσύ δεν με γνωρίζεις, εγώ όμως σε ξέρω καλά, του είπε ο πληγμένος. Είμαι ένας έγχρος σου. Έχασες τον πόλεμο που μου έκανες εδώ και λίγον καιρό; Κατάστρεψες τότε τη ζωή μου... Έμαθα, λοιπόν, πως θάρχουσεν μόνος σου στον έρημιτη και σε παραφύλαξα. Ήθελα να σε σκοτώσω... Ή μέρα όμως πέρασε κι' εσύ δεν γύρισες στο παλάτι σου. Οι άνθρωποι σου τότε βγήκαν για να σε βρούν. Κι' όταν με είδαν κρυμμένο, με κυνηγήσαν και με χτύπησαν. Έγώ όμως τους ξεφύγα και κατάφερα να έρθω στην καλύβα του έρημιτη. Βρέθηκες, λοιπόν, εσύ να περιποιηθής την πληγή μου. Κι' έτσι, ενώ εγώ σκόπευα να σε σκοτώσω, εσύ μου έσωσες τη ζωή. Συχώρεσε με, Βασιλιά! Συχώρεσε με! Είμαι πρόθυμος από δω και πέρα, να σε υπηρετώ σαν σκλάβος...

Ο βασιλιάς ευχαριστήθηκε που συμφιλιώθηκε μ' έναν έγχρο του. — Ύστερα βγήκε έξω να βρη τον έρημιτη.

Για τελευταία φορά, σε παρακαλώ, σοφέ γέροντα, πές μου ποιο είναι το πιο σπουδαίο πράγμα, που πρέπει να κάνη κανείς στη ζωή του; Θέλω πια να φύγω από δω, του είπε ο βασιλιάς.

Μά μόνος σου έδωσες την απάντησι στον έαυτό σου, του αποκρίθηκε ο Πίπο και τον κύτταξε στα μάτια.

— Πώς; άπορώσε ο βασιλιάς. — Να σου εξηγήσω, του είπε ο σοφός. Άν χτές δεν με συμπονούσες, δεν βάσκαδες τον κήπο μου. Κι' εγώ θα σούδινα τη

— Η κυρία Μαρινώ, προχθές που συνόδισε το δούκα στο χορό της όπερας, είχε για καβαλλίερό της τον κ. Σαίν - Ζουλιέν, μεταμοιευμένο σε σοάπη! Πολλές φορές μάλιστα έβγαζε το μαντήλι της και του σκούπιζε το πρόσωπο!...

Αυτά και άλλα πολλά οι υπηρέτες του δούκα συζητούσαν και γελοούσαν. Μονάχα ο Μπόμπυ δεν γελοούσε. Του άρεσε να ρευθίζει σε μία γωνιά και να συλλογίζεται τη νέα του κατάσταση, στην οποία τον είχε οίσει η κακοτυχία του λόδου Πέρσυ. Η αλήθεια είναι ότι ο Μπόμπυ δεν ήταν ενθουσιασμένος με την κατάσταση αυτή. Γιατί με όλες τις υποσχέσεις, που του είχε δώσει ο δούκας την νύχτα του περιφημου παιχνιδιού, φαινόταν πώς ο Λωζέν είχε ξεχάσει το μικρό τζόκευ!...

— Αλλά, ο δούκας δεν διασκόταν σχεδόν ποτέ στο σπίτι του. Πότε ήταν στους στρατώνες του συντάγματός του και πότε στη μικρή βίλλα του, στα περιχωρά του Παρισιού.

—Τι να το κάνω αυτό, παπούλη; Δεν ξέρεις πως τώρα έχουμε πρόβλεψι μπάς; (Τού Β. Χριστοδούλου)

—Τι να το κάνω αυτό, παπούλη; Δεν ξέρεις πως τώρα έχουμε πρόβλεψι μπάς; (Τού Β. Χριστοδούλου)

—Τι να το κάνω αυτό, παπούλη; Δεν ξέρεις πως τώρα έχουμε πρόβλεψι μπάς; (Τού Β. Χριστοδούλου)

—Τι να το κάνω αυτό, παπούλη; Δεν ξέρεις πως τώρα έχουμε πρόβλεψι μπάς; (Τού Β. Χριστοδούλου)

—Τι να το κάνω αυτό, παπούλη; Δεν ξέρεις πως τώρα έχουμε πρόβλεψι μπάς; (Τού Β. Χριστοδούλου)

—Τι να το κάνω αυτό, παπούλη; Δεν ξέρεις πως τώρα έχουμε πρόβλεψι μπάς; (Τού Β. Χριστοδούλου)

—Τι να το κάνω αυτό, παπούλη; Δεν ξέρεις πως τώρα έχουμε πρόβλεψι μπάς; (Τού Β. Χριστοδούλου)

—Τι να το κάνω αυτό, παπούλη; Δεν ξέρεις πως τώρα έχουμε πρόβλεψι μπάς; (Τού Β. Χριστοδούλου)

—Τι να το κάνω αυτό, παπούλη; Δεν ξέρεις πως τώρα έχουμε πρόβλεψι μπάς; (Τού Β. Χριστοδούλου)

—Τι να το κάνω αυτό, παπούλη; Δεν ξέρεις πως τώρα έχουμε πρόβλεψι μπάς; (Τού Β. Χριστοδούλου)

—Τι να το κάνω αυτό, παπούλη; Δεν ξέρεις πως τώρα έχουμε πρόβλεψι μπάς; (Τού Β. Χριστοδούλου)

—Τι να το κάνω αυτό, παπούλη; Δεν ξέρεις πως τώρα έχουμε πρόβλεψι μπάς; (Τού Β. Χριστοδούλου)

—Τι να το κάνω αυτό, παπούλη; Δεν ξέρεις πως τώρα έχουμε πρόβλεψι μπάς; (Τού Β. Χριστοδούλου)

—Τι να το κάνω αυτό, παπούλη; Δεν ξέρεις πως τώρα έχουμε πρόβλεψι μπάς; (Τού Β. Χριστοδούλου)

—Τι να το κάνω αυτό, παπούλη; Δεν ξέρεις πως τώρα έχουμε πρόβλεψι μπάς; (Τού Β. Χριστοδούλου)

—Τι να το κάνω αυτό, παπούλη; Δεν ξέρεις πως τώρα έχουμε πρόβλεψι μπάς; (Τού Β. Χριστοδούλου)

—Τι να το κάνω αυτό, παπούλη; Δεν ξέρεις πως τώρα έχουμε πρόβλεψι μπάς; (Τού Β. Χριστοδούλου)

συμβουλή μου και θάφευγες. Έτσι, ο άνθρωπος αυτός πηδ σε παραφύλαγε, θα σε σκότωνε. Λοιπόν, απαντάω τώρα στην ερώτησή σου: Το πιο σπουδαίο πράγμα που πρέπει να κάνη κανείς στη ζωή του, είναι να βοηθή τον πλησίον του και για τ' άλλα φροντίζει πάντα ο Θεός!... — Έτσι, ο βασιλιάς γύρισε στο παλάτι του, ευχαριστημένος που είχε περιποιηθί και είχε αγαπήσει έναν έ

ΚΑΡΔΙΕΣ ΕΣΚΙΜΩΩΝ

ΕΞΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΣΕ κάποια ψαράδικη καλύβα, εκεί πάνω στις παγωμένες ερημιές του Βορρά, ζούσε ένα νέο αντρόγυνο. Έκείνη ήταν Έσκιμωά — μία χλωμή, λεπτοκοιμημένη κι άθωα κοπελίτσα, με μάτια κατόμαυρα, με λευκά απάλα μαλλιά δεμένα πίσω απ' το κεφάλι της. Έκείνος, ένας κατάξανθος Γερμανός, ψηλός, δυνατός, μ' ανοιχτογάλανα μάτια.

Είχαν μαζί τους κι ένα νέο 18 χρόνων, Έσκιμωό κι αυτόν: τον Πάουλ. Τον είχαν φέρει απ' τη Νέα Υόρκη, όπου ζούσε μ' έναν άστυγο πατέρα.

Κάποια μέρα, ο Μάξ κι' ο Πάουλ προχώρησαν ως μία μακρινή περιοχή, όπου ήσαν πώς θάβρισκαν άφθονα ψάρια. Περιπατούσαν από δυο ώρες σχεδόν, όταν ξαφνικά ο Πάουλ τράβηξε το Γερμανό απ' το μανίκι και τοίπε, δείχνοντάς του κάτι: —Κυττάχτε εκεί... δίπλα στο παγόβουνο... Κάτι σαν αεροπλάνο...

—Τι νάναι άραγε; Πάμε να δούμε. Τόχυναν κι' οι δυο το βήμα τους. Το σημείο όπου πήγαιναν, ήταν κοντύτερα απ' ό,τι φαινόταν. Έφτασαν εκεί σ' ένα τέταρτο της ώρας, και βρέθηκαν πραγματικά μπροστά στα συντρίμματα ενός τουριστικού αεροπλάνου.

Από μία κοντινή καλύβα, στημένη με πανιά, σίδερα και ξύλα, βγήκε μία ξανθή γυναίκα, νεώτατη, και τους χαιρέτησε μ' ένα χαμόγελο.

Το ίδιο βράδυ, η άγνωστη καθόταν κι αυτή στο μεγάλο τραπέζι, στην παράγκα του Μάξ. Μετά το φαγητό, διηγήθηκε σύντομα την περιπέτειά της.

Λεγόταν Καρολίν Ντιέρι κι' ήταν Γαλλίδα, 20 χρόνων. Όταν εξήγησε πώς έκανε αεροπορικά το ταξίδι του γάμου της, πώς είχε πέσει το αεροπλάνο και πώς ο άντρας της είχε σκοτωθεί, η Κίμο δεν μπόρεσε να κρατήσει τα δάκρυά της.

—Τι σκληρή τύχη, όμορφη κυρία! ψιθύρισε. Ο Μάξ ήταν συλλογισμένος.

—Μόλις παντρευτήκατε, πριν ακόμα χαρήτε το έρωτικό σας όνειρο... πρόσθεσε η Κίμο, σχεδόν κλαίγοντας.

Η Γαλλίδα δεν απάντησε. Τα μάτια της έμειναν καρφωμένα μ' ενδιαφέρον στο Μάξ.

—Έβαψες καλά το δυστυχισμένο ανθρωπο; ρώτησε η Κίμο τον άντρα της.

—Βέβαια! Στη θάλασσα, όπως συνηθίζεται...

δίχεται για τους ήρωες... Έτσι, δεν υπάρχει φόβος να τον ανακαλύψουν και να τον φάνε οι άρκουδες... Ήταν αληθινά ήρωας, αφού έκανε το γαμήλιο ταξίδι του σ' αυτά τα άγρια μέρη!

—Τι να τον κάνω τον ήρωισμό του, αφού μ' άφισε μονάχη, 20 χρόνων χήρα; διαμαρτυρήθηκε η Καρολίν και ξέσπασε σ' αναφύλητά.

Για κάμποσα λεπτά δεν μίλησε κανείς. Ύστερα ο Μάξ σηκώθηκε, άναψε την πίπα του και πήγε με τον Πάουλ ν' αλλάξουν το νερό των ψαριών — όπως έκανε κάθε βράδυ, πριν πέση να κοιμηθεί...

Την άλλη μέρα, συμφώνησε με την Κίμο να φύγει σε λίγον καιρό για την Αλάσκα, συνοδεύοντας την ξανθή Καρολίν, που θα γύριζε στον πολιτισμένο κόσμο.

Κάθε πρωί, η Γαλλίδα πήγαινε στο κυνήγι και στο ψάρεμα, μαζί με τον Πάουλ και το Μάξ.

Η Κίμο δεν υποψιάσθηκε τίποτε στην αρχή. Μα σε μερικές μέρες, είδε να γυρίζει μόνος του ο Πάουλ, έπειτα από λίγες ώρες, και να μένει κοντά της, όπως τον είχε διατάξει ο Μάξ. Ο άντρας της έφτασε άσγα το βράδυ, με την Καρολίν. Τότε η άθωα Έσκιμωά άρχισε να νοιάθη τις πρώτες ύποψιες, που έγιναν πολύ γρήγορα ένα φριχτό μυστήριο γι' αυτήν.

Δεν ρώτησε, ωστόσο ποτέ τον Πάουλ. Και προσπαθούσε να δείξει στον άντρα της διπλάσια στοργή και τρυφερότητα.

Μα καταλάβαινε πώς ο Μάξ απομακρυνόταν σιγά-σιγά απ' αυτήν, πώς δυσφορούσε για τις περιπτώσεις της και προσπαθούσε ν' αποφύγει τ' άθωα φιλή της.

Η συμπάθεια πουνοιωθε για τη Γαλλίδα, έγινε ένα άγριο μίσος, όταν μία νύχτα είδε τον άντρα της να τη φιλά με πάθος. Έφυγε τρέχοντας η δυστυχισμένη, με σπαραγμένη την καρδιά. Μόλις έφτασε στην παράγκα, δεν μπόρεσε να κρατήσει τα δάκρυα της άπελπισίας της.

Ο Πάουλ την άκουσε, σηκώθηκε απ' το κρεβάτι του, πήγε κοντά της και την κύταξε, με μία δειλή συμπόνια. Είχε καταλάβει το δράμα που υπέφερε η καλή του κυρία. Και, μέσ' στην άπλοική καρδιά του, γεννήθηκε η ιδέα της τρομερής εκδίκησης...

Τ' άλλο πρωί, έπρόκειτο να φύγει ο Μάξ για την Αλάσκα, μαζί με την Καρολίν.

Ο Πάουλ είχε χαθεί απ' το κρεβάτι του κι' απ' την παράγκα. Η Κίμο έψαξε να τον βρει και τον είδε από μακριά να φεύγει μ'εσ' στη χιονοθύελλα, περπατώντας σκυφτός, προς το άγνωστο!

Τον φώναξε, έτρεξε να τον προφτάσει. Εκείνος γύρισε προς τα πίσω, γελώντας και τραυλίζοντας λέξεις συγκεχυμένες. Η Κίμο θέλησε να τον φέρει πίσω στην κατασκήνωσή. Μα ο Πάουλ αντιστάθηκε, πεφτοντας χάμα, κλαίγοντας και γελώντας μαζί: —Όταν είδε νόχεται από μακριά ο Μάξ, άγκάλιασε τα γόνατά της Έσκιμωάς, βογγώντας:

—Σώσε με, καλή μου κυρά!... Ο Γερμανός έφτασε κοντά, εξαγριωμένος, τον άρπαξε απ' το μπράτσο και τον τίνανε δυνατά.

—Γιατί τη σκότωσες; μούγκρισε. —Ποιά σκότωσε; φώναξε η Κίμο, έκπληκτη και τρομαγμένη. —Την Καρολίν!... Έσύ τον έβαλες να κάνει αυτό το φόνο!

Κι' ο Μάξ θέλησε να όρμησει πάνω στη γυναίκα του. Μα τον σταμάτησε η λάμψη ενός μαχαίριου.

Ο Πάουλ είχε σηκωθεί κι' ύψωνε απειλητικά το ώπλισμένο χέρι του, νικώντας κάθε φόβο, για να υπερασπισθεί την τρυφερή και καλή Κίμο, που τον έδενε μαζί της ο ακατάλυτος δεσμός της φιλίας.

Ο Μάξ τα κατάλαβε, δλ' αυτά. Δίστασε λίγο, κι' ύστερα απομακρύνθηκε, άργά, σκυφτός. Τότε ο Πάουλ ξέσπασε σ' ένα άγριο κλάμα, άκουμπώντας στο στήθος της Κίμο, ενώ εκείνη του χάριδε, άμιλητη και μελαγχολική, τα μαλλιά του που κολλούσαν στο μέτωπό του απ' τον ιδρώτα του πυρετού που τον έψηνε...

Λ. ΚΑΒΙΚΙΟΛΙ

Συναρπαστικό άστυνομικό μυθιστόρημα υπό Ρίτσαρντ Γουόρμσερ

ΤΟ 14 ΠΟΡΤΡΑΙΤΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Ο Μάρτυ Κόκριν είναι ένας έξυπνος και έκκεντρικός δημοσιογράφος, που χάνει τη θέση του κι' αναγκάζεται να γίνει ντόπιο πρακτορείο του Άντυ Άσρον. Η ώραία χήρα του βαθυλούτου επιχειρηματία Τζόζεφ Σουνέ καταφεύγει στο πρακτορείο αυτό και ζητάει ένα σωματοφύλακα. Αναλαμβάνει λοιπόν ο Μάρτυ. Η Εύα Σουνέ βρίσκεται από καιρό σε διάσταση με τον άντρα της κι' εκείνος, για να την εκδικηθεί, την άρρισε με τη διαθήκη του γενικού κληρονόμου του, αλλά με τον όρο να κρεμάσει μέσα σ' ένα μήνα 14 πορτραίτα του σε διάφορα γραφεία των επιχειρήσεών του. Άλλωστε, θα κληρονομούσαν οι προσωπικοί διευθυντές αυτών των επιχειρήσεων — οι οποίοι είναι όποια πρόσωπα κι' έχουν συνεπώς κάθε συμφέρον να δολοφονήσουν τη χήρα πριν εκπληρωθεί τον όρο της διαθήκης. Ο Μάρτυ παίρνει την Εύα στο σπίτι του, για να την κρύψει προσωρινά. Στο όριο, ένα μεγάλο αυτοκίνητο πέφτει πάνω στο δικό τους, για να τους σκοτώσει. Μα ο Μάρτυ πυροβολεί τους επιβάτες του και κατορθώνει να ξεφύγει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

2ον —Επιτέλους, ο Μάρτυ σταμάτησε και κατέβηκε για να ξεελαστίσει τ' αυτοκίνητό του.

—Έκαμε το γύρο του, κουνώντας το κεφάλι του, κι' ύστερα ξαναβέβαιε και κάθισε δίπλα στην Εύα.

—Πρέπει να εγκαταλείψουμε αυτό το καφεκούτι, της είπα. Θα κατεβούμε σε κάποια απόσταση απ' το σπίτι μου, θα το παρατήσουμε εκεί και θα είσοδοποιήσω ύστερα την άστυνομία πώς μου το κλέψανε.

Δεν πήρε καμμία απάντηση. Τότε μόνο σκέφθηκε πώς, απ' τη στιγμή της συγκρούσεως, δεν είχε άσχοληθεί πια με τη συντροφισιά του.

Είχε καταλάβει άορίστα πώς το χέρι της ήταν εκεί που είχε κατεβάσει το κρυστάλλο για να του επιτρέψει να βάλει τον πυροβολισμό εκείνου που τους έσωσε. Μα δεν την είχε κυττάξει ούτε μία φορά.

Τώρα στράφηκε προς το μέρος της. Την είδε κουβαρισμένη στην άλλη άκρη του άσθματος, και νόμισε στην άσχή πώς είχε φάει σφαίρα. Κατάλαβε όμως γρήγορα πώς έκανε λάθος, βλέποντάς την να κλαίει με χοντρά δάκρυα. Άν είχε χάσει το αίμα της, δεν θα υπήρχε πια μέσ' στο σώμα της αρκετό υγρό για τόσα κλάματα!...

Λιγότεψε την ταχύτητα του αυτοκινήτου, αλλά χωρίς να φρενάρη τελείως. Άν σταματούσε, ήταν βέβαιος πώς θα τραβούσε την προσοχή κάποιου άστυνομικού. Δεν άστεινούνται δε με τους κανονισμούς της Τροχαίας, στο Λος Άντζελες...

—Τελείωσε πιά. Εύα! ψιθύρισε. Τι περιπέτεια όμως κι' αυτή!...

—Με πονέσατε! παραπονέθηκε η νέα γυναίκα. Με χτύπησατε με τον άγκώνα σας, ό-ταν...

Τη διέκοψαν οι λυγμοί που

την έπνιγαν.

—Καλό κι' αυτό! Ξέσπασε ο Κόκριν. Τι άκαταλόγιστες που είσαστε, έσεις οι γυναίκες! Σας σώζω τη ζωή, και σεις, αντί να μ' ευχαριστήσετε, γκρινιάζετε πώς σας χτύπησα με τον άγκώνα μου... Ό-πωςδήποτε, σας ζητώ συγγνώμη!

—Δεν υπάρχει λόγος να φωνάζετε έτσι! μουρμούρισε η νέα γυναίκα.

Φαίνεται πώς είχε ξεθυμάνει πιά, γιατί σταμάτησε τα κλάματα κι' άνοιξε την τσάντα της, για να διορθώσει το μακιγιάζ της.

—Ξέρω πώς είναι άνόητο, αυτό, είπε, με πονέσατε πολύ! Έκεί που άκουσούσα πάνω στον ώμο σας, ξαφνικά, στα καλά καθούμενα, άηκώσατε τον άγκώνα σας... Κι' είσαστε όλο κόκκαλα, που να πω... ή ό-χι!

—Αυτά έχει η φτώχεια, άπάντησε ειρωνικά ο Μάρτυ. Ποτέ μου δεν χορταίνω φαί... Πού σας χτύπησα;

—Στό... στο μέρος που φοράω το σουτινί μου.

—Α, καλά! Βλέπω πώς μεταχειρίζεστε πολύ διακριτικές έκφράσεις!

Είχαν περάσει το Βέρμونت. Σε λίγο, θα πρέπει να κατεβούμε και να συνεχίσουμε με τα πόδια, δήλωσε ο Μάρτυ. Ό-πως είδατε, σας κήρυξαν κι' ό-λας τον πόλεμο! Κάποιος παρμόνευε έξω απ' το σπίτι σας και μάς προειδούσε...

»Τελος πάντων, τώρα τους

ξεφύγαμε. Κι' αν ακόμα δεν χτύπησαν οι σφαίρες μου αυτόν που καθόταν στο βολάν, με την τούμπα που κάναμε δεν πρέπει να γλύτωσε κανένας τους.

—Άκουσε τον κρότο του κλεισίματος της πουντιέρας της Εύας. Αυτό σήμαινε πώς η νέα γυναίκα έκρινε τώρα τον έαυτό της παρουσίαιμό και πάλι.

—Όσοσο, πιστεύω πως θάναυ ευχάριστο να σκοτώθη κανείς στο πλευρό σας, πρόσθεσε ο Μάρτυ.

—Δεν σωπαίνετε λοιπόν ποτέ, έσεις;

—Πώς βέβαια! Όταν κοιμάμαι... δεκα ή δώδεκα ώρες κάθε νύχτα! Θα το ήθελε...

Ο Μάρτυ σταμάτησε τ' αυτοκίνητο σε μία άκρη του δρόμου, κατέβηκε και βοήθησε τη

νέα γυναίκα να κάμει το ίδιο. Την άδωγησε ως το πεζοδρόμιο. Ύστερα ξαναγύρισε, για να πάρη τη βαλίτσα της.

—Το σπίτι μου άπαιχε δυο λεπτά μονάχα, της είπα. Μόλις φτάσουμε, θα είδοποιήσω την άστυνομία, κι' αύριο πρωί θα μάς φέρουν τ' αυτοκίνητο.

—Είν' ανάγκη; παρατήρησε η Εύα, άνασπώνοντας τους ώμους της.

—Α, μικρή μου, εγώ δεν είμαι πλούσιος. Κι' αυτό το σαραβαλάκι κοστίζει όσο και ναίανι τέσσερα ή πέντε εκατοστάρικα... Άλλωστε, η άστυνομία θα το βοή όπωσδήποτε και θα έξοκρίδωση απ' τον αριθμό που πώς είναι δικό μου.

—Θα μπορούσατε να βγάλετε τον αριθμό... Κι' εγώ θα σας άγοράσω έν, άλλο αυτοκίνητο.

—Καλά, καλά, θα δούμε... Πάμε τώρα! Θα μείνουμε απόψε στην κάμαρά μου, κι' από αύριο θα μετακομίσουμε αλλού. Θα γυρίσουμε όλα τα έπιπλαμένα διαμερίσματα του Λος Άντζελες, σαν νάμαστε παράνομο έρωτικό ζευγάρι!

Η Εύα δεν απάντησε. Την έπιασε απ' το μπράτσο και προχώρησαν μαζί. Τα ψηλά τακούνια της, που χτυπούσαν στο πεζοδρόμιο, έμπνυσαν την ή-χω του ήσυχου κι' έρημου δρόμου με τις σκοτεινές πολυκατοικίες.

Έφτασαν επιτέλους στο σπίτι που έμενε ο Μάρτυ. Το διαμέρισμά του βρισκόταν στο δεύτερο πάτωμα. Το μοναδικό δωμάτιο — κρεβατοκάμαρα και λίβινγκ - ρουμ μαζί — είχε ένα καναπέ κι' ένα κρεβάτι που κρυβόταν μέσ' στον τοίχο. Υπήρχε ακόμα μία μικρή κουζίνα - τραπέζα και το λουτρό.

Τα έπιπλα δεν ήσαν πρώτης τάξεως, αλλά ούτε και κακού γούστου. Ο Μάρτυ είχε ξεκρεμάσει τις εικόνες που στόλιζαν τους τοίχους, και τις είχε αντικαταστήσει με φωτογραφίες τοπίων και άλόγων.

Ήταν περήφανος για το «νοικοκυριό» του. Τώρα όμως που δεγόταν σ' αυτό την πλούσια κληρονομία του Μπέρνερλ Χίλλε, τάδρισκε ξαφνικά μίζερο και σχεδόν γελοίο.

Μα η Εύα δεν φάνηκε να προσέχη τίποτε. Κάρφωσε μόνο τη ματιά της στον καναπέ και ρώτησε μ' έκπληξη κι' άμφοιβολία:

—Εδώ... εδώ κοιμόσαστε... πάνω σ' αυτό το ντιβανάκι;

—Και βέβαια! Απάντησε σοβαρά ο Μάρτυ.

—Άφισε τη βαλίτσα πάνω στο τραπέζι του σαγιόνι, μάζεψε ένα άδειασό φλυτζάνι του καφέ και τρία κρυταλάκια σκορπισμένα εδώ κι' εκεί και σκούπισε πρόχειρα τη σκόνη με το χέρι του. Πήγε ύστερα ν' άδιση το φλυτζάνι και τα κουτάλια στο νεροχύτη της κουζίνας.

Όταν ξαναγύρισε στο δωμάτιο, είδε την Εύα Σουνέ να κυττάζει ακόμα τον καναπέ.

—Άν δεν τον βρίσκετε πο-

Ο Πάουλ είχε σηκωθεί κι' ύψωνε απειλητικά το ώπλισμένο χέρι του, για να υπερασπισθεί την Κίμο...

**Απαραίτητο
συμπλήρωμα
της ομορφιάς**
**ΤΟ ΣΑΠΟΥΝΙ
ΛΑΝΟΛΙΝΗΣ
ΠΗΤΕΡΣ**

**ΜΕΝΤΙΟΥΜ
ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ**
της 'Εταιρείας Ψυχικών Έρευνών. Βραβείον τηλεπαθείας μακράς απόστασης (φαινόμενα διοράσεως). Μετσόβου 19 (Στ. Μουσείου). 8—1 π. μ. και 5—7 μ. μ. Τηλ. 663-673.

**ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΔΩΡΟ ΓΙΑ
ΤΙΣ ΓΙΟΡΤΕΣ, ΜΙΑ ΕΓ-
ΓΡΑΦΗ ΣΤΗ**
«ΛΟΥΤΕΣΙΑ»
(Πανεπιστήμιον Κοπτικής και
Ανωτέρας Ραπτικής των Πα-
ρισίων).

Έγγραφοις το παιδί σας
στη «ΛΟΥΤΕΣΙΑ» για να μά-
θη ΚΟΠΤΙΚΗ - ΡΑΠΤΙΚΗ, να
είσθε βέβαιοι ότι απ' ενός μὲν
τό έγγραφος εἰς τὴν καλύτε-
ραν Σχολὴν τῆς Εὐρώπης ἀπ'
ἐτέρου δὲ ὅτι ὁ ἀποφοιτηθεὶς
παγγελματικῶς πληρῶς κατηρ-
τισμένο.

«ΛΟΥΤΕΣΙΑ»
Πετράκη 26, ΑΘΗΝΑΙ.

**Με δόσεις
ΩΡΟΛΟΓΙΑ
ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ**
εἰς πλουσίαν Συλλογὴν
ΚΩΣΤΑΣ ΣΚΟΤΙΔΗΣ
ΝΕΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ 20.

**ΕΠΙΠΛΑ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
Γ. ΚΕΖΙΡΗΣ**
Μενάνδρου 75, Τηλ. 55.638

λύ του γούστου σας, της είχε χαμογελώντας, υπάρχει κι' ένα κρεβάτι.
—Ανοίγει λίγο το κρεβάτι και το ξανακλείνει πάλι.
—Εγώ δεν κάνω τὸν κόπο νὰ τὸ κατεβάζω κάθε βράδυ, πρόσθεσε. Μὰ εἶναι ἔτοιμο, στρωμένο. Μπορεῖτε νὰ τὸ μεταχειρισθῆτε.
Ἡ νέα γυναίκα κάθησε στὸν καναπέ κι' ἔτριψε τὸ στήθος της μὲ τὸ πᾶν μέρος τοῦ χεριοῦ της.
—Εἶναι ἀργά, εἶπε. Μὰ δὲν νυστάζω. Ἐλπίζω νάχετε κατὶ νὰ πούμε.
—Ε, κατὶ θὰ βρεθῇ, ὅσο καὶ νᾶναι... Μὲ συγχωρεῖτε μιά στιγμὴ!
Ὁ Μάρτυ ξαναγύρισε στὴν κουζίνα, γιὰ νὰ ἐπιβεβαιώσῃ τοὺς ἠσυχασμοὺς του. Ξεστρώσε μιά μπουτίλια μέτριο οὐίσκυ, μιά ἄλλη μὲ καλὸ κρασί καὶ μιά «σόδα». Ἐορίσε πᾶγο μέσα σὲ μιά σαλατιέρα, ἔπιασε μὲ τὸνα χέρι τὴν μπουτίλια, μὲ τὴν ἄλλη τὴν σαλατιέρα καὶ τὰ ποτήρια στὴ γούβα τοῦ μπράτσου του καὶ πήγε νὰ σ' ἀφίση δὴ πᾶν στὸ τραπέζι τοῦ σαγιού, δίπλα στὴ μικρὴ βαλίτσα.
Ἡ Εὐα ἄπλωσε τὸ χέρι της στὸ οὐίσκυ καὶ ρούφηξε μιά καλὴ γουλιά. Ἐκανε ὕστερα μιά γκριμάτσα καὶ εἶπε:
—Δὲν ἀξίζει τίποτα! Εὐτυχῶς ποὺ ἔχω ἐγὼ λεφτὰ μαζί μου!
Ὁ Μάρτυ ἐτοίμασε μ' ἐπιμέλεια, δίχως νὰ βιάζεται, τὸ οὐίσκυ, τὴ σόδα, τὸν πᾶγο. Ἡ νέα γυναίκα ἤπια ἄλλη μιά γουλιά, ξανάκανε ἕνα μορμασμὸ κι' ἀναστέναξε.
—Διαμέρισμα τὸ λέτε σεῖς, αὐτό; γκρίνιασε. Ἐγὼ θὰ παντρευόμουν μὲ τὸν πρώτο γοργό που θὰ μὲ τύχαινε, μὴν καὶ μόνο γιὰ νὰ μὴν ἀναγκασθῶ νὰ μείνω σὲ μιά τέτοια τράγλη! Αὐτὸ ἔκανα ἄλλωστε, τὸν καιρὸ ποὺ γνώρισα τὸ Σουνέ. Ἡμουνά τότε μικρούλα, 18 χρονῶν, καὶ δὲν ἔβλεπα πὶο πέρα ἀπ' τὴ μύτη μου. Δούλευα σ' ἕνα νυκτερινὸ κέντρο. Ἐκεῖνο τὸ κτῆνος ἦταν ταχτικὸς πελάτης. Φαινόταν ὑποφερτὸς τότε. Γνωριστήκαμε καὶ τὸν παντρευτήκα...
Δάκρυα χοντὰ κυλοῦσαν καὶ πάλι ἀπ' τὰ μάτια της. Ξανάρχισε νὰ κλαίει ἀθόρυβα. Ὁ Μάρτυ ἀναστέναξε, γιὰτὶ ἦταν ἀναγκασμένος νὰ ὑποστῇ γιὰ δεύτερη φορὰ τὸ ἴδιο θέαμα.
Ἦξερε τὴ συνέχεια: Μετὰ τὰ βουβὰ δάκρυα θάρρυνταν οἱ λυγμοί...
—Πῆτε κι' ἄλλο, μικρὴ μου, τῆς σύστησε. Ὅποτε λοιπόν, εἰσάστε τώρα 27 ἐτῶν;
—Εἰκοσιόκτ', διώρθωσε ἡ Εὐα ἀπλώνοντάς του τὸ ποτήρι της.
Κι' ἀνέβαλε γιὰ ἄλλοτε τὴ συνέχεια τοῦ «νούμερου» τῶν δακρύων...
Ἡ μπουκάλα εἶχε ἀδειάσει κι' ὅλας.
—Δὲν θέλω νὰ κρυφτώ ἀπὸ σας. Εἶμαι εἰκοσιόκτ' χρονῶν. Ξανάπε ἡ Εὐα.
—Κακομοιρούλα μου! Εἶκοσιόκτ' χρονῶν καὶ σχεδὸν ἀπένταρ... μόνο μὲ 1.500 δολάρια πού παίρνατε κάθε μὴν γιὰ διατροφή!
Ἡ Εὐα τὸν κύτταξε σόβα καὶ τὰ χοντὰ δάκρυα ἄρσαν πάλι νὰ κυλᾶνε σὰ μ' γουλὰ της. Ὁ Μάρτυ ἔσπευσε νὰ τῆς βάλῃ στὸ χέρι τὴ μπουτίλια τοῦ κρασιού.

—Ὁχι, ὄχι! διαμαρτυρήθηκε ἐκεῖνη. Δὲν θὰ μείνῃ τίποτα γιὰ σὰς!
—Μπᾶ, δὲν πειράζει. Ἐγὼ ἔχω μεθύσει κι' ὅλας!
—Μὰ πὼς εἶναι δυνατόν;
Ὁ Μάρτυ σήκωσε τὴ μπουτίλια καὶ ἤπια μιά ρουφηξιά ἀτελείωτη.
—Μήπως παριστάνετε τὸ χρυσόψαρο σ' ἐκεῖνο τὸ νυκτερινὸ κέντρο; ἀστεϊεύθηκε ὁ Μάρτυ. Κανεὶς πρωταθλητὴς τοῦ κρασιού δὲν θὰ μπορούσε νὰ κρατήσῃ τὴν ἀναπνοή του τόσην ὥρα, ὅση ἔσας!
Ἡ Εὐα ἄφισε τὸ τραπέζι τὴ μισοἀεονῇ μπουτίλια κι' ἀπάντησε:
—Ἄν δὲν ἦσαστε τόσο φουκαράς, θάχατε κανένα καλύτερο πιστό νὰ μὲ προσφέρετε... Μὰ ἡπὼς νομίζετε πὼς εἶμαι συνηθισμένη νὰ πίνω σπέρτο τοῦ καμινέτου;
—Μὰ στενοχωρεῖτε μ' αὐτὰ τὰ παράπονά σας, διαμαρτυρήθηκε ὁ Μάρτυ.
Ἡ κοκκινομάλλα ἤπια κι' ἄλλη ρουφηξιά, ποῖν ἀπάντησε:
—Εἰσάστε λοιπόν ἀπένταρος, ἔ; Εὐτυχῶς ποὺ ἔχω ἐγὼ ἀρκετὰ λεφτὰ καὶ γιὰ τοὺς δύο μας. Παντρεύτηκα μὲ τὸν Κροῖσο τῆς Ἀμερικής... καί...
Δὲν μπόρεσε ν' ἀποτελειώσῃ τὴ φράση της. Ἐκλείσε τὰ μάτια της κι' ἄπλωσε πάλι τὸ χέρι της στὴ μπουτίλια. Ἦπια ἄπληστα, ὅσο μπορούσε ἀκούη, πρὶν χάσῃ τὴν αἰσθήσεις της.
Ὁ Μάρτυ τῆς πήρε ὕστερα τὴ μπουτίλια, τὴν ἄφισε πᾶν στὸ τραπέζι καὶ τὴν ξαναβούλωσε. Σηκώθηκε ὕστερα, ἀναστενάζοντας, ἔβγαλε καὶ κρέμασε τὸ παλτό του καὶ κατέβασε τὸ γυνεὺτὸ κρεβάτι.
Ἐβγαλε τὰ παπούτσια καὶ τὸ μαργαριταρένιο κολλιὲ τῆς

"ΕΠΙΝΕΝ ΜΟΥΣΕΦΕΡ"
ΤΟ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟΝ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΒΕΡΝΙΚΙ
ΟΝΥΧΟΝ ΜΕ PLASTEEN

**Υπερέχει εἰς
ΠΟΙΟΤΗΤΑ-ΔΙΑΡΚΕΙΑΝ
ΛΟΓΩ ΤΗΣ PLASTEEN
ΠΟΙΚΙΛΙΑΝ ΧΡΩΜΑΤΩΝ
ΠΟΣΟΤΗΤΑ ΑΝΑ ΦΙΑΛΙΟΝ**

Helen Neushaefer

μίζετε πὼς δὲν ἔξερε τὸ νόμο; Πρώτα τηλεφώνησε στὴν ἀστυνομία κι' ὕστερα σὲ μένα.
—Καλὰ! Πάρτε τὴν ἀμέσως στὸ τηλεφῶν καὶ δώστε τῆς ὁδηγίες. Μπορεῖ νὰ τὰ διηγηθῇ ὅλα στοὺς ἀστυνομικοὺς, ἀλλὰ νὰ μὴν τοὺς πῇ ποὺ βοισκόμαστε, ἡ Εὐα Σουνέ κι' ἐγὼ. Ἀς τοὺς ἐξηγήσῃ ὅτι θὰ τηλεφωνήσω αὐριο τὸ πρωῒ. Πέστε τῆς ἐπίσης...
Ὁ Μάρτυ φώναξε τώρα δυνατὰ στὸ τηλεφῶν, δίχως νὰ νοιάζεται πιά μήπως ξυπνήσῃ τὴ χήρα.
—Μὰ δὲν ἔξερε ποῦ βρισκόσαστε, τὸν διέκοψε ὁ Ἄντυ. Δὲν τῆς φανέρωσα τὸ σχέδιό σας.
Ὁ Κόκριν ἀναστέναξε μ' ἀνακούφιση.
—Κάνετε θαυμάσια! εἶπε. Λοιπόν, αὐριο τὸ πρωῒ θάχατε νέα μου.
Ἐκλείσε τὸ τηλεφῶν. Σηκώθηκε ὕστερα, φόρεσε τὴς κάλτσες του, ἕνα καθάρι ποκάμισο καὶ τὸ κοστούμι του. Πρὶν βάλῃ τὰ παπούτσια του, ἔσκυψε πᾶν ἀπ' τὴν νέα γυναίκα ποὺ κοιμόταν στὸ κρεβάτι του. Κούνησε τὸ κεφάλι του, σιγοφουρίζοντας ἀνάμεσα στὰ δόντια του, κι' ἄρχισε ὕστερα νὰ ἐτοιμάζῃ μιά βαλίτσα.
Ἀνασέκωσε τὴν Εὐα, τῆς πέραςε τὰ παπούτσια της κι' ἔχωσε στὴν τσέπη της τὸ κολιέ της. Τὴν ἄφισε ἔπειτα νὰ ξαναπέσῃ στὸ μαξιλάρι, πήρε τὴν βαλίτσα, ἔσβυσε τὸ φῶς καὶ κατέθηκε στὸ δρόμο.
Τ' αὐτοκίνητό του βρισκόταν πάντα ἐκεῖ ποὺ τόξε ἐγκαταλείπει. Τὸ ψυγείο του ἦταν βουλιγμένο, τὰ φτερά μισοξεκολλημένα. Μὰ δὲν εἶχε τώ-

**Τὸ σωληνᾶριο ποὺ
σὰς χαρίζει γερὰ
καὶ ὡραία δόντια**

**ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ
ΣΜΑΛΤΟΔΟΝΤ**

—Τυχρὸς εἰσάστε ποῦ φτάσατε ὡς ἐδῶ! εἶπε ὁ σωφὸρ. ἔρετε, οἱ πόλισμαν δὲν χωρατεύουνε! Ἄν σὰς βρῖσκανε νὰ γυρίζετε στὸ δρόμο μεθυσμένοι, θὰ σὰς κλείνανε στὸ φρέσκο...
—Στὴν κατάστασι ποὺ εἶμαι, θὰ τοὺς ἔλεγα κι' εὐχαριστῶ γιὰ τὴ φιλοξενία!
—Πὼς φαίνεται ὅτι δὲν ἔχετε γνωρίσει ἀκόμη τ' ἀστυνομικὰ κρατητήρια... Ἐμπρός, ἀνεβήτε στ' αὐτὰί μου. Ἐρῶ ἐνὰ ξενοδοχεῖο, ἐδῶ κοντὰ.
Τὸ ταξὶ ξεκίνησε, ἐνῶ ὁ Μάρτυ ἔδινε συγχαρητήρια στὸν αὐτοῦ γιὰτὶ τὰ εἶχε καταφέρει τόσο καλὰ...
Στὸ ξενοδοχεῖο, δὲν τοῦ ἔκαμαν καμμιὰ ἐρώτησι. Πῆραν ἀπλῶς τὰ λεφτὰ του καὶ τοῦδωσαν ἕνα κλειδί.
Ξαναγύρισε τότε στὸ ταξὶ κι' ἀνήγγειλε στὴν Εὐα Σουνέ:
—Θὰ σ' ἀρέσῃ πολὺ, ἀγάπη μου, αὐτὸ τὸ μικρὸ ξενοδοχεῖο. Θὰ δῆς, εἶναι παντοῦ γεμάτο λουλούδια... σὰν τὸ σπίτι μας!
Ὁ σωφὸρ δὲν ἔκαμε καμμιὰ κίνησι γιὰ νὰ τὸν βοηθήσῃ νὰ κουβαλήσῃ τὴν νέα γυναίκα καὶ τὴς βαλίτσες. Τὸν κύτταξε μόνον, γελώντας εἰρωνικά καὶ κουνώντας τὸ κεφάλι του.
Ὁ Μάρτυ τοῦδωσε 5 δολάρια κι' ἀπομακρύνθηκε δίχως νὰ ἰσχυρισθῇ. Ἦταν ὁ καλύτερος τρόπος γιὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν ἐχευμένη του.
Ἀνέβασε τὴ συντροφισσά του στὴν καμαρούλα ποὺ εἶχε νοικιάσει, τὴν πέταξε πᾶν στὸ ἕνα ἀπ' τὰ δύο κρεβάτια κι' ἔπεσε αὐτὸς στ' ἄλλο.
—Ε, ξυπνήστε πιά! τῆς φώναξε. Θέλω νὰ σὰς πᾶρῶ μερικά πράγματα.
Ἡ Εὐα μουρμούρισε ἀνάμεσα στὰ δόντια της κατὰ λέξεις ἀκατανόητες. Μὰ ὁ Μάρτυ ἐπέμεινε:
—Πρώτα-πρώτα, γιὰτὶ ἀποταθήκατε σ' ἕνα ἰδιωτικὸ ἀστυνομικὸ παρκατορεῖο, κι' ὄχι στὴν ἐπίσημη ἀστυνομία; Ἡ περίπτωσι σας δὲν εἶχε τίποτε τὸ παράνομο.
Ἡ νέα γυναίκα δὲν ἀπάντησε. Βρέθηκε μόνον ὀρθία, μ' ἕνα πῆδημα.
Στάθηκε ὀρθία καί, μὲ μιά κλωστή, πέταξε τὰ παπούτσια της στὴν ἄλλη ἀκρὴ τῆς καμαράς.
Τέλος, σωριάστηκε στὸ ἕνα ἀπ' τὰ δύο κρεβάτια.
Ὁ Μάρτυ ἀναθεμάτισε τὴ στιγμὴ ποὺ εἶχε γίνει ντετέκτιβ... Ὑστερα ἄρχισε νὰ γδύνεται κι' αὐτὸς, γιὰ νὰ πλυνθῇ ἀπὸ φρόνιμα στ' ἄλλο κρεβάτι.
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'
Τὸν ξυπνήσε στὶς 6 τὸ πρωῒ τὸ φῶς ποὺ περνοῦσε μὲς ἀπ' τὰ παντζούρια. Ἀνακάθισε καὶ προσπάθησε νὰ θυμῇ πόσα ποτήρια εἶχε ἀδειάσει τὸ προηγούμενο βράδυ...
Ὑστερα πέρασε στὸ μπάνιο, δίχως νὰ γυρίσῃ νὰ κύτταξῃ τὴν Εὐα Σουνέ, ποὺ κοιμόταν πάντα. Ἀφού ἐβρίστηκε κι' ἔπλυνε τὰ δόντια του, ξαναγύρισε στὸ δωμάτιο.
Ἡ Εὐα δὲν εἶχε κουνήσῃ ἀπ' τὴ θέσι της.
Οἱ κοκκινωπὲς κι' ἀνακατεμένες μπουκλὲς κι' ἀνακατεμένες ἐκρυβαν σχεδὸν τελείως τὸ πρόσωπό της.
Ὁ Μάρτυ βγῆκε ἀπ' τὴν κά-

Μαλλιά ὡραία

Παρόμοιες ἐκδηλώσεις δ' ἀκούετε τακτικὰ, ἐάν λούζετε τὰ μαλλιά σας μὲ τὸ **γνήσιο Σαμπουνὶ ΤΕΤΕ-ΝΟΙΡΕ**. Γιὰτὶ εἶναι τὸ μόνο Σαμπουνὶ ποὺ μὲ τὰ βιολογικὰ του συστατικὰ ἀπαλλάσσει τὴς τρίχες ἀπὸ κάθε θλαθερὸ ἐπίκρισμα (ἀσβεστοσάπωνα). Τὸ Σαμπουνὶ **ΤΕΤΕ-ΝΟΙΡΕ**, μὲ τὸν ἀφθονὸ ἀφρὸν καθαρίζει τὰ μαλλιά ἀπόλυτα, τ' ἀποστειρώνει καὶ κἀννη τὴς τρίχες ἐλαστικὲς ὑγιεῖς καὶ γυαλιστερές.

**Ζητεῖτε μ' ἐπιμονὴν
τὸ γνήσιο Σαμπουνὶ**
ΤΕΤΕ-ΝΟΙΡΕ
Φάκελλοι - Φιάλαι - Κρέμα

Δῶρο μὲ πραγματικὴ ἀξία
Μιά ἐγγραφή στὸν Οἶκο
ΚΟΠΤΙΚΗΣ - ΡΑΠΤΙΚΗΣ
ΑΙΚ. ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗ
Ἐπιφελήθητε τῆς ἐκπτώσεως λὸ γὰ τῶν ἑορτῶν
ΑΘΗΝΑΙ : Νίκης 54, Τηλ. 33-398
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ : Βασιλεῶς Κωνσταντίνου καὶ Μπουμπουλίνας.

**Προσφορά
ΤΟΥ ΧΟΛΛΑΓΟΥΝΤ
ΣΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΔΑ
ΠΟΥΔΑ**
GOUDAY
(ΓΚΟΑΝΤΕΝ)
ΑΝΤ. ΠΟΛΥΚΛΕΙΤΟΥ 27
ΑΘΗΝΑ ΤΗΛ. 29.159

ΡΙΖΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ
Εἰς. Θεραπεία Ριζιδῶν Κρεατοελιδῶν καὶ ἀποτελεσματικὴ θεραπεία πάσας μαλλίων.
Συμβουλὰ δωρεάν.
Αἰσθητικ. Σ. Α. ΧΡΥΣΗ
Νίκης 13, Τηλ. 29-548

μαρα. "Εξώ απ' τὸ ξενοδοχείο, ἕνας χοντρός υπάλληλος, ἀγούρο-ροῦνημένος, εἶχε ἀρჩίσει κι' ὅλας τὴ δουλειά του. Κατά-δεχε το πεζοδρόμιο. "Ὅταν εἶ-δε τὸ Μάρτυ, τὸν χαιρέτησε φι-λοφρονητικά.

Ὁ Κόρκιν προχώρησε στὸ βουλευτήριο καὶ κατόπιν νὰ ξετροπύνηται ἕνα καφεῖο πού εἶ-χε ἀνοίξει ἀπὸ νωρίς. Ἀγόρα-σε μιά ἐφημερίδα καὶ παράγ-γειλε καφέ καὶ βραστὰ αὐγά.

Ἡ διαθήκη τοῦ Σουνὲ εἶχε πᾶσει τὴν πρώτη θεοὶ στὶς εἰ-δήσεις τῆς ἐφημερίδας, παρα-μερίζοντας ἀκόμη καὶ τὶς πλη-ροφορίες, γιὰ τὴ Ρωσία. Δὲν ἔλειπε τίποτε, οὔτε κι' ὁ ὄνο-μαστικός κατάλογος τῶν ἐπι-χειρήσεων πού ἀνέκταν στὸ μα-καρίτη.

Ὁ Μάρτυ ἔφαγε τ' αὐγά του. Ἐπιφυλάχθηκε νὰ διαβάσει ἀρ-γότερα τὶς λεπτομέρειες τῆς διαθήκης καὶ βυθίσθηκε στὴν περιγραφή τῆς δολοφονίας τοῦ καμαριέρου.

Ἡ ἐφημερίδα ἔγραφε πῶς τὸν εἶχαν σκοτώσει ἄγνωστοι κλέφτες. Ἐπρόκειτο πιδανώτα-τα γιὰ κάποιους κακοποιούς, πού εἶχαν μθεῖ ἀπ' τὶς βραδυ-νὲς ἐφημερίδες πῶς ἔμενε στὸ σπῆτι ἐκεῖνο μιά χήρα πολυ-εκατομμυριούχος κι' εἶχαν σχε-διάσει νὰ τὴ ληστέψουν ἢ νὰ τὴν ἀπαγάγουν γιὰ νὰ ζητή-σουν λύτρα.

«Εὐτυχῶς — ποσόθετε ἡ ἐ-φημερίδα — ἡ κ. Σουνὲ δὲν βοίσκόταν στὸ σπῆτι τῆς, ὅταν ἔγινε τὸ ἐγκλήμα. Κατὰ τὶς πληροφορίες πού συγκέντρωσε ἡ ἀστυνομία, εἶχε πάει γιὰ με-ρικές ἡμέρες σὲ κάποιο φιλικὸ σπῆτι. Ἀναμένονται συλλήψεις ὑπόπτων».

Στὴν τελευταία σελίδα, ὁ Μάρτυ ἀνακάλυψε μιά λιγύλογη εἰδησιὴ μετὰ τὸν τίτλο:

«Δύο ἀντίπαλες συμμορίες γκάνγκστερς κανόνισαν τοὺς λογαριασμοὺς τῶν».

Ἐπρόκειτο γιὰ τ' αὐτοκίνη-το πού εἶχε ἐπιχειρήσει τὴν ἐ-πίθεσι κατὰ τοῦ Μάρτυ. Μετὰ τὴν ὁργάνωσι πού εἶχαν οἱ ἀστυ-νομικὲς ὑπηρεσίες τῆς περιφε-ρείας τοῦ Λος Ἀντζελες, δὲν ἦταν δυνατόν ποτε νὰ συσχετι-σθῇ τὸ περιστατικὸ αὐτὸ πού ἀφορούσε τὴν ἀστυνομία τῆς πόλεως, μετὰ τὴν ὑπόθεσι Σου-νὲ πού ἀπασχολοῦσε τὴν ἀστυ-νομία τοῦ Μπέρλελυ Χίλς. Μό-νον ὁ Μάρτυ θὰ μπορούσε νὰ ἐ-ξηγήσῃ τὴ σχέση πού εἶχαν με-ταξύ τους. Μὰ δὲν εἶχε γιὰ τὴν ὥρα καμιά τέτοια πρόθεσι...

Τὸ ὄνομα τοῦ Ἀντυ Ἀσρονς δὲν ἀναφερόταν πούθενά. «Ἐνα καμιόνι ἔκοψε τὴν τα-χύτητα του στὴ γωνία τοῦ δρό-μου, γιὰ νὰ πετάξῃ μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ καφενείου ἕνα χοντρὸ πακέτο ἐφημερίδες. Ὁ Μάρτυ εἶχε τελειώσει πιά τὸ ποδενεμά του. Σηκώθηκε καὶ πήρε μιά καινούρια ἐφημερί-δα — δευτέρου ἐκδόσι.

Διάβασε στὴν πρώτη σελίδα ἕνα τίτλο, μετὰ χοντρά κεφαλαία ψηφία:

«Ἀναζητεῖται ἡ Εὐα Σουνὲ. Ὑπάρχουν ὑπόνοιες ὅτι τὴν ἀ-πήγαγαν».

Ἦταν περὶ τὸ νὰ διαβάσει τὴ συνέχεια. Μάντεψε πιά τί περιείχε τὸ ἄρθρο. Εἶχε γρά-φει κι' αὐτὸς τὸσα ὁμοίαι... Ζήτησε δευτέρου φλυτζάνι κα-φέ. Πλήρως ὑστερὰ τοῦ λογα-ριασμοῦ, ἔκοψε στὴν τσέπη του τὴν ἐφημερίδα πού ἀνέφερε τὶς ἐπιχειρήσεις τοῦ Σουνὲ, κι' ἐ-ποίησε ἕνα τηλεγράφημα γιὰ τὸν ἀστυνομικὸ ἐπίθεωρητὴ

Χάροισον. — πού τὸν συμπα-θοῦσε ἀπ' τὸν καιρὸ πού ἦταν ἀκόμη δημοσιογράφος.

Τὸν πληροφοροῦσε ὅτι ἔφερε πού βοίσκόταν ἡ Εὐα Σουνὲ κι' ὅτι θὰ πῆγαινε νὰ τὸν βρῇ, στὶς 9, γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ τὶς σχετικὲς πληροφορίες.

Ἀφοῦ φρόντισε γιὰ τὴν ἀπο-στολή τοῦ τηλεγραφήματος, ἔξα-ναγύρισε στὸ ξενοδοχείο. Τῶ-ρα ὁ χοντρός υπάλληλος πῶτι-ζε τὶς γλάστρες τοῦ κώλλ. Ὁ Μάρτυ τοῦδωσε 6 δολλάρια — τὸ νοίκι τῆς κάμαρας γιὰ μιά ἀκόμη μέρα.

Ἀνέβηκε στὸ δωμάτιο, ἔβρε-ξε μιά πετσέτα καὶ τὴν ἀκούμ-πησε στὸ πρόσωπο τῆς Εὐας Σουνὲ. Ἐπιτέλους, ἐκείνη εὐ-δόκησε ν' ἀνοίξῃ τὰ μάτια τῆς κι' ἔδωκε ἕνα βουητό.

— Ναι, ναι, ξέρω! εἶπε ὁ Μάρτυ. Τὸ στόμα σας εἶναι τσαρούχι ἀπ' τὸ χθεσινὸ βρά-δυνο μεθύσι... Μὰ ἀκούστε με τώρα. Θὰ βγῶ ἔξω. Στὸ μετα-ξύ, ἐσεῖς μορεῖτε νὰ κάνετε μιά βόλτα, νὰ πῆτε ἕνα καφέ

καὶ νὰ ξαναγυρίστε ἐδῶ, ὥστε νὰ σὰς βρῶ στὴν ἐπιστροφή μου.

—Μὴ μοὺ φέρνεσθε τόσο βᾶ-ναυσα! διαμαρτυρήθηκε ἡ νέα γυναίκα. Δὲν μιλάει ὁ κόσμος γιὰ σοβαρὲς δουλειὲς ἀπὸ τό-σο νωρίς!... Θέλω νὰ κοι-μηθῶ!

—Συμφωνοῖ! Ξανακοιμηθῆ-τε, ἀν τὸ προτιμάτε. Προσοχή μόνο νὰ μὴν τηλεφωνήσετε σὲ κανένα πρὶν ξαναγυρίσω! Πη-γαίνω στὸ γραφεῖο τοῦ σερίφη.

Ἀμέσως ἡ Εὐα συνήλθε ἐν-τελὸς κι' ἀνασηκώθηκε στὸ μα-ξιδάρι τῆς.

—Στὸ γραφεῖο τοῦ σερίφη; φώναξε ἐκείνη. Στὴν ἀστυνο-μία;

—Χτέρε τὸ βράδυ φέρθηκε σὰν βλάκας! διέκωψε ὁ Μάρ-τυ. Τὸ ἴδιο κι' ὁ Ἀντυ Ἀσ-ρονς. Ἀν χρειάζαστε προ-στασία, θάπρεπε κανονικὰ ν' ἀ-πευθυνθῆτε στὴν ἀστυνομία. Γιατί δὲν τὸ κάνατε;

Ἐκείνη τὸν κύτταξε, δίχως ν' ἀπαντήσῃ. Ὑστερὰ σήκωσε

τὸ ἕνα τῆς χεῖρ καὶ παρὰμεί-νε ἡ νέα γυναίκα. Ὅσο λιγώ-τεροι εἶναι ἀνακατεμένοι σ' αὐ-τὴ τὴ δουλειά, τόσο πῶς λιγώ-τους εἶχε σκοτώσει τὸν ἄλλο.

—Ξέρω τί ἀίξει ἡ ἀστυνο-μία! ἀπάντησε. Δὲν μπορεῖ κα-νεὶς ποτε νὰ τῆς ἔχῃ ἐμπιστο-σύνη.

Ἐκεῖ ὅμως σ' ἕνα τυχαῖο, πού τὸν ψαρεύει ἀπ' τὸν τηλε-φωνικὸ κατάλογο! Ἐλάτε δὲ! Δὲν μπορεῖ νὰ πιστευτε πρα-γματικὰ σὲ τέτοιες ἀνοησίες, κι' ἀν ἀκόμη περᾶσατε ὅλη τὴ ζωὴ σας διαβάζοντας ἀστυνο-μικὰ μυθιστορήματα!

Ἡ Εὐα δάγκωσε τὸ κάτω χεῖ-λος τῆς, ἀναζητώντας μὴν ἄλ-λη δικαιολογία.

—Μὰ πρέπει νὰ γυρίσω ὅλη τὴν Ἀμερική! εἶπε ὑστερὰ. Δὲν θὰ μπορούσε λοιπὸν νὰ μοὺ χρησιμὴν σὲ τίποτε ἕνας ἀ-στυνομικὸς τοῦ Λος Ἀντζελες, ὅταν θὰ βρίσκωμαι, ἄς πούμε, στὴ Νέα Ὑόρκη ἢ στὸ Σίηλ...

Ὁ Μάρτυ κούνησε δύσπιστα τὸ κεφάλι του.

—Γυρίστε ἄλλοῦ τὸ πρόσω-πὸ σας! διέταξε ἡ Εὐα.

Ἐκεῖνος ὑπάκουσε. Τὴν ἔ-κουσε νὰ σηκώσῃ ἀπ' τὸ κρε-βάτι, καὶ νὰ κλείνεται στὸ λουτρό. Ἀνοῖξε τότε ἕνα τσι-γάρο καὶ ἔσπλωθηκε σ' ἄλλο κρεβάτι.

Ὅταν ξαναβῆκε ἡ Εὐα Σουνὲ, ἦταν μακιγιαρισμένη μ' ἐπιμέλεια καὶ θαυμασία χτε-νισμένη. Μόνο τὰ μάτια τῆς, πού ἔμεναν λίγο ποτισμένα, προδίδαν τὸ ξενύχτι καὶ τὸ με-θύσι τῆς.

—Μὲ τόσα λεφτὰ πού σὰς πληρώνω, ἔγω τὸ δικαίωμα νὰ σὰς ἀπαγορεύω νὰ πάτε στὴν ἀστυνομία! εἶπε δίχως πρόλο-γους.

Ὁ Μάρτυ κούνησε τὸ κεφάλι του κι' ἀπάντησε:

—Εὐποῖς! Εἰς ἐνέργειαν τὰ δόκρυα τώρα!

—Δὲν κλαῖω, παρὰ μόνον ὅ-ταν εἶμαι μεθυμένη. Ἀκούστε με... Πρέπει νὰ σὰς ἐξηγήσω. Χρωστάω λεφτὰ, πολλὰ λεφτὰ, σὲ μιά χαροποιτικὴ λέρση... τοῦ Ρεῦ Φρέσνο... Δανειστή-κα... Τελος πάντων, τοῦ χρω-στάω πολλά...

Ὁ Μάρτυ δοκίμασε τὴν ἐν-τύπωσι πῶς τὸν εἶχε κλωστή-σει στὸ στομάχι ἕνα φρεσκο-πεταλωμένο μούλαρι... Τώρα καταλάβαινε!

Ἐβγαλε τὴν ἐφημερίδα πού εἶχε ἀγοράσει, καὶ τὴν ἄπλωσε πάνω στὸ κρεβάτι. Ὅσες στη-λες τῆς δὲν ἦσαν ἀφιερωμένες στὴ διαθήκη τοῦ Σουνὲ, περιέ-γραφαν τὶς ἐρευνες πού εἶχαν γίνει γιὰ τὴν ἀνακάλυψι τῆς Εὐας Φραντσίσκο καὶ τοῦ Ρεῦ Φρέσνο. Ἐνας τίτλος ἔγραφε, μετὰ μεγάλα ψηφία:

«Νέα φάσις στὸν πόλεμο τῶν γκάνγκστερς. Ὁ Ρεῦ Φρέσνο εἶναι ἀκόμη ἐλεύθερος. Ἡ Εὐα Φραντσίσκο βρίσκεται στὴν Νε-βάδα».

Ὁ Μάρτυ χτύπησε τὸ φύλλο τῆς ἐφημερίδας μετὰ τὴν ἀκρίβειαν, τὴν ἀν-τοχή, τὴν ταχέαν λήψιν πολλῶν φωτογρα-φίων καὶ τὸν πλήρη συγχρονισμό διὰ ἡλεκ-τρονικὰ φλάς.

Δοκιμάσατε τὴν AGFA SOLINETTE μετὰ φιλμ AGFA ISOPAN F ἢ ISS ἢ AGFACOLOR καὶ δὲν θὰ τὴν ἀποχωρισθῆτε ποτέ.

Ὁ Μάρτυ χτύπησε τὸ φύλλο τῆς ἐφημερίδας μετὰ τὴν ἀκρίβειαν, τὴν ἀν-τοχή, τὴν ταχέαν λήψιν πολλῶν φωτογρα-φίων καὶ τὸν πλήρη συγχρονισμό διὰ ἡλεκ-τρονικὰ φλάς.

Δοκιμάσατε τὴν AGFA SOLINETTE μετὰ φιλμ AGFA ISOPAN F ἢ ISS ἢ AGFACOLOR καὶ δὲν θὰ τὴν ἀποχωρισθῆτε ποτέ.

Ὁ Μάρτυ χτύπησε τὸ φύλλο τῆς ἐφημερίδας μετὰ τὴν ἀκρίβειαν, τὴν ἀν-τοχή, τὴν ταχέαν λήψιν πολλῶν φωτογρα-φίων καὶ τὸν πλήρη συγχρονισμό διὰ ἡλεκ-τρονικὰ φλάς.

Δοκιμάσατε τὴν AGFA SOLINETTE μετὰ φιλμ AGFA ISOPAN F ἢ ISS ἢ AGFACOLOR καὶ δὲν θὰ τὴν ἀποχωρισθῆτε ποτέ.

νο κι' ἡ ἄλλη ἕνα ὑποκείμενο πού τὸ εἶχαν ἐπνομασῇ στὸν ὑπ' κοσμο «Πάτρις ὁ Κορρὸς».

Ὁ πρῶτος λοιπὸν ἀπ' αὐ-τοὺς εἶχε σκοτώσει τὸν ἄλλο. —Ξέρете πού βρίσκεται ὁ Φρέσνο; ρώτησε ὁ Μάρτυ.

—Δὲν ἔχω ἰδέα...

Τώρα ὁ Μάρτυ εἶχε θυμηθῇ λεπτομερῶς ὅλη τὴν ὑπόθεσι: Ἡ ἀστυνομία εἶχε χαλάσει τὸν κόσμο γιὰ νὰ βάλῃ στὸ χεῖρ τὸ Φρέσνο, γιὰτὶ ἦταν βεβαίως πῶς αὐτὸς εἶχε ἔκτανε τὸν Πά-τρις. Οἱ ἀστυνομικοὶ εἶχαν κά-μει μιά ἐρευνα ἐνὶ διαμέρι-σμα τῆς τελευταίας γυναικας του, κι' ὑστερὰ εἶχαν ἀνακρί-νει τὶς δύο προσηγούμενες.

Τέλος, ἡ τρίτη σύζυγος εἶχε μιλήσει: «Ἐχει μὴνες νὰ πα-τήσῃ ἐδῶ! εἶπε. Ξαναμπέχτη-κα μετὰ μιά παλιά του φίλην-δα... ἐκείνη πούπαιζε ἄλλοτε μαζὶ τῆς στὰ βαριετέ. Θάχετε ἀκούσει γιὰ τὸ «νοῦμερὸς» τους; Φρέσνο καὶ Φραντσίσκο».

Ποτέ δὲν θὰ σὰς ἀναγνώ-ριζα σ' αὐτὲς τὶς φωτογραφί-ες! εἶπε ὁ Μάρτυ.

Ἦσαν φωτογραφίες «καλλι-τεχνικὲς», φωτογραφίες διαφη-μιστικῶν πρακτορείων, παλῆς-θες, τροβηγμένες πρὸ δεκαε-τίας. Σ' ὅλες ἡ Εὐα Φραντσί-σκο ἦταν ντυμένη τοιμηρὰ σὰν γνήσια ἀστὶστα πού καμπαρέ...

—Ὅστε λοιπὸν, εἶπε εἰρω-νικά ὁ Μάρτυ, τάχεται ξαναπι-άξει τώρα τελευταία μετὰ τὸ Φρέ-σνο!

—Ἐπρεπε νὰ ἐξασφαλίσω τὸ μέλλον μου. Ὁ Τζὸς Σου-νὲ ἦταν πολὺ γέρος. Καὶ πρό-βλεπα πῶς, ὅταν θὰ πέθαινε, θάχανα τὴ διατροφή πού μοὺ πληρώνανε...

—Τὴ διατροφή καὶ πράσινα ἄλογα μοὺ ἀραδιάζετε; Στοι-χηματίζω τὸ κεφάλι μου πῶς εἶχατε συνεταιρισθῇ μετὰ τὸ Φρέ-σνο, γιὰ νὰ ἐκβιάσετε συνενῶς τὸ Σουνὲ. Γι' αὐτὸ κι' ἐκεῖνος σὰς ἐκδίκηθηκε μετὰ τὴ διαθήκη του!

—Ναι, ξέραμε κάποια πα-λὰ βωμοδουλειά του... μιά ἀποπλάνησι ἀνυλίκου! ὡμολό-γησε ἡ Εὐα. Βέβαια, ὁ Σουνὲ εἶχε κάθε συμφέρον ν' ἀποφύγι-τὸ σκάνδαλο. Καὶ μὰς πλή-ρωνε...

Ὁ Μάρτυ σηκώθηκε, ἀνδια-σμένος, κι' ἄρχισε νὰ πηγαί-νοῦνται μετὰ τὸν Μάρτυ, ὡς ἂν θύοιο στὸ κλουβί του.

—Θέλω νὰ ἔξω ὥσπες ἔχ-ανικὸ, μοὺ εἶπατε τὴν ἀλή-θεια γιὰ τὴ διαθήκη ἐκείνη;

—Μὰ τὰ διαβάσατε καὶ στὶς ἐφημερίδες.

—Ναι, βέβαια... Ἐ λοιπὸν, δὲν θάθελα νάμει οὔτε ψῶλλος στὸν κόρφο σας! Πάννουσε τῶ-ρα νὰ σὰς βρῶνε οἱ γκάνγκ-στερς τοῦ «Κορρὸς», ἡ ἀστυνο-μία κι' ἕνα σκυλλοῖ ἀπὸ πα-λαιοὺς πρᾶκτορες πού θέλουν νὰ σὰς ἐκάνουνε γιὰ νὰ πάρουν τὴν κληρονομία!...

Ἀρπαξε τὸ καπέλλο του καὶ τὴ βαλίτσα του καὶ προσέθεσε:

—Λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σὰς ἀποχαιρετήσω! Παραίτου-μαι!

—Μὰ... τί σὰς ἔπιασε ἔτσι ἔαφνικὰ; Τρομοκρατήκατε;

—Ἀκριβῶς! Ἀκούστε με, ὡραία μου νεράδα! Χτέρε τὸ βράδυ, ὁ Ἀντυ κι' ἐγὼ σὰς γε-μίσαμε ψέμματα. Δὲν εἴμαστε σπουδαῖοι ντετεκτίβ, οὔτε κι' ἐγὼμε κανένα πρακτορεῖο τῆς προκοπῆς! Ὅλο τὸ προσωπι-κό μας ἀποτελεῖται... ἀπὸ μὰς τοὺς δύο, κι' ἀπ' τὴ γυναίκα τοῦ Ἀσρονς, πού ἀπαντᾷ στὰ τηλεφωνήματα.

—Τόσο τὸ καλύτερο! φώνα-ξε ἡ νέα γυναίκα. Ὅσο λιγώ-τεροι εἶναι ἀνακατεμένοι σ' αὐ-τὴ τὴ δουλειά, τόσο πῶς λιγώ-τους εἶχε σκοτώσει τὸν ἄλλο.

—Ξέρете πού βρίσκεται ὁ Φρέσνο; ρώτησε ὁ Μάρτυ.

—Δὲν ἔχω ἰδέα...

Τώρα ὁ Μάρτυ εἶχε θυμηθῇ λεπτομερῶς ὅλη τὴν ὑπόθεσι: Ἡ ἀστυνομία εἶχε χαλάσει τὸν κόσμο γιὰ νὰ βάλῃ στὸ χεῖρ τὸ Φρέσνο, γιὰτὶ ἦταν βεβαίως πῶς αὐτὸς εἶχε ἔκτανε τὸν Πά-τρις. Οἱ ἀστυνομικοὶ εἶχαν κά-μει μιά ἐρευνα ἐνὶ διαμέρι-σμα τῆς τελευταίας γυναικας του, κι' ὑστερὰ εἶχαν ἀνακρί-νει τὶς δύο προσηγούμενες.

Τέλος, ἡ τρίτη σύζυγος εἶχε μιλήσει: «Ἐχει μὴνες νὰ πα-τήσῃ ἐδῶ! εἶπε. Ξαναμπέχτη-κα μετὰ μιά παλιά του φίλην-δα... ἐκείνη πούπαιζε ἄλλοτε μαζὶ τῆς στὰ βαριετέ. Θάχετε ἀκούσει γιὰ τὸ «νοῦμερὸς» τους; Φρέσνο καὶ Φραντσίσκο».

Ποτέ δὲν θὰ σὰς ἀναγνώ-ριζα σ' αὐτὲς τὶς φωτογραφί-ες! εἶπε ὁ Μάρτυ.

Ἦσαν φωτογραφίες «καλλι-τεχνικὲς», φωτογραφίες διαφη-μιστικῶν πρακτορείων, παλῆς-θες, τροβηγμένες πρὸ δεκαε-τίας. Σ' ὅλες ἡ Εὐα Φραντσί-σκο ἦταν ντυμένη τοιμηρὰ σὰν γνήσια ἀστὶστα πού καμπαρέ...

—Ὅστε λοιπὸν, εἶπε εἰρω-νικά ὁ Μάρτυ, τάχεται ξαναπι-άξει τώρα τελευταία μετὰ τὸ Φρέ-σνο!

—Ἐπρεπε νὰ ἐξασφαλίσω τὸ μέλλον μου. Ὁ Τζὸς Σου-νὲ ἦταν πολὺ γέρος. Καὶ πρό-βλεπα πῶς, ὅταν θὰ πέθαινε, θάχανα τὴ διατροφή πού μοὺ πληρώνανε...

—Τὴ διατροφή καὶ πράσινα ἄλογα μοὺ ἀραδιάζετε; Στοι-χηματίζω τὸ κεφάλι μου πῶς εἶχατε συνεταιρισθῇ μετὰ τὸ Φρέ-σνο, γιὰ νὰ ἐκβιάσετε συνενῶς τὸ Σουνὲ. Γι' αὐτὸ κι' ἐκεῖνος σὰς ἐκδίκηθηκε μετὰ τὴ διαθήκη του!

—Ναι, ξέραμε κάποια πα-λὰ βωμοδουλειά του... μιά ἀποπλάνησι ἀνυλίκου! ὡμολό-γησε ἡ Εὐα. Βέβαια, ὁ Σουνὲ εἶχε κάθε συμφέρον ν' ἀποφύγι-τὸ σκάνδαλο. Καὶ μὰς πλή-ρωνε...

Ὁ Μάρτυ σηκώθηκε, ἀνδια-σμένος, κι' ἄρχισε νὰ πηγαί-νοῦνται μετὰ τὸν Μάρτυ, ὡς ἂν θύοιο στὸ κλουβί του.

—Θέλω νὰ ἔξω ὥσπες ἔχ-ανικὸ, μοὺ εἶπατε τὴν ἀλή-θεια γιὰ τὴ διαθήκη ἐκείνη;

—Μὰ τὰ διαβάσατε καὶ στὶς ἐφημερίδες.

—Ναι, βέβαια... Ἐ λοιπὸν, δὲν θάθελα νάμει οὔτε ψῶλλος στὸν κόρφο σας! Πάννουσε τῶ-ρα νὰ σὰς βρῶνε οἱ γκάνγκ-στερς τοῦ «Κορρὸς», ἡ ἀστυνο-μία κι' ἕνα σκυλλοῖ ἀπὸ πα-λαιοὺς πρᾶκτορες πού θέλουν νὰ σὰς ἐκάνουνε γιὰ νὰ πάρουν τὴν κληρονομία!...

Ἀρπαξε τὸ καπέλλο του καὶ τὴ βαλίτσα του καὶ προσέθεσε:

—Λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σὰς ἀποχαιρετήσω! Παραίτου-μαι!

—Μὰ... τί σὰς ἔπιασε ἔτσι ἔαφνικὰ; Τρομοκρατήκατε;

—Ἀκριβῶς! Ἀκούστε με, ὡραία μου νεράδα! Χτέρε τὸ βράδυ, ὁ Ἀντυ κι' ἐγὼ σὰς γε-μίσαμε ψέμματα. Δὲν εἴμαστε σπουδαῖοι ντετεκτίβ, οὔτε κι' ἐγὼμε κανένα πρακτορεῖο τῆς προκοπῆς! Ὅλο τὸ προσωπι-κό μας ἀποτελεῖται... ἀπὸ μὰς τοὺς δύο, κι' ἀπ' τὴ γυναίκα τοῦ Ἀσρονς, πού ἀπαντᾷ στὰ τηλεφωνήματα.

Ὅχι σὰν σακωντάρα καλοδιατη-ρημένη. Δὲν ἦταν παρὰ μιά κο-πελλίτσα, ὅταν εἶχε πέσει στὰ χεῖρα τοῦ Ρεῦ Φρέσνο κι' ὅτε-ρα τοῦ Σουνὲ — δίχως νὰ λο-γαριάσει κανεὶς καὶ τοὺς ἀμέ-τητους ἄλλους ἄντρες πού θά-χε γνωρίσει.

Εἶχε βάλει τώρα τὰ κλάμα-τα. Μὰ δὲν ὑποκρινόταν, οὔτε κι' ἔκλαιγε ἀπ' τὸ μεθύσι. «Ἐ-χυνε ἀληθινὰ δάκρυα, ἀπ' τὸ φόβο, τὴ μοναξιά καὶ τὴν ἀ-πέλπισία τῆς».

Ὁ Μάρτυ βγῆκε ἀποφασί-στικά ἀπ' τὸ δωμάτιο, ἔκλεισε τὴν πόρτα πίσω του καὶ προ-χώρησε στὸ διαδρόμο. Ἀπ' τὴν ὀρθάνοιχτη πόρτα τοῦ γραφεί-ου τοῦ ξενοδοχείου εἶδε τὸ χον-τρὸ υπάλληλο, πού εἶχε ἔσπλω-θῇ σὲ μιά πολυθρόνα, μετὰ τὴ πόδια του πάνω στὸ τραπέζι.

Ἐνῶ πῆγαινε πρὸς τὸ βουλε-βόρτο Γκλεντάι, ὁ Μάρτυ προσ-παθοῦσε ν' ἀποφασίσῃ τί ἔπρε-πε νὰ κάνων, ὁ Ἀντυ κι' αὐ-τὸς, γιὰ νὰ ἐμπλέξουν δίχως φασαρίες ἀπ' τὴν ἱστορία ἐκεί-νη πού εἶχαν ἀνακατευνῇ... Μὰ, δίχως νὰ τὸ θέλῃ, ἡ σκέψις τοῦ ξαναγύριζε διαρκῶς στὴν Εὐα...

...κι' εὗρισκε ἐλαφρυντικά γι' αὐτήν.

Ὅταν εἶχε παντρευθῇ τὸ Σουνὲ, πρὶν ἀπὸ 11 χρόνια, διακρούσε ἀκόμη ἡ μεγάλη ὀ-κονομικὴ κρίσις καὶ κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ προβλέψῃ τὸ τέ-λος τῆς. Σχεδὸν ὅλοι οἱ Ἀμε-ρικανοὶ ζούσαν μετὰ τὴν ἀγῶ-νία καὶ τὴν ἀβεβαιότητα. Οἱ συνεδησῆσαι εἶχαν γίνει ἐλαστι-κώτερες.

Ἦσαν ἄλλωστε πρόσφατα ἀ-κόμη τὰ παραδείγματα τῶν λα-θροπρῶτων τοῦ ἀλκοόλ, πού εἶ-χαν πλουτίσει μετὰ τὴν ποταπὴ γόρυσσι.

Πᾶς λοιπὸν νὰ κατηγορήσῃ κανεὶς ἕνα ὥμορφο κι' ἄμυαλο ἀκόμη κοριτσάκι γιὰτὶ εἶχε πνίξει τοὺς τελευταίους διαστα-γμούς τῆς, προκειμένου νὰ τσε-κῶνερ μερικὲς ἐκατοντάδες δολ-λάρια κάθε ἑβδομάδα;

Ὅταν ἔφτασε στὸ βουλευτέ-ρο Γκλεντάι, ὁ Μάρτυ μπῆκε σ' ἕνα τηλεφωνικὸ θάλαμο καὶ πήρε ἕνα ὠρισμένο ἀριθμὸ. Κά-ποια καμαριέρα τοῦ ἀπάντησε καὶ τὸν πληροφοροῦσε ὅτι «ἡ δε-σποινὶς εἶχε φύγει πιά γιὰ τὸ γραφεῖο τῆς».

Ἐπρεπε νάμει τυχερὸς γιὰ νὰ τὴν προλάβῃ ἐκεῖ, πρὶν πᾶς σ' ἄλλες ἐξωτερικὲς δουλειές τῆς... Σκέφθηκε μιά στιγμή νὰ συμβουλευθῇ ἄλλο δικηγόρο, ἀλλὰ μετάνιωσε. Πῆδησε σ' ἕ-να τραμ καὶ κατέβηκε στὴν πόλι.

Ἡ δικηγόρινα μις Νάνσυ Σουμμερς εἶχε τὸ γραφεῖο τῆς ἀντικρὺ ἀκριβῶς ἀπ' τὸ Δημαρ-χείο.

Κανεὶς δὲν ἔφερε τί τὴν εἴ-χε καίμει νὰ διαλέξῃ αὐτὸ τὸ ἐ-πάγγελμα. Πάντως, χάρις στὰ σωματικὰ τῆς χαρίσματα καὶ τὸ ὡραῖο προσωπάκι τῆς, ἀπο-τελοῦσε εὐλογία Θεοῦ γιὰ τοὺς φωτορεπόρτερ, ὅταν ἤθελαν νὰ δώσουν κάποια δροσιά στὶς στήλες τῶν ἐφημερίδων πού πε-ριέγραφαν κάποια δίκη...

Ὅστόσο, παρ' ὅλη αὐτὴ τὴ δεκλῶμα πού τῆς εἶχε γίνει, ἡ πελατεία τῆς ἦταν πολὺ περι-ωρισμένη, γιὰ τὸν ἕξῃς λόγο: Ο

ΤΕΛΟΣ

Επιστημονικά Παιχνίδια

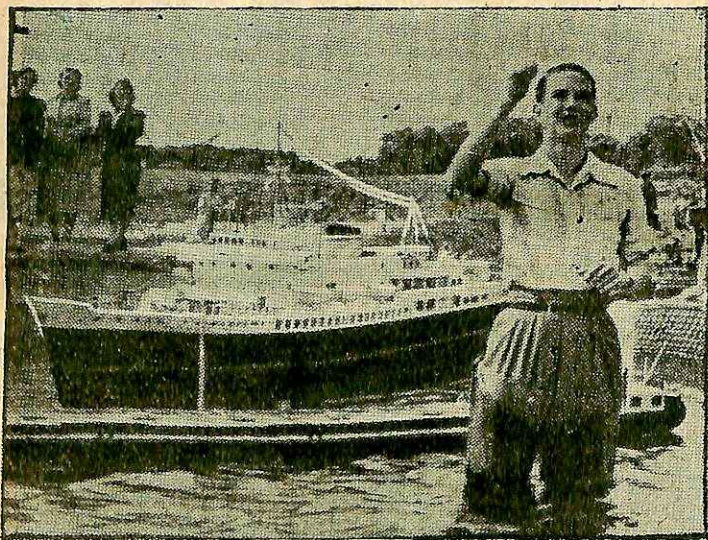
Μιά πρωτότυπη παρισινή έκθεση

ΟΤΑΝ ήμαστε μικροί, όλοι μας, διασκεδάσαμε παίζοντας σβούρα, που ταλαντευόταν κάποτε άστεία στον άξονά της, καθώς στριφογύριζε, ή βόλους στο πάτωμα ή στην αυλή. Μιά σβούρα και οι πολύχρωμοι βόλοι ήταν για μας τότε, όχι μόνο μια απέραντη εὐτυχία, αλλά και μεγάλη πολυτέλεια!...

Σήμερα, η μηχανική και ο ηλεκτρισμός παρεδίδαν τα «άδωτα των αδύτων», όπου ζούνε και περνούν την πληξη τους τα παιδιά. Έχει παρατηρηθεί πώς, όταν παίζουν τα παιδιά, τους αρέσει να μιμούνται τους μεγάλους. Γι' αυτό κι' αυτοί αποφάσισαν να τους προσφέρουν τα πιο πολύπλοκα παιχνίδια.

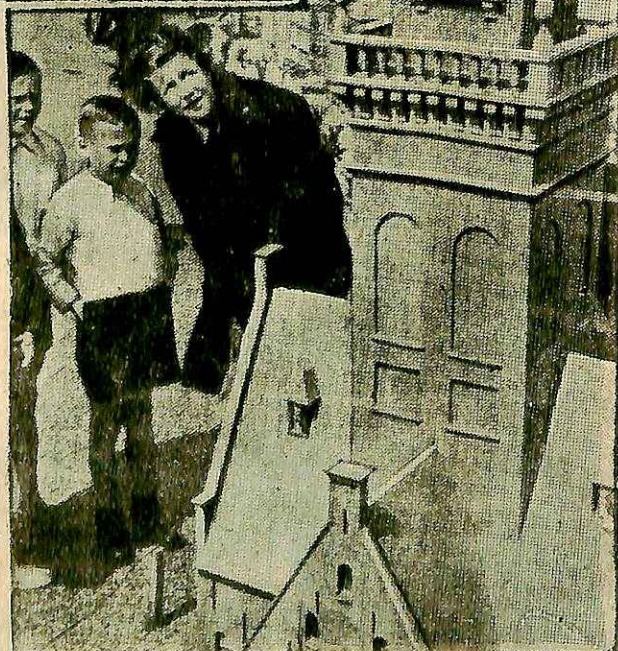
Η απέραντη παιδική φαντασία και η ικανότητά της να μυθοποιή το κάθε τί, αντικαθιστούσαν κάθε μηχανική επινοήσι, που είχε ξεπεταχτεί με πολύ κόπο απ' το μυαλό ενός μεγάλου. Στο μεταξύ όμως μαζί με τις νέες ανακαλύψεις, οι κατασκευαστές των παιχνιδιών που αίσθανονταν πραγματικό πάθος, πραγματικών έρωτα για τις μινιατούρες τους, για τα αξιοθαύματα μικρά μοντέλα τους, αποφάσισαν να προσφέρουν στους μικρούς παγγινιδιών πιο επιστημονικά, ικανά να τα μορφώσουν, κι' όχι τις σβούρες και τους πολύχρωμους βόλους.

Η νέα αυτή τέχνη έχει πιά στο ένεργητικό της μεγαλειώδεις

Ένα πολυτελές υπερωκεάνειο περιμένει τους μικρούς για ένα όμορφο ταξίδι. Ο... γίγας που βλέπετε δίπλα του είναι ο ναυπηγός αυτού του υπερωκεανείου!

έκδηλώσεις. Θέλετε να επισκεφτούμε μαζί δυο απ' τις πιο θαυματικές;... Και πρώτ' απ' όλα να μιλάμε μικροσκοπική πόλη, πραγματικό πρότυπο μεγάλης πόλεως, που αναπλήρησε στις Κάτω Χώρες, με τους δρόμους της, τις εκκλησίες της, το αεροδρόμιο της και το λιμάνι της, όπου επιβατικά ατμόπλοια και φορτηγά είν' έτοιμα, λές, να σηκώσουν άγκυρα και να πάνε μακριά, στις Ανατολικές Ινδίες. Έπειτά, αυτή την εποχή, όπου οι διάφορες εκθέσεις, πάσης φύσεως, φυτρώνουν παντού και ιδιαίτερα στο Παρίσι σαν μανιτάρια, προσκαλώντας τους πιστούς να η πρώτη έκθεση των μικρών μοντέλων και των επιστημονικών παιχνιδιών. Επισκέπτες κάθε ηλικίας έτρεξαν να τη θαυμάσουν και να την απολαύσουν! Όλοι μικροί και μεγάλοι, κυττάζουν άχρηστα τις επιτεύξεις της φαντασίας και του μόχθου στον τομέα των επιστημονικών παιχνιδιών. Οι μεγάλοι μάλιστα θαυμάζουν πιά πολύ και στέκονται ώρες ολόκληρες μπρός στον υπέροχο ηλεκ-

Οι επισκέπτες της Έκθεσης κυττάζουν κατάπληκτοι αυτό το «παιχνίδι», που ξεπερνάει τη φαντασία των παιδιών!...

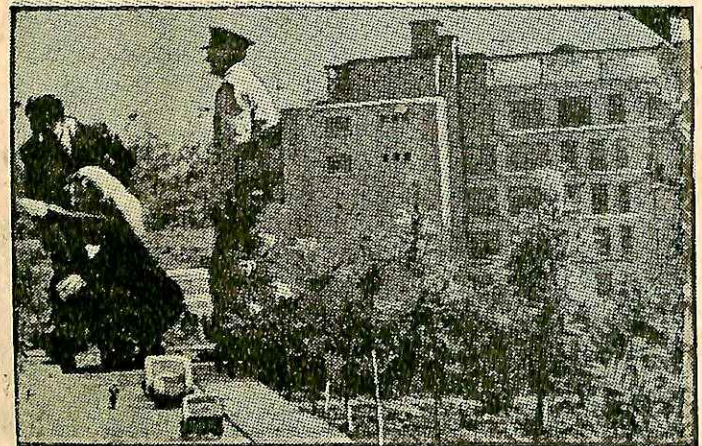
τρικό σιδηρόδρομο, με το δίκτυο των γραμμών του, τα σήματά του, που ανάβουν και σβήνουν κανονικά, καθώς περνάει μπροστά τους ή μικροσκοπική άμαξοστοιχία. Και όνειρεύονται ποιός ξέρει τι μακρινά ταξίδια.

Όλοι μας στο βάθος έχουμε πάντα παιδική καρδιά κι' αν η δροσιά των παιδικών μας χρόνων φαίνεται πώς έσβησε φαινομενικά, διατηρείται ωστόσο αμείωτη μέσα μας.

Πολλοί από σεβασμό, θέλησαν να κρύψουν αυτά τα συναισθήματα που νοιώθουν οι μεγάλοι, βρίσκοντας χίλιες-δυο δικαιολογίες. Οι κατασκευαστές των μικρών ατμοπλοίων, των αεροπλάνων, των ιστιοφόρων, που έπινουν ένα σωρό μοντέλα επιστημονικών παιχνιδιών, για τους μικρούς, είναι στο βάθος οι ίδιοι μικρά παιδιά...

Καλύτερα να παίζουμε οι ίδιοι, φτιάχνοντας παιχνίδια επιστημονικά, με κάθε τελειότητα, για τη χαρά μικρών και μεγάλων, παρά να περνούμε τις ώρες μας στο καφενείο...

Ας εναγυρίσουμε λοιπόν στην τρυφερή ηλικία των πρώτων παιχνιδιών μας. Ας αγοράσουμε για να προσφέρουμε στα παι-

Μιά πόλις - μινιατούρα, που προκαλεί τον θαυμασμό στις επισκέπτες της παρισινής Έκθεσης...

διά μας με τη σημερινή, τη μοντέρνα νοοτροπία, τα μοντέρνα επιστημονικά παιχνίδια: το ηλεκτρικό τρένο, το αεροπλάνο, την πανοπλία, την πόλη - μινιατούρα, κάθε τί που εφευρίσκει η γόνιμη φαντασία των επιστημονών κατασκευαστών παιχνιδιών, που θέλει να ικανοποιήσει απόλυτα την απαιτητική πελατεία της: τον κόσμο των μικρών.

Θα ευχαριστήσουμε τα παιδιά μας, μ' αυτά τα συγχρονισμένα δώρα μας, και συγχρόνως θα ευχαριστηθούμε κι' έμεις!

Το Μνημείο της Τράπουλας

Στη μικρή πόλη «Αττέμπουργκ της Γερμανίας, υπάρχει ένα άλλοκοτο μνημείο, το «Μνημείο της Τράπουλας», όπως το λένε.

Κατά τον μεσαίωνα, επί δυο αιώνες ολόκληρους, οι κάτοικοι του «Αττέμπουργκ» είχαν κυριευθεί από μιαν απεριγράπτη μανία. Όχι μόνο όλοι οι άνδρες της μικρής πόλεως, αλλά κι' αυτά ακόμη τα μικρά παιδιά, δεν έκαναν τίποτ' άλλο παρά να παίζουν χαρτιά. Έπίσης κι' οι γυναίκες πηγαίνοντας στην άκροποταμιά για τις μουγγάδες τους έπιναν μαζί τους κι' από μία τράπουλα. Κι' όταν κουραζόντουσαν να χτυπάνε τα ρούχα με τον κόπανο, καθόντουσαν και το στρώνανε στο παιχνίδι.

Από τη μικρή αυτή πόλη, βγήκανε διάσημοι χαρτοπαίκτες, που έμειναν θρυλικοί στα χαρτοπαίκτικα χρονικά της Ευρώπης.

Οι κάτοικοι του «Αττέμπουργκ» μάλιστα είχαν επινοήσει ένα δικό τους ιδιόρρυθμο παιχνίδι. Κι' έπειδή υπερηφανεύονταν για την «εφευρεσί» τους, θέλοντας να τη διαδώσουν, έστησαν το μνημείο που αναφέραμε παραπάνω.

Το μνημείο αυτό είναι απλούστατα μία μεγάλη περιφερική κρήνη, χτισμένη στην κεντρικότερη πλατεία του «Αττέμπουργκ», με ψηλό βάθρο, πάνω στο όποιο είναι τοποθετημένα τρία μαρμαρένια αγάλματα ρηγάδων. Το ένα αγάλμα παριστάνει το ρήγα κορώ, που νικάει το ρήγα σπαθί, έχοντας νικήσει προηγούμενος το ρήγα κούπα.

ΜΠΑΝΚΟ! Τα μάγουλά της είχαν κοκκινίσει, τα μάτια της λάμπανε γεμάτα πυρετό. Φυλλάρισε το χαρτί ης με δυνατό καρδιαχτύπι, και μία ανείπωτη αγάλλισι αγκάλιασε την καρδιά της: «Οχτώ!... Έπί τέλους! Θα ρεφάρω...»

— Έννια!... άκουσε ξερή, κοφτερή τη φωνή του Καρμή. Με δεος αντίκρουσε απέναντί της τους δυο μεγάλους χαρτινούς αντιπάλους, που την είχαν συντρίψει: «Ένα βαλέ καρρώ κι' ένα εννιά κούπα... Κατάχλωμη, σηκώθηκε από τη θέσι της. Ο Καρμής την παρακολούθησε ν' απομακρύνεται από το πρώινο τραπέζι του σεμναίν - ντε φέρ με το χαλύβδινο βλέμμα του. Γεμάτος θρίεμβο έχωσε στις τσέπες του τις μάρκες που κανε μαζεψή μπροστά του, και, μαζί μ' αυτές, άναμσα τους, τσέπωσε και τη βέρα της Λιάνας. Του την είχε δώσει για «γκάζ».

— Έπί τέλους!... Έπί τέλους!... δινόντανε στον Καρμή η εύκαρία να κερδίση με το σπαθί του εκείνη που τόσο καιρό τώρα του ξέφευγε, του ξεγλυστρουσε...

Σηκώθηκε κι' αυτός από τη θέσι του, άναψε ένα τσιγάρο. «Υστερα, πήγε σε μία γωνιά του σαλονιού κι' έβγαλε το στυλό του. Άπλωσε στο εσωτερικό χαρτάκι των τσιγάρων του χάραξε δυο - τρεις γραμμές:

«Τη βέρα σας θα περιμένω να σάς την επιστρέψω αύριο το απόγευα, στις 6 στο σπίτι μου - Κανάρη 750. Μην κοιπάσετε να βρ'τε τα πέντε εκατομμύρια. Φτάνει μόνο νάρηθε... Κ.»

Υστερα, την ώρα που την είδε να μιλάει γελώντας νευρικά με δυο γυναίκες κι' έναν άντρα, πλησιάζοντας από πίσω, έχω με επιτήδεια το διπλωμένο χαρτάκι πουχε γράψει στο χέρι της. Η όμορφη γυναίκα ρίγισε σύγκορμη στην επαφή του χεριού της με το δικό του, δε γύρσε πίσω. «Εοφίσε στη χούφτα της το χαρτάκι, και το δέσβασε μόνο όταν βρέθηκε μόνη, ζημερώματα, μέσα στο ταξί που τη γυρίζει σπίτι της.

Γεμάτη λύσσα έσκισε το εκθαλαστικό γράμμα και πέταξε τα κομμάτια του στον παγωμένο δρόμο, άνοιχοντας το τζάμι του αυτοκινήτου.

Ο Καρμής είχε πετύχει πιά το σκοπό του: Αύριο έπρεπε να πάη στο σπίτι του!... Δεν γινόταν αλλιώς... Πόσο ένιωθε τον έαυτό της κουρασμένο, ηττημένο, μοναχό... Κι' αυτός ο σύζυγος, που δε νοιαζότανε ποτέ γι' αυτήν! Την άφινε να γυρίζει με τις παρρές της, χωρίς να ενδιαφέρεται που πηγαίνει, τί έκανε... «Σούχω έμπιστο-μνή, μικρή μου Λιάνα...», της έλεγε.

Κι' τη φιλούσε στο μέτωπο. Κι' εκείνη, για να σπάση την άνια της, έπαιζε. Στην αρχή πινακλά και μπριτζ. Γρήγορα όμως τ' άφηρνήθηκε και τα δυο, να παραδοθί στις μεγάλες, στις πιο δυνατές συνκινήσεις της πόκας, το «αρεμίν» - ντε - φέρ!... «Αρχισε να χ'νη. Μικροποσά στην αρχή, πιά μεγάλη αογότερα. Τη πλήρυνε από τις αικονιές της. Όσοι, άπόψε ήρθε η μεγάλη χροσούρα: Πέντε εκατομμύρια! Κι' ο Καρμής κρατούσε τη βέρα της, μπορούσε να τη ζητήσει απ' τον άντρα της... Θα γινότανε φοβερή σκηνή!... Ο Άλεις ήτανε σφιχτός. Δε θ' ήθελε συκοφαντούσε τέτοια αφαιμαξί...

Κι' έπί τέλους, γιατί να μ'ν τ' αποφυγή ολ' αυτά; Ο Καρμής της ζητούσε να πάη μόνο στο σπίτι του, χωρίς τα λεφτά... Άέριζε τον κόπο να κρατήσει ψηλά τέτοιον αδιαφορο σύζυγο σαν το δικό της: Καλύτερα να πηγαίνει και να ζοφλούσε. Χωρίς θόρυβο, χωρίς φασαρίες...

Κατέβηκε από το ταξί. Την ώρα που πληρυνε, άκουσε δίπλα της μία ζεστή αντρική φωνή:

— Χρόνια πολλά, Λιάνα!... Εὐτυχισμένος ο καινούργιος χρόνος... Γύρισε και βρέθηκε φάσα με τον Κώστα. Του χαμογέλασε μελαγχολικά:

— Χρόνια πολλά, Κώστα... Όραία όμως άρχιζε ο καινούργιος χρόνος... Εὐτυχισμένα!... Προχωρήσανε λίγο στο πεζοδρόμιο.

— Πού βρέθηκες; τόν έρώτησε. — Σε περιμένα... της άπαρήθηκε σιγά. — Ηθελα να σου ευχθώ χρόνια πολλά...

Σαφνικά, η ιδέα ότι ο ευγενικός αυτός άνθρωπος την αγαπούσε, της γέμιζε θαλπωρή την ψυχή... Πόσον καιρό τώρα! Χωρίς ανταπόδοσι, χωρίς ελπίδα...

Γεμάτη έμπιστοσύνη, πήρε το μπράτσο του. — Κώστα... του μουρμούρισε. — Άπόψε έγινε κάτι πολύ σοβά...

Κι' έκεί, μέσα στους έρημους δρόμους που τους έδαφε γκρι-έκεινος την άκουσε χωρίς ζους το ζήμερωμα, του τάπε όλα... — Άντα, μ'ν π'ν, Λιάνα... Θα πάω... εγώ!

— Έου!... — Ναί... Θα τόν μάθω τόν Καρμή ότι αξίζεις πιά πολύ από πέντε εκατομμύρια!...

— Άρα έξη παρά πέντε. Το κουδούνι χτυπάει.

Με δεος αντίκρουσε ένα βαλέ καρρώ κι' ένα εννιά κούπα και σηκώθηκε κατάχλωμη από την θέσι της...

αυτός δεν της έδωσε καιρό και, χωρίς να τη χαιρετήσει, χάθηκε μέσα στο βουερό πρωτοχρονιάτικο πλήθος...

Κάτι θέλησε να του π'η η Λιάνα. Μά... στο βουερό πρωτοχρονιάτικο πλήθος...

Χρ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Κρητικά πρωτοχρονιάτικα έθιμα

Στην Κρήτη, όπως και σε πολλά άλλα μέρη, συννηθίζουν να μαζεύονται την Πρωτοχρονιά άνδρες και γυναίκες σε φιλικά σπίτια για να δοκιμάσουν την τύχη τους στα χαρτιά.

Τα μεσάνυχτα, όταν όλα τα μέλη της οικογενείας κοιμούνται, έξω από τα σπίτια τους και, σαν νεράδες, σηκώνουν ψηλά τα μάτια τους στον ουρανό, παρακαλώντας τόν Άγιο Βασίλειο, τόν δούν στον ύπνο τους το καλό ή το κακό της τύχης τους.

Σεμναίν-ντε-φέρ

Πρωτοχρονιάτικα διηγήματα

Ο Καρμής, φρεσκοξυρισμένος, χτενισμένος με προσοχή, κομ-φώτατος μέσα στη γκρενα μεταξωτή ρόμπα του, πάει ν' άνοιξη. Το έρωτικό χαμόγελο όμως παγγώνει στα χείλια του: 'Αντί για στα Βαλέρν, που προχωρεί αποφασιστικός, τόν παραμερίζει και μπαίνει στο κωμψό διαμέρισμα.

Γρήγορα συνέρχεται ο Καρμής. Με τόν άνθρωπο αυτόν δεν έχει παρά αυστηρά τυπικές σχέσεις. Καλημέρα, καλησπέρα. Τι θέλει τώρα;...

— Ερχομάι να σάς άπασχολήσω για κάτι σοβαρό..., λέει ο Κώστας ξερά.

Μ' ένα βιασμένο χαμόγελο, ο άλλος του άπαντάει: — Ναί... Άλλά... ξέρετε, περιμένω μία έπισκεψή από στιγμή σε στιγμή... και...

— Αυτή που περιμένετε... δε θάρη! τού λέει κοφτά ο Κώστας. — Δε θάρη!...

— Έοας!... — Τό χαμόγελο γίνεται σαρκασμός στα χείλια του Καρμή.

— Πώς είναι δυνατό να την άναπληρώσετε;... ρωτάει με ατύδα. — Ηρβα - να πάρω τη βέρα της κυρίας Φαλιν...

— Τη βέρα; "Οχι δά! Ξέρετε πόσο κοστίζει;...

Ο Κώστας βάσει το χέρι στην τσέπη του: — Ξέρω' πέντε εκατομμύρια... Πάρτε τα!...

Και τού πετάει τις δυο δεσμίδες τα λεφτά. Ο άλλος δεν τ' άγγίζει. Τα κυττάζει μόνο με μίσος. Αυτά τα λεφτά τού στερούν τη γυναίκα, που με τόσο λαχτάρα περιμένε...

— Κι' αν... δεν τα πάρω;... λέει έλαφρά. — Τα μάτια του Κώστα μία άστραπή τα σπάζει:

— Πρέπει να τα πάρετε!... τού λέει. Γιατί αλλιώς... Τό πιστόλι άστράφτει άπότομα στο χέρι του...

Ο άλλος είναι δειλός. Χλωμιάζει κι' ύποχωρεί. — Έπί τέλους, σκέπτεται, άέριζε να πετάξη πέντε εκατομμύρια για να την κερδίση. Όχι όμως - διάβωσε! - και τη ζωή του...

Πάει σ' ένα συρτάρι, τόν άνοίγει, κάτι παίρνει: — Όρίστε η βέρα της κυρίας Φαλιν... ψιθυρίζει με σφιχτά δόντια.

Μέσ' στον πρωτοχρονιάτικο συνωστισμό, ο Κώστας κι' η Λιάνα προχωράνε λίγο παραχαλινμένοι από το θόρυβο.

— Νά, πάρε τη βέρα σου... της λέει εκείνος άπλά. — Τόν κυττάζει μ' ευγνωμοσύνη, με μάτια υγρά:

— Σ' ευχαριστώ... τού ψιθυρίζει. "Ητανε πολύ όμορφο αυτό που κανες... Προχωράνε για λίγο σιωπηλά. Έκείνη βραίνει στο μπράτσο του.

— Άλθεια, Κώστα, πώς θα μπορέσω να σου ξεπληρώσω αυτό που σου χρωστάω;...

Απότομα, τραβάει το μπράτσο του από το άπλο σφίξιμό του χεριού της: — Δε μου χρωστάς τίποτα! της λέει βραχνά, σκεδόν έχθρικά. Δεν ήθελα μόνο να π'ς στου Καρμή, και κατάφερα να μ'ν π'ς... Έγώ σου χρωστάω...

Κάτι θέλησε να του π'η η Λιάνα. Μά... στο βουερό πρωτοχρονιάτικο πλήθος...

Χρ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Κρητικά πρωτοχρονιάτικα έθιμα

Στην Κρήτη, όπως και σε πολλά άλλα μέρη, συννηθίζουν να μαζεύονται την Πρωτοχρονιά άνδρες και γυναίκες σε φιλικά σπίτια για να δοκιμάσουν την τύχη τους στα χαρτιά.

Τα μεσάνυχτα, όταν όλα τα μέλη της οικογενείας κοιμούνται, έξω από τα σπίτια τους και, σαν νεράδες, σηκώνουν ψηλά τα μάτια τους στον ουρανό, παρακαλώντας τόν Άγιο Βασίλειο, τόν δούν στον ύπνο τους το καλό ή το κακό της τύχης τους.

Τὸ Κατάστημα πού πάντα εἰς προσφέρει
ὅλο ἐκλεκτὰ ἐμπορεύματα μέ τας μεγαλυ-
τέρας εὐκολίας πληρωμῆς καί προς εὐκο-
λίαν σας ἔθεθεν ἐτήν βιτρίνα του ὡς ἐμ-
βλημα ἓνα μεγάλο Αἲτο διὰ νὰ δύνασθε νὰ
τὸ ξεχωρίζετε ἀπὸ τὰ ἄλλα καταστήματα
τῆς οδοῦ ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ 1, εἰς καλεῖ καί
φέτος διὰ τας ΗΜΕΡΑΣ ΤΩΝ ΕΟΡΤΩΝ νὰ
εἰς προμηθεύει - ΟΥΣ ΤῶΝ ΡΑ

της οδου ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ 1, σας καλει και
φέτος δια τας ΗΜΕΡΑΣ ΤΩΝ ΕΟΡΤΩΝ να
βας προμηθεύση

ΤΟΥΣ 3 ΑΣΣΟΥΣ ΤΩΝ ΡΑΔΙΟΦΩΝΩΝ

Radio ВАЛЕТ

μαί εὔχεται ὅτιν' Σοφοκλέους 1

ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟ ΤΟ 1954

μαί εὐχεται ὅτιν
ἐυσευτή του πείσσεια

Η εφημερίδα μας

*Ο ἀντιπολιτοάρχας του ἐμπο-
 ρικο ναυτικού · Ἰωάννης Ψύ-
 χας (22 χρόνων), ζητεί ἀλληλο-
 γραφία με Ἑλληνίδες 17—20 χρό-
 νων. Ἡ διευθύνσις του εἶναι: Jo-
 annis Psichas s/s Genie c/o Mess
 Carras Ltd, West Street 51, New
 York 21, New York 6 N.Y., U.S.A.
 *Ο Lucas s/s The Soudanais, r/
 rue Negreille Im. Politis, Ismailia,
 Egypte, θέλει γ' ἀλληλογραφίαν
 με μιά Ἑλληνίδα ἀσθετήτρια. Ὁ
 Panoos Spyrides (20 χρό-
 νων) καὶ ο George Christodoulou
 (20 χρόνων), ζητοῦν ἀλληλογρα-
 φία με νέες τῆς Κύπρου. Ἡ διευ-
 θύνσις καὶ τῶν πρώτων εἶναι: 10
 BOD, No 4, C.L.U., Genefa, E-
 gypte, M.E.L.F. 15. *Ο John
 Kassimis καὶ ο Nick Theodor-
 as, ποὺ ταξιδεύουν τώρα στὴ
 θάλασσαν τῆς Ἀπὸ Ἀνατολῆς, ζη-
 τοῦν ἀλληλογραφία με Ἑλληνίδες
 20—25 χρόνων. Ἡ διευθύνσις τους
 εἶναι: S/s Edison-Mariner, Edi-
 son Steamship Corp. 25 Broadway,
 New York 4, N.Y. U.S.A. *Ο A.
 Papadimos, 26 Bayswater Rd.
 King's Cross, Sydney, Australia,
 ζητεί ἀλληλογραφία με Ἀνδρώ-

ιλ. Campi César, Alexandrie, Egypte,
 Ζητείται Ἀλληγογραφία μετ' Ἑλληνί-
 δες 16 20 χρόνων, στην ἑλληνι-
 κή, γαλλική, ἀγγλική ἢ ἰταλική
 γλώσσα.
 Ἀλληγογραφία μετ' Ἑλληνίδες
 ζητούνται οἱ κάτωθι ἀναγνώ-
 στες μ' αὐς τοῦ ἐσωτερικοῦ.
 Nicolas Marangos (27 χρόνων),
 Dêmètre Moutafis (21 χρόνων),
 Stélios Androulakis (27 χρόνων),
 Dêmètre Spetsiotis (21 χρόνων),
 Antoine Fokas (21 χρόνων),
 Costas Chrisafis (23 χρόνων) καὶ Pierre
 Alifrangis (28 χρόνων). Ἡ διευ-
 θυνσις καὶ τῶν 7 αὐτῶν ναυτικῶν
 εἶναι: S)s Thalassorpos, N. J.
 Pateras Sons, 16 Bevis Marks, Lon-
 don E.C. 3, England. Andreas Ge-
 orgiades, Vassos Demetriou, Takis
 Nicolaou καὶ John Nicolaou, N.A.
 A.F.I. R/N 3966 R. M.E.L.F. 11
 T.E.K. Egypte. Christos Goros,
 Beyazit Gedik Pasa 52, Istanbul,
 Turquie. Marinou Lucas, Cortone
 Camp. Fanara, M.E.L.F. 15. Egypte.
 Dêmètre Papadopoulos, 10 BOD,
 D.C.R.E. (E.M.), Gênfra, M.E.L.F.
 15, Egypte. Lakis Constantinou, No
 1869, 0 BOD. M.E.L.F. 15, Gênfra.
 Egypte. Christakis, K. Kyprianou,
 C.B.E. No 6797, 10 BOD, Gênfra,
 M.E.L.F. 15, Egypte, Takis Liko-
 poulos, P.O. Box, No 1351, Ad-
 dis Ababa, Ethiopie. Alex Nicolaidis
 c/o Boulangerie Smyrne, Rue Neg-
 relli, Ismailia, Egypte. John Zour-
 banos R.F. Welch Gang 155, Ca-
 preol. Ontario, Canada. Nicolas Da-
 pontes (17 χρόνων), Georges Ma-
 vromatis (17 χρόνων), Dêmètre
 Pournaras (22 χρόνων), Alexandre
 Papas (26 χρόνων). Ἡ διευθύνσις
 καὶ τῶν τεσσάρων εἶναι: Poste
 Restante, Mansourah, Egypte,

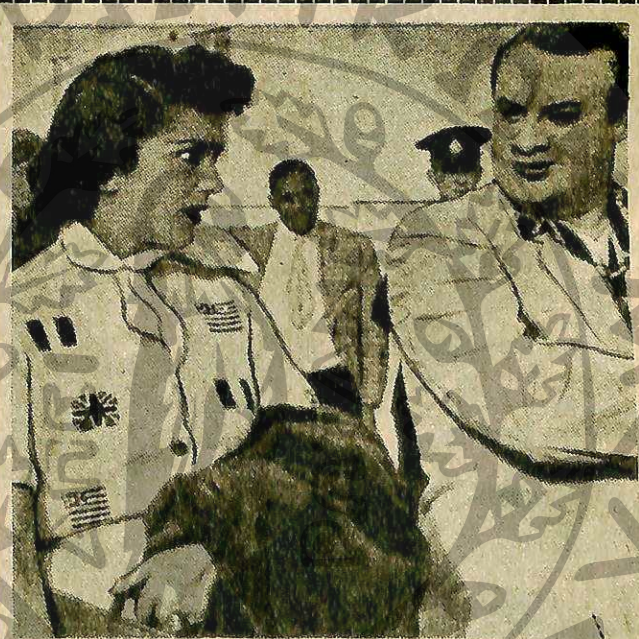
ΟΙ κάτωθι ΚΥΠΡΙΟΙ ΑΝΑΓ-
 ΝΩΣΤΕΣ ε-μας, ζήτησαν διάφο-
 γραφία με Έλληνίδες: Άγγιστος
 Α. Κατσουνοπούδης, ὁδὸς Τσαλαβού-
 11, Λεμεσὸς, Chypre, Michael De-
 metriou, Hellas Patischides καὶ Ge-
 orge Adamantos, 10 BOD, No 4
 C.L.U., Geneifa, M.E.L.F. 15, E-
 gypte. Νισάφορος Νισάφορος (18
 χρόνων), Θεόδωρος Γεωργίου (19
 χρόνων), Ἀντώνιος Ἀνδρέου καὶ
 Ἀντώνιος Ζέρμπος. Ἡ διευθύνσις
 καὶ τῶν τεσσάρων εἶναι: Para-
 llini, Famagusta, Chypre. Νίκος
 Μαυροῦδης Ρ. Ο. Βο 665, Λευ-
 κωσία, Chypre (ἡμετέρες 16-17
 χρόνων). Κωστάκης Κωστάδης
 (17 χρόνων) ὁδὸς Ὀνησίου 17,
 Λάρνακα, Chypre. Μιχὴς Χατζημι-
 τῆς, Ριχάρδου Λεοντοπόλου 5,
 Λάρνακα, Chypre. Χριστάκης Ν.
 Ἀρχού, ὁδὸς Τριῶν Ἱερραχῶν, Λε-
 μεσὸς, Chypre. Χριστάκης Σ. Για-
 ννίς, Κάτω Λακατάκια, Λευκωσία,
 Chypre. André Argiriou 7245 καὶ
 N. Elias Nyssis 6913, 10 BOD, M.
 E.L.F. 15, Geneifa, Egypte. Deme-
 tre Dimitriades 10 BOD (E) M.E.
 L.F. 15, Egypte. Nakis Constanti-
 nides (17 χρόνων) Takis Evange-
 liou (18 χρόνων), Kokos Trofi-
 nidis (18 χρόνων), Lakis Parni-
 dis (16 χρόνων), καὶ Lakis Staka-
 lidis (17 χρόνων). Ἡ διευθύνσις
 καὶ τῶν 5 εἶναι: Παραλίμνι, Ἀμ-
 μοχώστος, Chypre. Ἀνδρέας Α.
 Χατζημάμας, Ταχ. Κιβ. 427, Λευ-
 κωσία, Chypre. Κίκης Μιχαηλίδης
 ὁδὸς Ἀποστόλου Βαρνάβα 27,
 Λευκωσία, Chypre. Ἀνδρέας Χρι-
 στοφόρου, Ταχ. Κιβ. 201, 260,
 Λευκωσία, Chypre. Ἀνδρέας Χρι-
 στοφόρου, Δερνεία, Ἀμμοχώ-
 στος, Chypre. Κωντίνος Φιλίππου,
 ὁδὸς Ριχάρδου 8, Λευκωσία, Chyp-
 re. Νίκος Κατσαντώνης, Ἐργα-
 στήρια Φύλλα, Ἀμμοχώστος, Chyp-
 re. Ἀνδρέας Σολομωνίδης, (19
 χρόνων), Παραλίμνι, Ἀμμοχώ-
 στος, Chypre. Ἀνδρέας Ἀστρεῖς,
 Ἐσθήθης Ξενιέρου 20, Νικωσία,
 Chypre. Γεώργιος Χριστοβούλου,
 Λεϊδάβια, Λάρνακα, Chypre. Κυρί-
 ακος Θεοχαρίδης, Φρέναρος Ἀμ-
 μοχώστος, Chypre.

O Pte Stellos Charalam-
bous. S)22570051, Royal Army

Service Corps, Headquarters, Cyprus District, T, Melf 3, Nicosia, Cyprus, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνιδές αλλά και με Έλληνες στρατιώτες. Ο Γεώργιος Καραγιώργης (18 χρόνων) και ο Κυρίκος Γεωργιάδης (17 χρόνων) μπορούν αλληλογραφία με Έλληνιδες απ' όλον τον κόσμο. Έθιεύσαντες τους είναι Χωρίον Βιτάσδα, Cyprus. Ο Μιχαήλ Χατζουβάνης, Ασπίονας (έπαρχια Κυρηνείας), Cyprus, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνιδες κάτω των 20 χρόνων στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα. Ο Ηλίας Πασχάλης, Ψημολόγος, Λευκωσία, Cyprus. Ο Βάσος Πετρωνάς, Κυβρέας, Λευκωσία, Cyprus και ο Τάκης Κυριακάκης, οδός Κοραή 37, Λευκωσία, Cyprus, ζητούν αλληλογραφία με Έλληνιδες από όλον τον κόσμο, ηλικίας 15-18 χρόνων

Σ ω φ η ρ ι ο ν Λ ί τ σ α ν, Πει-
ραϊά: "Η διεύθυνσις της Piper
Laurie είναι: Universal International
Pictures, Universal City, Cal-
if. U.S.A. "Η διεύθυνσις της In-
grid Bergman, Rossini είναι: Vi-
ale Bruno Buozzi 49, Roma, Italia.
Σ α μ ψ ι ο ν "Ενταύθα: "Η διεύ-
θυνσις της Suzan Hayward είναι:
20th Century-Fox Films, 10201
West Pico Blvd. West Los Angeles
24, Calif. U.S.A. "Η προηγουμένη
ἀπάντησις λαχέη καί γιά σάς ε-
δόν ἀσφάτη την 1. Μπέρκιαν. Δ η-
μ η τ ρ ι ο ν Μ α κ ρ ο ύ λ η, Μ α-
ρ ο υ σ ί: Τό π ρ ό τ ο φ ι λ μ ό Τ ό ν
Κούρτις τό γύρισε τό 1948, ε-
πρόκειτο γιά τό φιλμ «Κρίλ-Κρός»
('Ο 7ος σταυρός) μέ τόν Σπένσερ
Τρέισι, τόν οποίο έπαιξε ένα α-
σημαντό ρολόκι. "Επαίξε κατόπιν
σε διάφορα φιλμ πολλά τών οποί-
ων δέν προεβλήθησαν στην 'Ελ-
λάδα, μεταξύ των οποίων καί τό
π ρ ό τ ο φ ι λ μ μέ τό σοφό μούλκι
«Φράνσις». Μ α ί ρ η Κ α π ε τ α-
ρ ι ο ν ο ύ λ ο υ, Μ ο σ κ ό ν, Α ι γ υ π-
τ ο ς: "Α π ό τ ά α σ τ ε ρ ί α σ η π ο ύ ά ν ά-
φ ε ρ ε τ ε, μ ό ν ο ή Ύ δ ρ ο ν Σ α ν ό ν ε ι-
ν ε "Ελληνίδα. Γιά κανέναν άλλο
δέν αλβήσθη ή Ελληνική καταγωγή,
τό π ρ ό τ ο φ ι λ μ δόσεϊ κατ'ά-
κ ρ α ι ρ ο ς διαφόροι "Ελληνες δημο-
σ ι ο γ ρ ά φ ο ι καί διαφημιστά. 14,
Α. Β. Γ., Σ π ρ ο ν: "Η διεύ-
θυνσις του Amedeo Nazzari είναι:
Via Parioli 122, Roma, Italia. Καί

του Rossano Brazzi, Via Sistina 54, Roma, Italia. 'Αναγνώστην Α. 13: 'Η διεύθυνσις της Antonella Lualdi είναι: Via Caroncin 6, Roma, Italia. Κωλυτική Χονδρουργία νην. Ζάκωνθεν: 'Η διεύθυνσις του Antony Dexter είναι: Columbia Pictures Corp. 1438 North Gower, Hollywood 28, Calif. U.S.A. Για τα καλά σας λόγια σας ευχαριστούμε. ΜΕΝΕΞΕΝ, 'Ενταύθα: 'Η διεύθυνσις του Vittorio De Sica είναι: Via Barnaba Orlandi 2A, Roma, Italia. Θα σας δώσουμε απ' προσέχεις τεύχος την διεύθυνσιν της Βιάννας Ή. Πιτρονική, λαγυράκι 10, 'Ενταύθα. Κωλύσας Χαιρόνι γάρωρον. Θεωρήκην: 'Η διεύθυνσις της κατοίκισ της Ελρήνης Πατά στη Ρώμη είναι: Irene Pappas, Via Archimede 80, Roma, Italia. Βάσαν Καλλένου, Νεάπολιν, Λευκωσίας. Κύπρου: 'Η διεύθυνσις του Gene Kelly είναι: Metro - Goldwyn - Mayer Studios, 10202 W. Washington Blvd. Culver City, Calif. U.S.A. 'Εφη Μωραίτου: 'Ενταύθα: 'Η διεύθυνσις του Georges Guetary είναι: 10 rue du Commandant Riviere, Paris 8e France. Α. Β. Ρ., 'Ενταύθα: 'Ο Χοσέ Μορένο, πού πέρασε πού καιρού από την 'Αθήνα, είναι πράγματι ελληνικής καταγωγής. 'Η μεγαλύτερη και μοναδική άλλοτε επίτευχτις του ήταν ο ρόλος του στο φιλμ «Τρεις σωματοφύλακες» στην ποιο έπαιξε τον ρόλο του «Χωρίς όπλο». Σωματοφύλακος. Είναι χωρισμένοι. Μπορείτε απαντήσετε το γράμμα σας στη Metro - Goldwyn - Mayer, τη διεύθυνσιν της οποίας θα βρήτε πιο πάνω. 'Εθανάσιον Γεωργίου: 'Εα βρήτε πιο πάνω τις διευθύνσεις του 'Αμεντέο Νατσάρι και του Τζην Κέλλυ. 'Η διεύθυνσις του 'Ερρολ Φλυνν μάς είναι προς τα παρόν γνωστή. Βασίλισσα του Σαβά: Μόνο σὲν Ζωρζ Γκεαρόν, στην Ειρήνη Πατά, στη Λουίζα Ποζέλλε, ίσως δὲ και στην 'Υδὸν Σανσὸν δὲ μπορούσατε νὰ γράψατε ἑλληνικά. Φανατικὸν ἀναγνώστην, Μεσσαρό-Κρήτης: 'Η προηγουμένη απάντησις τοῦχοι καὶ γιὰ σὰς. 'Η διεύθυνσις της vonne Sanson είναι: Via Appia Claudio 10, Roma - Italia. 'Η διεύθυνσις της Mrs. Williams είναι: Metro - Goldwyn - Mayer Studios, 10202 W. Washington Blvd. Culver City, Calif. U.S.A. Θυμασθήτε τὸ τοῦ Τοῦτο, 'Ενταύθα: Τὸ πραγματικὸν ὄνομα τοῦ

ΔΙΕΘΝΕΣ... ΠΟΥΛΟΠΕΡ
 Ή τέως ήθοποιός του κινηματογράφου Ζίνε Φάλκνμπουργκ έλα-
 σκεί τώρα το πάγιο γιγμά του ρεπόρτερ της τηλεόρασης. Ή Φάλ-
 κνμπουργκ που παρακολούθησε τη διάσφιξη τών Βερμούδων, έ-
 κράτησε, όπως βλέπετε, για καθένα από τούς Τρεις Μεγάλους
 κι από υπό βίαια από πούλωση της...

AKOINTEON
Αγώνας Κιχιδέως
MARINO PICINI
ΣΤΟΑ ΝΙΚΟΛΑΪΝ
27
N. N. PAPADOPOULOS

Η Λέλα Λυκιδίου (18 χρό-
 νων), Άνακρεόντος 41, Καλλιθέα,
 Αθήνα, Grèce, έπαιε αλληλογρα-
 φία με Έλληνες της Αμερικής
 έσκόπο το γάμο. Η Ρένα
 ημπτριάδου (15 χρόνων),
 έξισου 6, Κηφισιά, Αθήνα,
 Grèce, έπαιε αλληλογραφία με νέ-
 ος της Κωνσταντινουπόλεως και
 της Γγγλίας. Η Λίλη Μαρι-
 ακη (20 χρόνων), αυτοκίβητος
 Σκιάν, δδός Α. αριθ. 74, Θεσ-
 σαλονίκης, Grèce, έπιθμει ν' αλ-
 λογραφάρησι με Έλληνες του έ-
 κούλα με σκοπό το γάμο. Η
 Ρολε Restante, Κεντρικών Ταχυδρ-
 ομολογραφάρη με Έλληνες της
 Αμερικής. Η Στέλλα Ροδε

302. Παύλος Καρούλιας, 548 Τ.
 303. 1ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 911Α. Συ-
 μωών Σταματιδίου, Εύαγγελος
 Κουεννης και Γεώργιος Μητσού,
 508 Μ.Μ.Π., Β. Πυρλίσια, Β.Σ.Τ.
 903. Τιμόθεος Παπαδόπουλος, 490
 Σ.Ε.Ε.Τ., Β.Σ.Τ. 903. Γεώργιος
 Νικολάου, Κ.Ε.Ν. Πατρών, 1ος
 Λόχος, Σ.Τ.Γ. 925. Ατάλαντος
 Αντρέιους και Νικόλαος Γεωργι-
 λίδης, Κ.Ε.Ν. Πατρών, 2ος Λόχος,
 Σ.Τ.Γ. 925. Κωνστίνος Κοσμάδης
 (Κ.Ε.Δ.) Τ.Ο.Δ., 3ος Λόχος, 98η
 Σειρά, Β.Σ.Τ. 902, Νικόλαος
 Τσαγκαράκης 724 Τ.Μ., "Ορχος,
 Σ.Τ.Γ. 908. Αρτέμιος Γναφάκης,
 Αντώνιος Παναγιωτάκης και Μι-
 χαήλ Δουλιεράκης, 171 Σ.Α.) Α.
 1., Β.Σ.Τ. 904. Δημήτριος Πέτρο-
 υ, Α.Σ., 1 Στρατιάς, Διμοι-
 ρία Μετρών, Β.Σ.Τ. 904. Βασί-
 λειος Καρούποπουλος, Α.Σ., 1
 Στρατιάς, Διμοιρία Μετρών, Β.
 Σ.Τ. 904. Αναστάσιος Στέφος
 και Στέλιος Μαντζούκας, Κ.Ε.Π.,
 1η Μοίρα, Β.Σ.Τ. 902. Κωνσ-
 τίνος "Αλεξίου, 561 Τ.Π., Λόχος Α.
 1ος, Σ.Τ.Γ. 916α. Λάκης Φαρ-
 ακίδης, Τάκης Κονιδάρης και
 Αλέκης Μανοσαρίδης, 2α Δίρις
 Μετρών, Σ.Τ.Γ. 918α. Μηνάς
 Εφεφρίδης, Θεόδωρος Γεωργιλι-
 δης και Ιωάννης Αβράς, Β.Σ.
 (Πυρ)κού, Πυρλίσια Δόσεως, Β.Σ.

Τ. 902. Λάκης Παντελόπουλος, Κ. Ε.Δ.) Ο.Δ.Ε. Β Σ.Τ. 902. Γεώργιος Καρανίκας, 724 Τ.Μ., Όρχος, Β.Σ.Τ. 904. Πύρος Σαρρίης, Α.Β.Ν.Ε. Μ.Μ., Β.Σ.Τ. 902. Γεώργιος Σωτηράκης, 783 Λ.Γ.Μ., Β.Σ.Τ. 904. Αυγουστίνος Αιμίλιος, Κ.Ε.Ν. Κορίνθου, 7ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 909. Χρήστος Χρηστάτος, Πάρις Άδριας και Παύλος Κοτάρης, Κ.Ε.Β.Ο.Π., 1ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902. Ίωάννης Σικακίδης, 531 Τ.Π., Α.Δ)σως, Σ.Τ.Γ. 915Γ. Γεώργιος Ζουραντζίδης, Νικόλαος Παπαποστόλου, Στέργιος Μιχαήλ, Γεώργιος Έξзарας και Γεώργιος Χουλιάρας, Κ.Ε.Κ.) Β.Σ.Σ., Σ.Τ.Γ. 913. Δημήτριος Μπελιγιάννης, Κ.Ε.Ε. Μ.) Π.Μ., 1ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902. Μιχαήλ Γκρογκόλης, 281 Α.Ο., Β.Σ.Τ. 904. Νικόλαος Βήρος και Μενέλαος Τσούκας, 2α Δ)ρία Μ)ρών, Σ.Τ.Γ. 918Α, Έρρικος Ασκακόπουλος, 53 Σ.Π., Σ.Τ.Γ. 917Γ. Δημήτριος Βαλλιανάτος, 6η Δ.Ο.Ε., Σ.Τ.Γ. 920. Γεώργιος Γρηγοριάδης και Κων)ντίνος Πλιώτας, 203 Τ.Π.)μεις, 2ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 922. Π. Μπουτσουφάκης και Άγγελος Γεωργιάδης, 711 Τ.Μ., Όρχος Σ.Τ.Γ. 914. Χρήστος Μουρατίδης, Κ.Ε.Κ.) Β.Σ.Σ., Σ.Τ.Γ. 913. Κων)ντίνος Καμπύλης, Ίωάννης Παναγιωτάκης και Γεώργιος Παπακίρης, 545 Τ.Π., Λόχος Α)σως, Σ.Τ.Γ. 911. Εδσ. Θεοδωρόπουλος και Γιάννης Ασαλάδης, 19ος Α.Β.Ο., Σ.Τ.Γ. 920. Βασίλειος Φάγκας, 1ος Λόχος, Α.Β.Μ., 724 Τ.Μ., 1ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 904. Π. Ασημακάς και Δ. Μοναστηριάτης, 172 Σ.Α., Α.Π.)κού, 1η Μοίρα, 1η Πυρ)χια, Β.Σ.Τ. 902. Εύαγγελος Μασιδάκης, Ε.Σ.Ε.), Μ.Μ., Σ.Τ.Γ. 902Β. Εύαγγελος Χατζεφωτίου, Κ. Ε.Δ.) Γ.Ο.Δ., 1ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902. Ντίνος Μαυρός, Κ.Ε.Ν. Τριπόλεως, 11ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 924. Χαράλαμπος Παρπουλάς και Σεκελάριος Καπάτσος 723 Τ.Μ., Διοιοι)Δ)σως, Β.Σ.Τ. 903. Άναστασίος Γρηγοριάδης, 393 Σ.Α.), 7η Ίλν, Β.Σ.Τ. 903. Λάζαρος Αποδυρόπουλος και Κων)ντίνος Θεοφ)ντης, 5 Τ.Π., 1ος Λόχος Α)σως, Σ.Τ.Γ. 915Α. Φάνος Καρανίκας, Χρήστος Βακόδρος, Παναγιώτης Χιτάσκος, Άριστομένης Φωτίου και Λάμπρος Μανιάτης, 42 Σ.Ε., Εύ)λωνα, Λόχος Α)σως, Σ.Τ.Γ. 919Γ. Στέφανος Κεφαλάς, 5ον Σ.Π., Λόχος Δ)σως, Σ.Τ.Γ. 19Β. Ίωάννης Κουμπτιγιάννης, 21 Τ.Π., Α.Β.Ο., Σ.Τ.Γ. 913Α. Άρνητίνος Καραγιώργης, 494 Τ.Π.)σων, 1ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 917. Αθανάσιος Βαλάσης και Άγγελος Τσιμπανούδης, Δ. Μ. Καταρομ)ν, Τμήμα Δ)σως, Β.Σ.Τ. 903. Αλφειόνος Βασιλείου, και Κων)ντίνος Φωτιάδης, Γ. Μοίρα (Μ)ν, 61ον Α.Ο.Κ., Σ.Τ.Γ. 17Α, Ίωάννης Σκουταριανός και Εμμανουήλ Λένης, Γ' Μοίρα Κ)ών, Τμήμα Δ)σως, Σ.Τ.Γ. 17Α. Σάκης Τριανταφύλλου, 69 Τ.Π., Α.Δ)σως, Σ.Τ.Γ. 916. Άνθος Χρυσομαλακίης, Άλκης Κωνσταντίνος και Θεόφιλος Χρη-

στάσης, Κ.Ε.Ν. Πατρών, 7ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 925. Δημήτριος Ντιγιάννης, Κ.Ε.Δ. Τ.Ο.Δ., 2ος Λόχος Μίσεως, Β.Σ.Τ. 902. Ίωάννης Τσελλίγγας, Γεώργιος Θεοδωρόπουλος, Νικόλαος 'Αντωνόπουλος και Μιχαήλ Μαμουσάκης, Κ.Ε.Τ., 'Ιλη Δίσεως, Β.Σ.Τ. 902. Παναγιώτης Σωτηριάδης, Γεώργιος Κωνσταντινίδης, Μίκης Ασηπριανίδης και 'Αλκης Νικολαΐδης, Κ.Ε. Καταβολών, Β.Σ.Τ. Σ.Τ.Γ. 913. Δημήτριος Λαζαρόπουλος, 'Ηλίας Βεργίνης και 'Ιωάννης Καραγιωργιάς, Κ.Ε.Ν.Π., Γραφείον Κινησών, Σ.Τ.Γ. 923. Θεόδωρος Μαργαρίτης, Κ.Ε.Δ., Γραφείον 'Εκτίσεως, Σ.Τ.Γ. 902. Γεώργιος Χωτίδης, 'Ιωάννης 'Αλμαννίδης, Δημήτριος Πορτοκαλίδης, 'Αφράσιμ Αδαμιάδης, Κ.Ε.Ε.Μ.Π.Ε., 2ος Λόχος Βαθμωφάν, Β.Σ.Τ. 905. Μιχαήλ Αποστολάκης, 26 Σ.Π., Δ.Δ. Γραφείον, Σ.Τ.Γ. 915Β. Κωνστίνος Στρέβλος, Δ.Δ. Γραφείον Δίσεων, Σ.Τ.Γ. 915Β. 'Αλέξανδρος Σουλιάγκας, Κ.Ε.Ν. Μ., 7ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 907. Δημήτριος Δούμας, 'Απόστολος Δούμας και Μάριος Πατσάς, 724 Τ.Μ., 'Ορχος, Β.Σ.Τ. 904. 'Αλκης 'Αδαμίδης, 596 Τ.Π., 1ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 919Β. Κώστας Βασιλάκος, Δ.Δ.Σεών, 4ον Σ.Π., Σ.Τ.Γ. 919. Βασίλειος 'Αντωνόπουλος, Βασίλειος Σαματιώ, Χάρης Καραυήνης, 'Αλκης Ρωμαιοί, 'Ερρίκος Κόντες, 'Ανδρέας Μίρκας και Ραδούλας Δημητριάδης, Δ.Δ.) 163 Μ.Μ.Π., Β.Σ.Τ. 901. 'Ακης 'Αδαμιάδης, Ν.Θ.Σ., Ν. 'Ψυχικός, Σ.Τ.Γ. 901. Στρατιώτης Περίτσης, 658 Π.Α.Π., Εύαγγελος Γιάννης, 658 Π.Α.Π., Β.Σ.Τ. 901. Νικόλαος Νίκου, Σ.Τ.Γ. 521 Τ.Π., Λόχος Δίσεως, 392 Σ.Α., 2α 913Α. Δ. Κρέστης, 392 Σ.Α., 2α 913Α. Σ.Τ.Γ. 901. Παρασκευάς 'Ιλη, Σ.Τ.Γ. 901. 503 Τ.Π. Ρ.Μ.Π. Καμφοδόκης, Σ.Τ.Γ. 913Γ. 'Ο Λόχος Δίσεως, Σ.Τ.Γ. 913Γ. 'Ο ρέτης Παλαιολόγος, 399 Σ.Κ. Α., Β.Σ.Τ. 902. Κωνστίνος Σταθόπουλος, Νικόλαος Καρατέκος και Ευστάθιος 'Αντωνόπουλος, 393 Σ.Α., 3η 'Ιλη, Β.Σ.Τ. 903. Σπύρος Παυλίδης, Κ.Ε.Δ.) Δ.Δ. Σ.Τ.Γ. 902. Δημήτριος Παγνόπουλος, Γεώργιος Κορομυλάς και Ευστάθιος Μιχαήλ, 724 Τ.Μ., 3ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 904. 'Ηλίας ος Μητσόπουλος, Κ.Ε.Ε.Μ.Π.) Ο.Μ., Β.Σ.Τ. 902. Δημήτριος 'Αδρανής και Στέργιος Γραγκάγκας, 721 Τ.Μ., 'Ορχος, Β.Σ.Τ. 900Α. Νικόλαος Ζουμπλόυδης και Εύαγγελος Χαλιπόπουλος, 783 Σ.Ε., Β.Σ.Τ. 901. 'Αρης Κωνσταντινίδης, 53 Σ.Τ.Γ. 917Γ. Γεώργιος Στεφανίδης και Δημήτριος Πάκης, Σ.Μ.Υ., 5ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902. 'Ηλίας Κατσαρός, Γεώργιος Τηλεκρίδης και Μιχαήλ Μεγαλόπουλος, 800 Μ.Α.Μ., Σ.Τ.Γ. 915. Νικόλαος Τζιβάρας, 'Απόστολος Κουφίδης, Γεώργιος Θεμαλίδης, Θωμάς Καρανάσιος και 'Οδωρος Ματτιάς, 724 Τ.Μ., 'Ορχος, Β.Σ.Τ. 904. Σπύρος Χρίστος και Σφοδριώτης, Γεώργιος Χορέας και Σπύρος Χριστοπόπουλος, Δ.Δ.) 4ον, Σ.Τ.Γ. 919Α. Γεώργιος Μιχαήλ, Σ.Μ.Υ., 5ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902. Σπύρος Βασιλόπουλος και 'Απόστολος, 1630

επιγλήδης, 415 Σ.Ν., Β.Σ.Τ.
 904. Δημήτριος Μαρτίνος, 545 Τ.
 Π. Ζος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 911. Λάκης
 Νικολάοπουλος και Μάκης Λε-
 ντοπόπουλος, Κ.Ε.Ε.Μ., Π.Ε., Τ.
 Μ.Υ., Β.Σ.Τ. 902, Γεώργιος Θε-
 οτόκης, Σχολή Μηχανικό, Α.Μ.
 Σ.Υ., Σ.Τ.Γ. 909. Αχιλλεύς Ασημ-
 νάκης και Γεώργιος Πολύζος, Κ.
 Ε.Ν. Κορινθίου, 7ος Λόχος, Σ.Τ.
 Γ. 909. Δημήτριος Χούντας, Δ.Υ.
 Β., ΙΧ Μίχιας, Σ.Τ.Γ. 913. Ι.
 Ρόχας, 487 Τ. Δ)σεων, Πλατεία
 Πιπληλής, Αθήνα.

ΟΙ κάτωθι στρατιώτες
ας, που βρίσκονται στην Κο-
ρίνθ, ζητούν άλλη λογαριαστή: Πα-
ναγιώτης Κωνσταντός, Μιχαήλ
Φράγκος, Απόλλος Μπασιγιάνης.
Παρασκευάς Μιχαήλης, Βασίλει-
ος Δουδουλιβής και Παναγιώτης
Δουδαβής (1ου Λόχου). Βασίλει-
ος Παπαλάμπρου, Παναγιής Δού-
λης, Γεώργιος Τριάντης, Μάριος
Μαγκόπουλος, Αντώνιος Κανεκά-
νης, Ηλίας Πανάκος, Βασίλειος
Πυλίου, Πέτρος Ψώμας, Κων-
σταντίνος Ψωμάρης, Κωνσταντίνος Πρί-
στιος, Γεώργιος Τριασόπουλος, Η-
λίας Παπαστράτης, Γεώργιος Α-
θανασόπουλος, Γεώργιος Μακρής
και Γεώργιος Φράγκος (2ου Λό-
χου). Εμμανουήλ Χρυσοστομάκης,
Νικόλαος Στεργιόπουλος, Νίκο-
λαος Αγγελόπουλος, Ανδρέας
Κατσούνης, Χρήστος Παπακού-
ρταντίου, Κωνσταντίνος Καρασπί-
ριαντίου και Δημήτριος Σαμαράς (3ου
Λόχου). Αλέξανδρος Τρούτσας,
Μάκης Ξάνθος, Δημήτριος Καμ-
βανίδης, Δημήτριος Γαρουφά-
λος, Ιωάννης Μαντζάνης, Θεόδω-
ρος Ροπάτης, Ιωάννης Σαργιανί-
δης, Αθανάσιος Μαγκράρας. Ψι-

νομική Μεταξέκης, Κων) τινος
 Δούκα, Φώτιος Ευσταθίουλου,
 Δημήτριος Πύλλας, Σωτήριος
 Μπαλής, Δημήτριος Κοτρώνης, Νι-
 κόλας Μπούας, Ήλίας Γρατσιάς,
 και Εύαγγελος Δημητρόπουλος
 (Λόχου βαρέων όπλων). Ίωάννης
 Ζουράνης και Κων) τινος Γεωργα-
 ρόπουλος (Λόχου Διοικήσεως).
 Αναστάσιος Τσιρώνης, Θεόδωρος
 Κονοράκης, Γεώργιος Τσίτσας,
 Αναστάσιος Νάκος, Εύαγγελος
 Κότης και Αλέξανδρος Δουράλης

[illegible]

ΜΕ ΚΡΕΙΩΛΑ ΜΑΛΙΝ
ΧΡΕΙΟΜΟΤΗΤΗΝ ΚΑΙ ΣΙΣ
ΤΟ ΤΑΛΛΙΚΟΝ ΣΤΑΘΟΝ ΚΕΙΛΩΝ

BAISER
PAUL BAUDECROUX - PARIS

Στρώνει ώρα, δέν σκάει το
χείλη και τὸ σπουδαίτερο
δέν ἀφίνει αποτυπώματα.
Δοκιμάστε μιὰ φορά τὸ
CRAYON ΜΠΑΙΖΕ
και δὲ ἐνδοφρενισαδίτε.
FEN. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ
Πραξέλλεος 42 • τηλ. 23-234

ΜΑΝΤΑΡΙΣΜΑΤΑ

ένδυμαστών, σκοροφάγωνα
 σχίσμο κλπ. με ύφανση ΣΤΟ
 ΠΑΖ. Γυρίζονται καστούμια
 παλάτ, καμπάρτινες. Έργα
 στα ξειμαρετική. Παράρτημα τι
 ΓΑΛΛΙΚΟΝ. Περικλέους 21
 Δ. ΧΑΤΟΥΠΗ Σ.

Με τὰ Ἀμερικανικά βερ-
νίκια **"ΚΙΟΥΤΕΣ"**, τὰ νύχι-
σας δά ληθακοποιῦν πά-
τατε. Τὸ βερνίκι στεγνών-
νει εὐκόλα καὶ διατηρεῖ-
ται ἀνέπαφο στὰ νύχια
γιά μέρες πολλές.

15 Μοδερνοί χρωματισμοί
CUTEX
ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΚΑΙ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΤΕΡΟ ΒΕΡΝΙΚΙ
ΔΙΚΑΙΟΥΧΟΙ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣΤΑΙ
ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚΗ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ "FARE
ΜΑΡΝΗ 7- ΑΘΗΝΑΙ

Η ΙΑΤΡΟΣ

ΑΡΙΑΔΗΗ ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ-ΛΕΛΟΥ
 ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ - ΜΑΙΕΥΤΗ
 Μετάκνησεν επί της οδού Δεελφών
 (πάρδος δδών : Διδότου & Σκ
 φά), Δέχεται καθημερινώς 11
 καί 5½-7 μ. μ. - Τηλέφων
 612.482 & 612.515.

ΦΕΙΒΟΣ
ΑΥΤΟΜΑΤΟΣ ΗΛΕΚΤΡΙΚΟΣ ΘΕΡΜΟΣΙΩΘΗΝ
Melpro
ΣΥΜΜΕΤΕΧΕΙ ΕΙΣ ΤΑΣ ΔΙΕΘΝΕΙΣ ΕΚΘΕΣΕΙΣ
• ΜΙΛΑΝΟΥ • ΜΑΣΣΑΛΙΑΣ • ΖΑΓΚΡΕΜΠ •
• ΣΜΥΡΝΗΣ • ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ •
ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ
ΕΙΔΩΝ ΥΓΙΕΙΝΗΣ ΔΟΗΝΩΝ - ΠΕΙΡΑΙΩΣ
ΕΓΓΥΗΣΙΣ ΔΙΕΤΗΣ
ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΒΟΡΕΙΟΥ ΕΛΛΑΔΟΣ
Ε. ΚΑΛΑΜΑΤΗ - Σ. ΠΙΣΤΡΕΑΤ 30 ΘΕΣ/ΚΗ

και Βασιλείας
Ηλικίας 7

ΓΙΑ ΤΑ ΞΗΡΑ ΜΑΛΛΙΑ
ΓΙΑ ΤΑ ΞΕΘΩΡΙΑΣΜΕΝΑ ΜΑΛΛΙΑ
ΓΙΑ ΤΑ ΘΑΜΝΕΝΑ ΜΑΛΛΙΑ
ΓΙΑ ΟΛΑ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ

Vita Pointe

ΒΙΤΑΠΟΥΑΝΤ

ΤΟ ΜΟΝΑΔΙΚΟ ΠΡΟΪΟΝ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΕΡΙΠΟΙΗΣΙ ΤΩΝ ΜΑΛΛΙΩΝ
ΣΤΗΝ ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ
ΣΤΗΝ ΜΙΖ-ΑΝ-ΠΑΙ
ΣΤΟ ΚΤΕΝΙΣΜΑ

Πωλείται στ' Αποθήκη, Μικροπωλείο, Φαρμακείο

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΤΕΡΟ ΒΕΡΝΙΚΟ

ΔΙΚΑΙΟΥΧΟΙ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣΤΑΙ
ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚΗ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ 'FARE'
ΜΑΡΚΗ 7 - ΑΘΗΝΑΙ

ΑΡΙΑΔΗ ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ-ΛΕΛΟΥ
ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ - ΜΑΙΕΥΤΗ
Μετώκρηεν επί της οδού Δεσφών
(πάρδος οδών : Διδότων & Σκ
φά), Δέχεται καθημερινώς 11
καί 5½ - 7 μ. μ. - Τηλέφων
612.482 & 612.515.

ΔΟΝΟΤΕΡΕΝΙΑ ΤΩΝ ΔΟΝΩ

Rosal

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣΜΕΝΟ
ΠΡΟΪΟΝΤΟ
Α. ΦΑΡΜΑΚΑ

Μασκαράδες καὶ καλλικάντζαροι

98

— Πάλι τ' ακούμπησες στο χαρτί.
Ζαχαρία;